

ลี้จจะแห่งความปรองดอง

จากหนึ่งจริงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็น
One for All - All for One

(๑) ปรองดองสองคำนี้

ลึกสุดเท่าที่ไทย

มุ่งถมุงเฉียงใจ

หอกปากถากถางสู้

(๒) ไม่นานจิตวิวาสนี้

เป็นจิตมารเต็มภัย

ดูร้ายครบเครื่องใจ

ที่สุดฆ่ากันแล้ว

(๓) ใจมารสิงสู่นี้

ถูถูกถ่วงตะพีด

โง่ยี้ดกิเลสอืด

ยั้งโง่ซื่อโง่ซำ

(๔) เล่ห์ประสานเล่นจิว

หากสำเร็จก็ผยอง

เสียงแพ้เสียงเลือดนอง

ชื่อสัตย์ต่อโง่กล้า

(๕) พระบรมวงจะเจ้า

เทพบุตรมารนั้นสุด

ว่าตนยอดเลิศดูจ

พาลยิ่งหลอกยิ่งย่ำ

(๖) คบหาพาลพระให้

พาลชื่อโง่จริงใจ

ปรองดองก็บรรลย์

คนชั่วบ่ผันผ้าย

(๗) มีใครบังอาจให้

พาลชื่อต่อโง่รินทร์

คนชั่วทำชั่วกัน

ดีจักทำชั่วบ้าง

มีนัย

ต่างรู้

จมวิวาท

จิตแท้บงการ

เจริญวัย

แน่แท้

ต่อมชั่ว

โลกต้องบรรลย์

คือยี้ด

โง่กล้า

อัดใส่ ตนเอง

โง่ย่ำทนทาน

ปรองดอง

หยิ่งบ้า

ท่วมประเทศ

ชั่วชั่วทับถม

แห่งพุทธ

หลอกชั่ว

ดั่งเทพ

โง่ซำอวิชา

หลีกไกล

โหดร้าย

ตามชั่ว

กลับร้ายเป็นดี

ผีฝัน

บ่ร้าง

ปกติ

บ่ได้เช่นกัน

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ เม.ย. ๒๕๕๕

ไป ๆ มา ๆ คำว่า “**ปรองดอง**” น่าจะอาภรรพ์ไม่แพ้กันกับ “**เพชรฆาต**” ไปแล้วสำหรับประเทศไทย ถ้าความกระตือรือร้นปรองดองไปตกหนักอยู่ที่ใครก็ดูเหมือนว่าจะมีอันเป็นไปกันแทบทั้งนั้น คนที่น่าจะเจ็บลึกกว่าใคร ๆ น่าจะเป็นท่านอภิสิทธิ์ที่เริ่มเปิดเกมปรองดองก่อนเพื่อน

แต่สุดท้ายเพื่อนเราก็คงเผาเมืองแถมยังจัดหนักยกตำแหน่ง “**ฆาตกรมือเปื้อนเลือด**” ใ้รับไปเต็ม ๆ สรุปแล้วการปรองดองของผู้นำไทยก็ไม่ต่างอะไรกับการทำสงครามที่ต่างมีวาระซ่อนเร้นอยู่ภายใน จนจับสั้นเห็นหลังไว ๆ ได้ว่าปรองดองคือ “**การหมักดองความชั่วร้ายให้ขยายตัวออกไปเรื่อย ๆ!**” ใครทำผิดทำเลวกันแค่ไหนเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่รับผิดชอบกฎหมายบ้านเมืองก็ให้ปรองดองกันไว้ อยู่ดี ๆ ชนวนาที่มาขอเช่านาของกองทัพธรรมมูลนิธิ จ.อุบลฯ ประกาศยึดที่นาทั้ง ๆ ที่เราให้ทำฟรี ๆ โดยมีหัวใจเลือดแดงบางคนเข้ามาปลุกปั่นแล้วเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ช่วยปรองดองให้ เขมรพากันหนีตายจากสงครามกลางเมืองเข้ามาอาศัยอยู่ในแผ่นดินไทยที่ไม่ต่างอะไรกับม้าอารี วันร้ายคืนร้าย “**วีระ-ราตรี**” พาเจ้าหน้าที่รัฐ (ส.ส.) ไปพิสูจน์ผืนแผ่นดินไทยที่เขมรรุกล้ำเข้ามา แต่กลายเป็นว่าทหารเขมรมาไล่จับพร้อม ๆ กับผู้นำไทยให้ยอมรับผิดเพื่อปรองดองกับน้ำมันในเขมร **โดยสัจจะแห่งความปรองดองนั้น ย่อมเกิดจากต่างฝ่ายต่างเสียสละเพราะเห็นแก่บ้านแก่เมือง** คนที่ทำผิดก็ได้สำนึกผิดเพราะไม่ได้เป็นความผิดร้ายแรงจนให้อภัยกันไม่ได้ แต่ไม่ใช่เอาฆาตกรมือเปื้อนเลือดกับพวกเผาบ้านเผาเมืองที่ต่างกล่าวโทษกันมาปรองดองกัน หากแยกผิดแยกถูกไม่ได้หรือไม่มีการแยกชั่วแยกดีเสียแล้ว

อีกหน่อยก็คงมีคนอุตรจิตเอาพระพุทธเจ้ากับพระเทวทัตมาปรองดองกัน ทั้ง ๆ ที่พระเทวทัตหรือพวกของเทวทัตต่างมักใหญ่ใฝ่สูงเดินหน้าทำชั่วอยู่ตลอดเวลา ส่วนพระพุทธเจ้าและคนของพระพุทธเจ้าย่อมห่างไกลความชั่วและเดินหน้าทำดีอยู่ตลอดเวลา ผืนฟ้ากับหุบเหวย่อมห่างไกลกันจนเกินกว่าจะมาร่วมรวมปรองดองกันได้ฉันทัด คนชั่วที่ทำดีได้ยากทำชั่วได้ง่ายกับคนดีที่ทำดีได้ง่ายทำชั่วได้ยากย่อมยากที่จะปรองดองกันได้ฉันทัด

☞

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๒ เดือน เมษายน ๒๕๕๕
 เอโกปี หุตวา พุทธา โหติ พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แคมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริสุข
 คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙-๑๒๕๕๓-๗๑๗๗

จัดจำหน่าย
 กลับกัน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์กลับกัน
 ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
 บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕
 หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งความปรองดอง	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คูนิดคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
14 สีสันชีวิต (สอ เสถบุตร)	จำลอง
22 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
27 การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
28 คิดคนละชั่ว	วิสูตร
34 กำปั้นทุบดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
38 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง	ดังนั้น วิมุติตินันตะ
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ฟ้าสาธ
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
52 ซาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
55 เวทีความคิด	ฉวมพุทฺธ
56 บทความพิเศษ	นายนอก ทำเนียบ
63 พุทธศาสตร์การเมือง	ทศพนธ์ นรทัศน์
66 ชีวิตไร้สารพิษ	ฉวมพุทฺธ
70 การค้าเสรี	ลือเกวียน
72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	ทิมลวาทย์ ชูโต
74 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	พอด เทพสุรินทร์
78 กติกาเมือง	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
80 ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

14 สีสันชีวิต
 บรูซรัตน์ผู้นี้เป็นวิศวกร และนัก-
 วิทยาศาสตร์โดยการศึกษาเล่าเรียน
 เป็นนักหนังสือพิมพ์โดยความพึงพอใจ
 ส่วนตัว เป็นเลขาธิการรองคมนตรีของ
 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
 และนักโทษการเมืองก่อนที่จะเข้ามา
 เล่นการเมืองจริง ๆ เสียอีก

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกรัก

“**ยิงให้ไปยังได้มา**” วันที่ ๑๘ เมษายนที่ผ่านมา ผม แถลงข่าวสื่อมวลชนที่กรุงเทพฯ เสร็จแล้วก็บึ่งกลับไป พุดกับผู้เข้าค่ายล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี พุด เสร็จก็ไปขึ้นรถประจำทาง “กาญจนบุรี-กรุงเทพฯ” พอ ผมควักเงินซื้อตั๋วโดยสาร คนขายตั๋วพุดว่า “ไม่เก็บค่า โดยสารคุณลุงคะ” ผมต้องเจรจายู่สักพักจนเขายอม ยืนตั๋วให้ผมราคา ๗๕ บาท แทนที่จะเป็น ๙๙ บาท โดยอ้างเหตุผลว่า “ลดราคาให้คุณลุง” เพราะคุณลุง เป็นทหารคะ”

ถึงเมืองกรุงซื้อตั๋วรถประจำทาง “กรุงเทพฯ- อุบล” ซึ่งเป็นรถชนิด “ป.๒” (ชนิด ป.๑ จึงจะมีห้องน้ำ) ราคา ๓๕๐ บาท ที่ช่องขายตั๋ว พอรถวิ่งไปได้ชั่วโมง กว่า ๆ คนรถเอาเงินมาคืนผม ๔๐๐ บาท บอกว่าเจ้ เจ้าของรถดีใจที่ผมขึ้นรถแก ผมเถียงว่า ผมจ่ายไป ๓๕๐ ทำไมคืน ๔๐๐ คนรถตอบยิ้ม ๆ “เจ้ให้คืน ๔๐๐ ก็ต้อง ๔๐๐ ครับ” ดีเหมือนกัน ขึ้นรถไปอุบลเที่ยวนี้ ผมได้ กำไร ๕๐ บาท

รถจอดที่แห่งหนึ่ง ผมซื้อขนมปังไว้เตรียมสำหรับ วันรุ่งขึ้นราคา ๔๐ บาท พอยื่นเงินให้ คนขายไม่ยอม รับชี้ไปที่ชายคนหนึ่งพร้อมกับพุดว่า “มีคนจ่ายแล้วคะ” ชายคนนั้นดูท่าทางไม่ใคร่จะมีเงิน แต่ “**มีใจ**” ผมรีบ ขอบคุณและขอร้องแกว่า ผมขอออกครึ่งหนึ่งคือ ๒๐ บาทก็แล้วกัน แกยอม ค่าอาหารของผม ช่วยกัน ออกคนละครึ่ง แปลกดี

ถึงอุบล ผมไปพบผู้ใหญ่หลายท่านของจังหวัด ให้ ช่วยจัดการเรื่องทีกลุ่มอันธพาลยึดครองที่นของกองทัพ ธรรมมูลนิธิที่อุบล แล้วเจ้าหน้าที่บ้านเมืองวางเฉย ผมพบผู้ว่า,ผู้บังคับการ,รองผู้บังคับการตำรวจ, อัยการ จังหวัด และผู้อำนวยการสำนักงานบังคับคดีจังหวัดอุบล

หลายปีมาแล้ว กองทัพอธรรมมูลนิธิชื่อที่ดินจาก ทางราชการเพื่อทำเกษตรอินทรีย์ ชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง ขอทำนาในที่บางส่วนของแปลงนั้น เราให้ทำฟรี ๆ ไม่ ต้องเสียค่าเช่า แต่ต้องเลิกเหล้า, บุหรี่, การพนัน เลิกใส่สารเคมี ต่อมาเบี้ยว หันไปทำสิ่งที่เราห้าม จึง ขอให้ออกจากพื้นที่ นอกจากไม่ยอมออกแล้วยังใช้วิธี อันธพาล เข้าครอบครองอย่างหน้าตาเฉยโดยอ้างว่า ไม่ใช่ที่ดินของกองทัพธรรมมูลนิธิ

เราฟ้องร้อง ตำรวจจึงทำตามระเบียบ ขอให้พนักงาน ที่ดินทำการรังวัดว่า ที่ดินของเรามีอาณาเขตจาก ไทจนถึงไทน์ กลุ่มอันธพาลไม่ยอมให้รังวัด เคยล้มเหลว มาแล้ว พอวันที่ ๑๘ เมษายน วันนัดรังวัดอีกครั้ง อันธ พาลขัดขวางเหมือนเดิมอีก ผู้กำกับตำรวจและนาย อำเภอ พร้อมกับลูกน้องสองหน่วยงานหลายคน ยินดู อันธพาลล่าแดงเดชตาปรีบ ๆ ตำรวจขอให้พวกเรา สมาชิกกองทัพธรรมเดินทางกลับ ไม่จับอันธพาล อ้างว่าประเดี่ยอันธพาลจะเป็นศัตรูทะเลาะกับเรา

ไม่ต่างอะไรกับกรณีที่เจ้าทรัพย์กับโจรยืนเผชิญ หน้ากัน ตำรวจกับอำเภอไม่ทำอะไรโจร อ้างว่า ประเดี่ยโจรจะโกรธเจ้าทรัพย์ นอกจากผมพบผู้ใหญ่ สูงสุดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว ผมยัง เสนอหนังสือไว้เป็นหลักฐาน ยืนยันว่าถ้าทำการรังวัด ไม่ได้อีก เราจะฟ้องข้าราชการทุกคนที่มีหน้าที่ดูแล เรื่องนี้ ฟ้องจนถึงที่สุด กลัวอันธพาลได้อย่างไร

ตอนพบท่านผู้ว่า อุบล ผมเรียนท่านว่า เป็นเพราะ ยอมให้อันธพาลครองเมืองใช่ไหม ผู้ว่าฯ จึงต้องอพยพ พาลูกน้องมาทำงานที่ชั้นล่างของตึกเล็ก ๆ เพราะศาลา กลางจังหวัดอุบลที่กว้างใหญ่ สง่างาม ถูกอันธพาลเผา เทียนหมดพร้อม ๆ กับศาลากลางจังหวัดอีกหลายแห่ง เมื่อ ๒ ปีก่อน ตัวการที่เผา ที่สนับสนุน ต่างได้ดี ไปตาม ๆ กัน บางคนได้เป็นถึงรัฐมนตรี หากปล่อยให้ อันธพาลครองเมืองอย่างนี้ บ้านเมืองจะเหลืออะไร **☞**

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง

▶ กำปันทุดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ

รัฐบาลและ ส.ส., ภาคประชาชน (กลุ่มคนเสื้อแดง) และกองกำลังจัดตั้ง
เขาคูข่มฆ่าแก้ว ๓ ประการเติบโตวันนับคืน
เขาจะต้องเอาทักษิณกลับมาโดยไม่ต้องติดคุก

หัวหน้า คมช. กลายเป็นคนใช้แมว หรือคนแมวใช้ให้ไปเป็นหัวเรือใหญ่
ลุยทางปรอง-ดองออกหน้าเองหน้าตาเฉย

คาถ่าน-ลาภพ.ต.ท.30เมตร
5วันขึ้นเตรายตาย253กพ
พ.ต.ท.ตั้งคา
ทำทางมา
ตั้ง 5 ข้อคา
ตายเป็นศูนย์เหลือแค่12จว.
'5วัน'ดับ253-เจ็บกว่า2พัน
 ช่วง 5 วันอันตรายตายแล้ว 253 ศพ เจ็บ 2,751 ราย 'เมืองคอน-สุราษฎร์'ตายมากที่สุดจังหวัดละ 10 เชียงรายนำเข้บมากที่สุด 106 คน ขณะที่ 12 จว.ยังไม่มีเสียชีวิต ตร.พิจิตรเล็งออกหมายเรียก ก่อนจับ 40 โจ้รมดับ'พ.ต.ท.' (อ่านต่อหน้า ๑)

ทศกาลสงกรานต์.....ประเพณีปีใหม่ไทยแท้แต่โบราณผ่านพ้นไปแล้ว พร้อมกับชีวิตที่ลวงลัไป เพราะลวงละเมิดศีลข้อ ๕ มากมายถึง ๒๕๓ ชีวิต บาดเจ็บอีกกว่า ๒ พัน ! น่าเนจอนาถนัก

ปวงสรรพสัตว์ก็โลดแล่นก่อกรรมสืบสานวิบากไปตามความรู้แจ้ง-ไม่แจ้ง เห็นจริง-ไม่จริงของตนจนกว่าจะมีดวงตาเห็นธรรมแจ้งชัดถูกตรงตามธรรม

ไทยได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธ มีวัดวาอารามทั่วถึงแทบทุกย่านฐานถิ่นชุมชน มีผู้สละโลกีย์ถือครองผ้ากาสาวพัสตร์ตลอดชีวิตสืบทอดศาสนาจำนวนไม่น้อย และอีกจำนวนหนึ่งก็บวชตามประเพณีนิยมแห่งท้องถิ่นในช่วงเข้าพรรษา บรรดาพุทธสาวกทั้งปวงเหล่านี้จะประพฤติปฏิบัติชอบมิชอบผิดเพี้ยนหรือไม่อย่างไร ผู้รู้แจ้งรู้จริงพึงตรวจสอบตรวจตราและแจกแจงเพื่อประโยชน์แก่มหาชนเทอญ

ติดตามบทบาทของผู้ทรงเกียรติ (อย่างยิ่ง) ในรัฐสภาแล้ว อดรู้สึกสลดหดหู่ใจ เสียตายคุณค่าของ "ประชาธิปไตย...อธิปไตยของประชาชน" และคุณค่าของ "นักการเมืองไทย" ยิ่งนัก ที่ "คุณค่า" อันแท้จริงแทบจะพูดได้ว่าอันตรธานไปจากวงการการเมืองไทยเสียแล้ว !

บางคนตำหนาทรมถ้อยด้อยค่าเกินกว่าสะเออะ

หน้าล้ารอกโหวหรมิบังควรลำแดงกำพืดสกุลแท้ ณ สถานที่แห่งนี้ แต่...ยโสโอหังโอ้อ้างว่าเป็นตัวแทนของประชาชน ทาสำนึกไม่ว่าการได้รับเลือกตั้งจากประชาชนนั้น ใช่ว่าจะอ้างอิงเชิดชูพาลีศลอยจนพ้นกำพืดเดิมได้ก็หาไม่ เพราะแม้ว่า "เสียงประชาชนคือเสียงสวรรค์" ก็จริง แต่ก็ต้องเป็นเสียงที่บริสุทธิ์สะอาด มิใช่จากการตกเป็นเหยื่อเหล่านักการเมืองเจ้าเล่ห์แสนกลที่สามารถครวญเพลง Let it Be Let it Be ช่างแม่งมันช่างแม่งมัน อยู่ต่างแดนท่ามกลางบริวารสอพลอทั้งหลายในขณะที่ตนเองต้องระหกระเหินหนีโทษจองจำตามกระบวนการยุติธรรมของแผ่นดินและใช้ "ทาสการเมือง" หาช่องบุกเบิกให้ "นายทาส" กลับมาครองอำนาจอีกครา

หัวหน้าพรรคเป็นฉันทใด ลูกพรรคแลลสมาชิกพรรคยอมเป็นฉันทนั้น ผู้นำเป็นฉันทใดบริวารยอมเป็นฉันทนั้น

นายกรัฐมนตรีเป็นฉันทใด คณะรัฐมนตรีร่วมรัฐบาลยอมเป็นฉันทนั้น ดั่งนั้นจึงพากันเดินพาเหรดไปศิโรราบกราบกรานนักโทษของแผ่นดินได้โดยไม่รู้สึกละอายแก่ใจ ทั้งที่เป็นผู้ปกครองประเทศ ทำหน้าที่ "รัฐ-บาล" ของแผ่นดินไทย ! ทรง "ศักดิ์" และ "ศรี" ใน "ตำแหน่ง หน้าที่" ซึ่งล้วนแล้วแต่ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ระดับสูงทั้งสิ้น ย่อมต้องสำนึกสำเหนียก หากยังมีความเป็นมนุษย์คั่งค้างอยู่ในจิตวิญญาณบ้าง

สิ้นแล้วหรือไร "ศิริ โอดดับปะ"ละอายชั่วหัวหน้ากลัวบาป

อย่าเลย ! อย่าอ้างว่าเป็นเรื่อง "ส่วนตัว" เพราะต้องรู้ว่าขณะนี้ตนเองเป็นใคร มีชื่อ "ไอ้" "อี" กุ้ยข้างถนนที่ไหน แต่ละคนล้วนมีตำแหน่งแต่งตั้งยศถาบรรดาศักดิ์ ย่อมรู้้อยู่แก่ใจดีถ้วนทั่วทุกผู้คน

คนเช่นนี้น่ะหรือที่จะทำหน้าที่สืบทอดพระราชปณิธาน "เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม" เมินเสียเถิด ! เมินเสียเถิด ! เมินเสียเถิด !

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

“ใบเรื่องของ”

ดิฉันเป็นครูภาษาไทยรุ่นโบราณ ครั้นได้อ่านได้ ได้ฟังภาษาไทยจากสื่อสารมวลชนทั้งหลายในยุคใหม่ นี้แล้วรู้สึกว่าจะออกจะผิดเพี้ยนไป หรือเป็นเพราะว่า เราติดตามความพัฒนาของภาษาไทยไม่ทันก็อาจ เป็นได้ เช่นแต่เดิมเราใช้คำว่าเรื่อง เป็นต้นว่า เรื่องการบ้านการเมือง เรื่องการกินการอยู่ เรื่อง การศึกษา ฯลฯ แต่ยุคนี้ที่ใช้กันเกอร์คือ ในเรื่อง ของการบ้านการเมือง-เรื่องของการบ้านการเมือง ในเรื่องของการกินการอยู่-เรื่องของการ กินการอยู่ ในเรื่องของการศึกษา-เรื่องของการ ศึกษา ฯลฯ มันมีเนื้องอกออกมา ฟัง ๆ ไปก็เกิด เหมือนกันนะคะ

• ครูเฉ่า ไม่หนักแผ่นดิน กทม.

☞ พอดีมีบทวิเก็บตกของนามปากกา “เปือกตม” อยู่บทหนึ่ง สารยายเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ ๑ มกราคม ๒๕๕๓ อย่าแค้นถามว่าได้แต่ใดมา ลับสุดยอด !

“ในเรื่องของ”

ข้องใจคำ “ในเรื่องของ” ความหมาย คนนิยม สืบสาน สื่อความหมาย ใช้ทดแทน คำ “เรื่อง” แพร่มากมาย จนกลั้บกลาย เป็นตำรับ ต้นตำรา ในเรื่องของ สิทธิ มนุษยชน ปฏิญญาสากล ต้องรักษา ในเรื่องของ สิทธิ ปวงประชา รัฐธรรมนูญ ได้ตรา เป็นหลักการ ในเรื่องของ การถือ ศาสนา ต้องตามแต่ ปัญญา เป็นแก่นสาร ในเรื่องของ พรรคเทพ หรือพรรคมาร ก็แล้วแต่ สันดาน ของใครใคร !

ในเรื่องของ ภาษาไทย สมัยนี้ ช่างมากมี เนื้องอก นำแก้ไข

หากละเลย ละเว้น ให้เป็นไป

ภาษาไทย คงวิบัติ เกินประมาณ

ทำไมต้อง ในเรื่องของ จนเลื่อนเปื้อน

หลักภาษา คลาดเคลื่อน ประทัดฐาน

ใช้เพียง “เรื่อง” โดดโดด ก็ได้การ

วิถการใช้ “ในเรื่องของ” ทำไมกัน

ช่างเสกสรร ภาษา วิปริต

คายนลพิษ ผ่านสื่อ ไม่สร้างสรรค์

ปลื้มว่าทรู ร่วมสมัย เสริมสัมพันธ์

มีสำคัญ คุณค่า ภาษาไทย !

พุทธ ?

บังเอิญเห็นภาพชาวสะตูดตาในหน้า ๑ หนังสือพิมพ์รายวันส่วนกลางฉบับหนึ่ง พระสงฆ์ สูงอายุหลายรูปยืนเรียงรายโยงสายสิญจน์ มี คำบรรยาย “พิธีเททองนำฤกษ์หล่อพระกริ่ง เมื่อวันที่ ๒๑ ก.พ. ๒๕๕๕ ณ วัดไตรมิตรวิทยา-ราม” รู้สึกแปลกใจที่วัดใหญ่เก่าแก่กลางเมือง หลวง ยังจัดทำพิธีกรรมแบบนี้กันอยู่อีก

• นักศึกษาราม วรเวียง ๒๒

☞ ศิษย์ตถาคตอยู่กับพระไตรปิฎกเต็มตัว พระไตรปิฎกก็อยู่ส่วนพระไตรปิฎก ศิษย์ตถาคต ก็อยู่ส่วนศิษย์ตถาคต มนต์มีเอาไว้สวด ศีลมีเอาไว้ศึกษาอบรมตนสั่งสอนพุทธศาสนิกญาติโยม ให้ประพฤติปฏิบัติ ส่วน “ธรรม” จะหยั่งถึงพร้อม ทั้งกาย วาจา ใจของพุทธสาวก พุทธศาสนิก เพียงใต้นั้นกรรมย่อมชี้ให้เห็นรู้แจ้งได้โดยไม่ต้อง แจกแจงประการใด

ชีวิตไร้มลพิษ

ไปทำผมที่ร้าน ทางร้านแจกเอกสารมาให้แผ่น หนึ่ง เป็นเอกสารถ่ายสำเนา เรื่องชีวิตไร้สารพิษ

โดยนามปากกา ล้อเกวียน เรื่องทำอะไร จึงจะ
ฟังตนเองได้ยามร่างกายปวดเมื่อยหรือเจ็บปวด
ตามตำแหน่งต่าง ๆ โดยทางไกลยาเคมีทุกชนิด
และหลีกเลี่ยงการผ่าตัด เห็นว่ามีสาระน่าเผยแพร่
จึงส่งมาขอความร่วมมือค่ะ

• ศ. นกน้อย น่าน

☞ สารของเอกสารนี้ว่าด้วยการปรับ
ร่างกายแบบองค์รวมตามหลักสุขภาพดีด้วย ๘ อ.

๑. อธิปไตย ๔ : ฉันทะ ตั้งใจปฏิบัติตนให้
สุขภาพดีกว่าเดิมด้วยการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตใน
การกินอยู่ หลับนอน อารมณ์ วิริยะ พากเพียร
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชีวิตให้ได้มากที่สุด ด้วย
จิตตะ เชื้อถือ เชื้อมั่นในการเปลี่ยนแปลงตัวเอง
ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป โดย วิมังสา เข้าใจยิ่งขึ้นหลัง
จากลงมือเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่แล้ว ยินหยัด
มั่นคงต่อไป

๒. อาหาร เลือกอาหารที่ปลอดภัยไร้สารพิษ
เน้นพืช ผัก ผลไม้พื้นบ้านตามฤดูกาล ผักสวน
ครัวริมรั้วบ้าน กินอาหารให้ครบทุกธาตุทุกสี

๓. อากาศ หายใจยาว ๆ เพื่อช่วยให้ถุงน้ำดี
เปิดเพื่อย่อยไขมันให้เป็นฮอโมนไปเลี้ยงส่วน
ต่าง ๆ ที่สำคัญของร่างกาย

๔. อารมณ์ ทุกครั้งที่เกิดอารมณ์เครียด โกรธ
กังวล น้อยใจ ตกใจ หรือดีใจ ตื่นเต้นมากเกินไป
จะมีผลต่ออวัยวะต่าง ๆ ทำให้เสียสมดุล

๕. การออกกำลังกายด้วยการเดิน ยืน นั่ง
นอนทุกเช้า จะมีผลดีกว่าตอนเย็น

๖. เอาพิษออก ถ่ายอุจจาระทุกเช้า ระหว่าง
๐๕.๐๐-๐๗.๐๐ น. หากร่างกายมีพิษสะสมมากก็
ควรล้างพิษ ด้วยการดีท็อกซ์ (สวนทวาร)

๗. เอนกายพักผ่อนให้เพียงพอ เข้านอนแต่
เวลา ๒๑.๐๐-๐๓.๐๐ น. เพื่อให้ร่างกายสร้างเม็ด
เลือดใหม่ขับเม็ดเลือดเสียออก ให้โอกาสดับ-

ถุงน้ำดีผลิตน้ำดีมาย่อยไขมันเป็นฮอโมนต่าง ๆ
ไปเลี้ยงร่างกาย

๘. อาชีวะ อาชีพทำให้เราป่วยได้ เพราะจิต
ใจเห็นแก่ตัวอยากแต่จะเอา แต่ถ้าเป็นอาชีพที่คิด
แต่จะให้ช่วยผู้อื่น เสียสละ เอนโดฟินจะหลัง
ตลอดเวลา สุขภาพจะดี.

พระสูบบุหรี่

ไปงานสงกรานต์ที่บ้านเกิดต่างจังหวัดเห็นพระ
บางองค์ยังสูบบุหรี่ ญาติโยมก็ยังถวายบุหรี่ให้อยู่
ก็เลยไม่รู้จะโทษใครดีว่าเป็นฝ่ายผิด พระหรือ
ญาติโยมครับ

• คนรุ่นใหม่ रिเมียง

☞ ถ้ามองว่าจะกล่าวโทษใครดี ก็ต้องพิจารณา
ว่าระหว่างพระกับญาติโยมนั้น ฝ่ายใดอยู่ใน
สถานะที่สูงกว่า เพียงแค่นี้ก็จะชี้ชัดได้ว่า พระคือ
สงฆ์ แม้จะเพียงสมมุติสงฆ์ก็สูงกว่าญาติโยม
ด้วยศีลด้วยวินัย หากแค่ศีล ๕ ยังไม่อาจประคอง
รักษาไว้ได้ ก็น่าจะต้องพิจารณาตนเอง
ศ.นพ.ประกิต วาทีสาธกกิจ แห่งมูลนิธิธรรมรงค์
เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ยังยืนยันคัดต่อสู้ให้คนเลิกบุหรี่
แต่ทำไมพระผู้ทรงศีล กลับละเมิดศีล

☞ ussnathira

รัฐบาลและ ส.ส., ภาคประชาชน (กลุ่มคนเสื้อแดง)
และกองกำลังจัดตั้ง
เขาคุยชมว่าแก้ว ๓ ประการเติบโตวันนับคืน
เขาจะต้องเอาทักษิณกลับมาโดยไม่ต้องติดคุก

เมื่อประมาณกลางเดือนเมษาที่ผ่านมา มีข่าว
ลแพร่สะพัดไปทั่ว ไทศัพท์ถามกันให้รู้ว่าแกนนำ
พันธมิตรนัดชุมนุมใหญ่ที่สโมสรกองทัพบก ในวัน
เสาร์ที่ ๒๑ เมษา จริงหรือ

เราจึงต้องนัดพบผู้สื่อข่าววันที่ ๑๘ เมษา
ผมแถลงเป็นคนแรกว่า แกนนำพันธมิตรไม่ได้
จัดการชุมนุม ประชาชนจะไปชุมนุมกับคณะใด ที่
ไหน เมื่อไร ทำได้ทั้งนั้นตามสิทธิที่กำหนดไว้ใน
รัฐธรรมนูญ

ขณะนั่งรถกลับจากการแถลงข่าว ผมเปิด
วิทยุฟังในรถ มีผู้ฟังหญิงคนหนึ่งโทรศัพท์เข้าไป
ในรายการบอกว่า ฟังลุงปรีชา (พลเอกปรีชา
เอี่ยมสุพรรณ) แล้วน้ำตาซึม ท่านพูดไว้ดีมาก
พิธีกรหญิงที่จัดรายการ บอกว่าจะเอาเทปคำพูด
ของพลเอกปรีชาไปเปิดให้ฟังอีก

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” หลายท่านคงไม่
ได้ฟัง ผมจึงเอามาเผยแพร่ไว้ในฉบับนี้ พร้อม
ด้วยบทความที่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์สัมภาษณ์ซึ่ง
เป็นเวลานานมากกว่าผมจะให้สัมภาษณ์สักที

ไปอุบลคราวนี้พระท่านให้ผมออกรายการสด
เอ็ฟเอ็มทีวี ไทศัพท์ของสันติอโศก มีผู้ชมบางท่าน
ส่งข่าวเข้าไปในรายการว่าดีแล้วที่ผมออกมาพูด
เรื่องบ้านเรื่องเมืองเสียบ้าง

ประกอบกับระยะนี้กลุ่มคนที่ทำให้ชาติบ้าน
เมืองเสียหายและกระทบสถาบัน เข้มเกริมมาก
คุยว่าเขามีครบแก้ว ๓ ประการ คือ **รัฐบาลและ
ส.ส., ภาคประชาชน (กลุ่มคนเสื้อแดง)** และ**กอง
กำลังจัดตั้ง** เขาคุยชมว่าแก้ว ๓ ประการเติบโตวัน
นับคืน เขาจะต้องเอาทักษิณกลับมาโดยไม่ต้อง

ติดคุก, ไม่ต้องถูกยึดทรัพย์ และช่วยให้คนที่
เผาบ้านเผาเมือง ฆ่าทหาร, ประชาชนตาย ไม่
ต้องถูกลงโทษ จะฉีกรัฐธรรมนูญให้เสร็จโดยเร็ว
แล้วเขียนใหม่ตามที่ตั้งใจไว้ ซึ่งจะทำให้ชาติ
บ้านเมืองเสียหาย และบ่อนทำลายราชบัลลังก์
อย่างแน่นอน

รายการ “เพื่อชาติและราชบัลลังก์ มีอะไรไหม เป็นไรมันกัน”

ผมเลยคิดขึ้นเอง แล้วหารือกับเอเอสทีวีและ
เอ็ฟเอ็มทีวี ออกไทศัพท์ซึ่งตั้งชื่อรายการว่า “**เพื่อ
ชาติและราชบัลลังก์ มีอะไรไหม เป็นไรมันกัน**”
เริ่มตั้งแต่เสาร์-อาทิตย์ ๒๑, ๒๒ เมษายน

ถามฝ่ายเราที่มุ่งปกป้องชาติและราชบัลลังก์
ว่ามีอะไรแนะนำ หรือมีอะไรถามไหม ถามฝ่าย
โน้นว่า เราทำ**เพื่อชาติและราชบัลลังก์ มีอะไร
ไหม เป็นไรมันกัน**

ผู้ใดสนใจก็ชมเอเอสทีวีทุกวันเสาร์ ตอน
หกโมงเย็นสิบห้านาที และเอ็ฟเอ็มทีวีทุกวัน
อาทิตย์ หกโมงเย็นตรง

ท่านที่จะแนะนำ, จะถามอะไร หรือจะขอ
เอกสารคำพูดของพลเอกปรีชา เขียนขอไปที่

คุณมนตรี จอมพันธ์ สถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี ถอนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กทม. ซึ่งเหมือนกัน กับที่ผมจะขอนำมาเผยแพร่ต่อไปนี้

พันธมิตรฯ นัด ๒๖ เม.ย. ยื่นอัยการสูงสุด-ป.ป.ช. เชือด ๔๑๖ ส.ส.-ส.ว. แก่รัฐธรรมนูญ มิชอบ

วันนี้ (๑๘ เม.ย.) ที่บ้านพระอาทิตย์ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง, นายพิภพ ธงไชย, นางมาลีรัตน์ แก้วก่า แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย พร้อมด้วยนายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ โฆษกพันธมิตรฯ, พล.อ.ปรีชา เอี่ยมสุพรรณ และ พล.ร.ต.ประทีป ชื่นอารมณ์ ได้ร่วมกันแถลงข่าวผลการประชุมแกนนำพันธมิตรฯ โดย พล.ต.จำลองกล่าวว่า จากกรณีที่มีการนัดชุมนุมในวันที่ ๒๑ เม.ย. ที่สโมสรกองทัพบกนั้น ขอชี้แจงว่าแกนนำพันธมิตรฯ ไม่ได้เข้าร่วมและไม่ได้เรียกร้องให้มีการชุมนุมดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การชุมนุมของพี่น้องประชาชนสามารถทำได้ตามรัฐธรรมนูญ

ประการต่อมา พันธมิตรฯ มีความจำเป็นที่จะฟ้อง ส.ส., ส.ว. และคณะรัฐมนตรี รวมทั้งหมด ๔๑๖ คน ที่กำลังร่วมกันฉีกรัฐธรรมนูญในขณะนี้ ซึ่งเป็นการประชุมวาระที่ ๒ ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ ซึ่งก็คือการฉีกรัฐธรรมนูญโดยสิ้นเชิง และยังไม่มียุคไหนสมัยไหนมีการเลื่อนการประชุมสภาไปโดยไม่มีกำหนดเป็นการกระทำที่ลึกลับลึกลน และหวังผลรวดเร็วอย่างยิ่ง ซึ่งเรามีความจำเป็นที่จะต้องฟ้อง

วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ เม.ย. เวลา ๐๙.๐๐ น. อาศัยรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๘ เราจะไปยื่นคำร้องต่ออัยการสูงสุด และในเวลา ๑๑.๐๐ น. พันธมิตรฯ ก็จะไปยื่นคำร้องต่อ ป.ป.ช. อาศัยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๕ เพื่อให้ดำเนินคดีความกับนักการเมืองทั้งหมด ๔๑๖ คน ขอให้ ๒ องค์กรนี้หยุดยั้งการล้มล้างรัฐธรรมนูญ ถ้าไม่หยุดก็จะนำไปสู่การยุบพรรคและเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งต่อไป

● พันธมิตรฯ ยื่นหนังสือถึงอัยการสูงสุด (ภาพจากเฟซบุ๊ก ลุงจำลองแฟนคลับ)

● บรรยายกาศพันธมิตรฯ ยื่นหนังสือถึงอัยการสูงสุด (ภาพจากเฟซบุ๊ก Pansak Ruxtienmongkol)

พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณแถลงต่อผู้สื่อข่าว เมื่อวันที่พันธมิตรนัดผู้สื่อข่าว ๑๘ เมษายน

“ผมคงไม่มีอะไรนอกจากแสดงความรู้สึกของสถานการณ์ประเทศของเราในปัจจุบัน ซึ่งมีระบบทักษิณเป็นรัฐบาลอยู่ในขณะนี้ และภาพที่น่าทุเรศและบัดชบที่สุด ก็คือที่เราเห็นทักษิณและพวก รวมทั้งนักการเมืองของเรา รัฐมนตรีของเรา ไปรดน้ำดำหัวกันที่ลาวและที่เขมร พวกที่ลาวนั้นเราจะเห็นว่าเขาถูกจำกัดขอบเขตในการแสดงพลัง ความเลวระยำ ยังอยู่ในขอบเขต ผมเชื่อว่ารัฐบาลลาวก็คงอยู่ในภาวะจำยอม ถึงความรู้สึกของคนในชาติไทยส่วนใหญ่ที่เห็นคน

ไทยกลุ่มหนึ่งแสดงอาการเช่นนั้นในประเทศของเค้า แต่เค้าก็อยู่ในภาวะจำยอมว่าระบบทักษิณเป็นรัฐบาลอยู่ จึงโอนอ่อนผ่อนตามเท่าที่เค้าจะทำได้ แต่ก็แสดงความเข้มข้น จำกัดขอบเขตความทะเล่อทะล่า ความทะลึ่งของทักษิณและพวกในประเทศลาว

แต่สำหรับในประเทศเขมรแล้วเนี่ย เราจะเห็นชัดเจนว่าระบบทักษิณและระบบเขมรโดยสุนเซ็นนั้นมันกอดกันกลม สมรู้ร่วมคิดที่จะเอาประโยชน์จากรัฐทั้งสองไปเป็นผลประโยชน์ส่วนตัวของมัน ทั้งทักษิณและสุนเซ็น แต่ไอ้สุนเซ็นเนี่ยมันเอาเรื่องของความรักชาติมาใช้โฆษณาปิดบังความชั่วของมัน มันพยายามเอาดินแดนของเราซึ่งเป็นคดีที่ศาลโลกอยู่ขณะนี้ มันเอาทักษิณซึ่งเอาประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่ตั้งเป็นเครื่องมือแม้ดินแดนของเราระบบทักษิณก็ยอม ไม่ต่อสู้ ไม่ต่อต้าน รอคอยโลกพิพากษา เราจะเห็นว่าคนสองคนก็ชั่วด้วยกันทั้งคู่ แต่ความรู้สึกมันแตกต่างกัน มันชูผลประโยชน์ชาติของสุนเซ็น สุนเซ็นชูผลประโยชน์ชาติ แต่ระบบทักษิณชูผลประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้องเป็นหลัก เราจะเห็นว่าทั้งสองคนนี้ชั่วไม่แตกต่างกัน แต่ที่มันบัดซบที่สุดก็คือของเรานั้นไม่รักชาติบ้านเมือง ระบบทักษิณที่ว่านี้ไปแสดงเท็มเกริม ไปร้องเพลง “ช่างแม่มัน” สุดบัดซบที่สุด หยาบคายที่สุด นี่คือระดับผู้นำนะ อดีตผู้นำ ระดับนักการเมือง รัฐมนตรีช่วยและแกนนำเสื้อแดง ผมทนไม่ไหว รู้สึกว่าไอ้ระบบนี้มันเหยียบย่ำกบาล แล้วมันยังเอาดินเขี่ยตาผมอีก ไม่ทราบว่าคุณเราทุกคนในชาติรู้สึกอย่างไรเปล่า ? เพราะฉะนั้นเรื่องเหล่านี้เนี่ย ขอให้เราทุกคนไปทบทวน เขมรนั้นมันเอาประโยชน์จากเราแม้แต่ดินแดน มันก็เอาจากเรา แต่ระบบทักษิณกลับไปร่วมมือกับชาติที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา จะเอาดินแดนอธิปไตยของเราไป กลับไม่รู้สิกรู้สา ปล่อยให้ตกเป็นเหยื่อล่อของไอ้สุนเซ็น แล้วเป็นภัยต่อความมั่นคงต่อชาติของเรา เพราะฉะนั้นพฤติกรรมของระบบ

ทักษิณที่เผาบ้านเผาเมือง ข่าทหาร ทำร้ายประชาชน ทำร้ายพันธมิตร นี่มันเป็นบทบาทที่สอดคล้องชัดเจนกับคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญ ที่บอกว่าระบบทักษิณเป็นภัยคุกคามต่อระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ไทยเป็นประมุขชัดเจนอยู่แล้ว พวกเราสื่อมวลชนทั้งหลายเนี่ยรู้สึกกันบ้างหรือเปล่า ?

เพราะฉะนั้นทักษิณซึ่งเป็นหัวหน้าระบบทักษิณในขณะนี้เนี่ย ผมว่าเขาไม่ได้รักษาชาติ ทรรศต่อชาติ ร่วมมือกับสุนเซ็น ซึ่งเป็นประเทศที่เป็นปฏิปักษ์ต่อประเทศไทยชัดเจน เราจะเสียดินแดนบริเวณปราสาทเขาพระวิหารอยู่รอบรอบอยู่ชัดเจนก็ไม่ว่าสิกรู้สาอะไร เพราะฉะนั้นจะเอามาเปรียบเทียบกับแกนนำพันธมิตรคนหนึ่ง ที่พวกเราบนหาถึง ที่หายไปนะ อย่างสนธิเนี่ยผมก็สัมผัสเข้ามา เขามีความรักชาติบ้านเมือง ตายเป็นตาย เจ็บเป็นเจ็บ อย่างที่เขาพูดแล้ว ถูกยิงสองร้อยนัด คดีนี้ก็จะสามปีแล้วไม่คืบหน้า เพราะฉะนั้นคนสองคนเนี่ยมันคนละเรื่องเลย ชาวสื่อที่บอกว่าสนธิรับเงินมาจากทักษิณจนเจียบไปนั้นนะ ขอให้พวกเราไปไตร่ตรองดู ส่วนตัวผมแล้ว ผมสัมผัสเข้ามาตลอดการต่อสู้ ผมไม่เชื่อว่าเค้าจะเป็นเช่นนั้นเวลานี้ ASTV ก็อยู่ได้เพราะรายได้ของชายป่วยของลุงจำลอง จากพันธมิตรที่ซื้อของ จากพวกเราที่บริจาค เดียวหลังจากนี้ผมก็ต้องเอาเงินไปให้เขาอีกพันนึงเหมือนกัน มาที่นี้ผมเสีย ไม่มีได้ มีแต่เสียแต่เสียเพื่ออะไร เสียเพื่อชาติบ้านเมือง อย่าว่าแต่เงินเลย ชีวิตผมก็ยอมได้ ขอให้ถึบระบบทักษิณออกไปให้เร็วที่สุด มิฉะนั้นชาติบ้านเมืองจะต่ำทรามลงทุกวัน ขอให้พวกเราผู้สื่อข่าวกระจายข่าวออกไป แล้วให้สำนักให้ตัวเรากำลังถูกความชั่วครองชาติบ้านเมืองอยู่ เป็นอันตรายตามคำพิพากษาที่ผมกล่าวไปแล้ว ผมไม่ได้ใส่ร้ายคำพิพากษาของศาลเขาชัดเจน พฤติกรรมของเขาชัดเจน แล้วเรายังจะปล่อยอยู่อย่างนี้ต่อไปหรือ ขอขอบคุณครับ”

คำกล่าวเสริมของ พลตรี จำลอง ศรีเมือง

“ท่านพลเอกปรีชา ท่านพูดไปเมื่อก็นี่จาก แรงบันดาลใจของทหารเก่าทหารแก่คนหนึ่ง ซึ่งผมขอเรียนต่อสื่อมวลชนอีกครั้งนึงนะครับว่า เพื่อร่วมรุ่นของผมคนนี่ ไปสู้รบในสมรภูมิ ในสนามรบต่าง ๆ มากที่สุดในประเทศไทย ใครที่ไปสงครามกลับมาแล้วก็จะได้บำเหน็จเป็นเงินเพิ่มสู้รบ ผมว่าผมได้มากแล้วนะ ไปรบทั้งในลาวในเวียดนาม รวมแล้วมากกว่าเงินเดือน ๙ ชั้น แต่ยังสู้ท่านพลเอกปรีชาไม่ได้ เพราะท่านผ่านสมรภูมิมามากที่สุดในประเทศไทย ท่านได้เงินเพิ่มสู้รบถึง ๑๖ ชั้น และอีกอย่างนึง พวกเราหลายคนมักจะเข้าใจผิดว่า ที่เรามาเกาะกลุ่มกันที่มาร่วมในการช่วยบ้านช่วยเมืองเนี่ย เป็นเพราะสนิทส่วนตัวไม่ใช่เนะครับ ผมก็บอกกับพวกเราแล้วอย่างผมเนี่ยก็ไม่ได้ออกมาเพราะรักใคร่ชอบพอคุณสนธิเป็นพิเศษ แต่ออกมาเพราะทักษิณไม่ยอมทำตามที่เราแนะนำเลิกทำให้บ้านเมืองเสียหายแล้วเราแนะนำว่าหยุดเถอะ ๆ แกก็ไม่ยอมหยุดนะอะ ส่วนพลเอกปรีชายังแล้วใหญ่ ท่านก็ไม่ได้รู้จักมักจี่กับคุณสนธิมาก่อนเลยนะอะ ท่านก็ออกมาเพราะว่าท่านเห็นแล้วว่าเขาเป็นคนที่เสียสละจริง ๆ เอาใจดีกว่าครับ นักต่อสู้เพื่อชาติบ้านเมืองมีใครเหมือนเค้าบ้าง ? ที่ถูกระดมยิงด้วยอาวุธสงครามถึงสองร้อยกว่านัด มีใครบ้างครับที่ยอมหมดเนื้อหมดตัว แล้วมันหมดจริง ๆ ด้วยครับ ไม่ใช่พูดเฉย ๆ ฉะนั้นเราเห็นแล้วว่าเขาไม่ได้รับความเป็นธรรม จากการที่มีคนเล่าลือว่าเขาได้เงินทักษิณ และมีคนเชื่อเสียด้วย เห็นเขาไม่ค่อยได้อยู่ที่นี้ เขาไปรักษาตัวอยู่ต่างประเทศ เขาจะมาอยู่ที่นี้ตลอดเวลาได้ยังไง แต่เขาก็ส่งความคิดเห็นมาทุกครั้งที่เรามีการประชุมกัน ส่งข่าว ส่งความเห็น ส่งการตัดสินใจมาทางโทรศัพท์”

● บรรยายภาพพันธมิตรฯ ยื่นหนังสือถึงอัยการสูงสุด (ภาพผู้จัดการ)

พลตรี จำลอง ศรีเมือง ตอบคำถามเรื่องบ้าน เรื่องเมือง (จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๕)

แม้การปรองดองจะถูกพูดถึง ๓ เวลาหลังอาหาร แต่ดูเหมือนยิ่งพยายามปรองดองเท่าไร ยิ่งสุ่มเสี่ยงต่อความขัดแย้งรอบใหม่มากขึ้นเท่านั้น ล่าสุดก็ท่าทีของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ประกาศจะ “ชุมนุมใหญ่” หากมีการออกพ.ร.บ.ปรองดองเพื่อให้ “บางคน” พ้นผิดทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้น “ทีมข่าวการเมืองเดลินิวส์” ได้สัมภาษณ์ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำพันธมิตรฯ ถึงท่าทีในครั้งนี้

๑ ประเมินสถานการณ์ทางการเมืองอย่างไร ถึงได้ประกาศพร้อมเคลื่อนไหวครั้งใหญ่อีกครั้ง

ขณะนี้ถือว่ามีความเหิมเกริมมาก ซึ่งเป็นการกระทำที่ดูถูกคนไทยทั้งประเทศ พันธมิตรฯ คงปล่อยให้มีการฉีกรัฐธรรมนูญทั้งฉบับ และมีความพยายามล้มล้างทุกสถาบันเกิดขึ้นไม่ได้ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เดินทางไปประเทศลาวและกัมพูชา มีกระบวนการเกณฑ์คนเลื้อยแดงไปเป็นจำนวนมาก และด้วยคำพูดของอดีตนายกฯ ๆ ที่แสดงถึงความเหิมเกริมบนเวทีที่ประเทศกัมพูชา มีการแสดงวาจา นิสัยผู้ชายเขาไม่ทำกัน แบบนี้เป็นคนที่แสดงออกถึงความเห็นแก่ได้และพร้อมที่จะทำลายทุกระบบที่ไม่สนองความต้องการ อันเป็นความเห็นแก่ตัวของตนเอง ซึ่งคนอย่างนี้จะให้กลับมาประเทศไทยได้อย่างไรถ้าไม่มีความสำนึกผิด ไม่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่กระทำที่ผ่านมามาทั้งหมด

เขาพยายามหาข้ออ้างมาโดยตลอด ว่าศาลไทยมี ๒ มาตรฐานบ้าง ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมบ้าง มีนิสัยที่พูดออกมาทุกอย่างเพื่อปลุกกระดมคนให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและพวกพ้อง เพราะต้องการให้ทุกคนวิ่งตบสนองคน ๆ เดียว

เท่านั้น ทำให้ได้แม้กระทั่งระดมคนมาเผาบ้านเผาเมือง และเมื่อได้เสียงข้างมากก็คิดว่านั่นเป็นประชามติของประเทศแล้ว ซึ่งไม่ใช่ มันไม่ถูกต้อง การคิดที่จะออกกฎหมายอย่างไรก็ได้แบบเร่งรีบรวบรัดเพื่อลบล้างความผิดให้กับคน ๆ เดียวและพวกก่อการสนับสนุน โดยอ้างประชามติมันใช้ไม่ได้ เขาไม่เคยหยุดที่จะทำร้ายหลักการและระบอบของประเทศชาติแม้แต่สักวินาทีเดียว ต่อไปใครมีเงิน ใช้เงินซื้อเสียง ใช้งบประมาณแจกหวานแล้วเข้ามาในสภาได้มาก ๆ พอเข้ามาออกกฎหมายล้างมลทินลบความผิด แล้วเรียกว่าอะไร เป็น พ.ร.บ. ประรองดองเหมือนอย่างตอนนี้ได้หรือไม่ การประรองดองอย่างนี้จะทำให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟ ซึ่งการประรองดองที่ถูกต้องคือการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดกับทุกฝ่าย

๘ การกระทำของพันธมิตรฯ เป็นการสร้างความขัดแย้งและทำลายบรรยากาศการประรองดอง

เราโดนใส่ร้ายมาตลอด เขาทำผิดคิดร้ายผลประโยชน์ได้แก่ตัวเขาเอง เราออกมาช่วยปกป้องเพราะเห็นว่าบ้านเมืองมันแย่ และเราไม่ได้แบกแผ่นดินเอาไว้กลุ่มเดียว ตอนเราหยุดก็หยุด เราออกมาเปิดโปงความจริง การแก้รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ เป็นความผิดร้ายแรง เราคิดไว้นานแล้วจะฟ้องทั้งหมดตั้งแต่ ครม., ส.ส., ส.ว., ทั้ง ๔๑๖ คน ที่แก้รัฐธรรมนูญ คุณต่างหากทำให้บ้านเมืองปั่นป่วน อยู่ดี ๆ ฉีกรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นฉบับเดียวที่ผ่านลงประชามติ ไม่บอกว่าจะเสียตรงไหน เก็บเป็นความลับ มาแก้เพื่อตัวเอง ไม่ให้พรรคถูกยุบ ถ้าทำผิดกฎหมาย กรรมการบริหารพรรคหลับหูหลับตาให้ลูกพรรคซื้อเสียงในสภาไม่ถูกยุบ เวลาเจรจากับความเมืองต่างประเทศไม่ต้องผ่านรัฐสภา ถ้าพวกคุณหยุดทำผิดคิดร้ายต่อบ้านเมือง เราไม่ออกมา ถ้าไม่มีใครทำให้บ้านเมืองเสียหาย หน้าที่ของเราทุกคนคือการต่อต้านคนคิดร้ายต่อบ้านเมือง

แนวร่วมพันธมิตรฯ มันคง มีเป็นจำนวนมาก แต่บอกจำนวนไม่ได้เพราะไม่ได้จ้างมา ผมมั่นใจ เชื่อหรือไม่ว่าคนไทยที่รักความยุติธรรมและเฝ้าจับตามอง พร้อมทั้งจะออกมาช่วยเมื่อถึงคราวจำเป็น ปริมาณแม้มีความหมายก็จริงแต่ก็สู้ความเด็ดเดี่ยวตั้งใจไม่ได้ เราไม่มีลีนินบาทคาคดลีนินบน เวลาชุมนุมเราต่อสู้อย่างทรหดอดทน ซึ่งเราพิสูจน์มาแล้ว

ล้มทุกคดีคดีส. - เผาเมือง
บิกบังลุยเอง
โหดประรองดองอ้อมแมว

ปกเกล้าไม่เรือผลวิจัย
ยก 5 ปมหนน
นิรโทษ - ล้มคดีคดีส.

๘ สถาบันพระปกเกล้าในฐานะที่ทำวิจัยการประรองดอง เคยขอความเห็นจากแกนนำพันธมิตรฯ หรือไม่

ผมปฏิเสธสถาบันพระปกเกล้าฯ ไปตั้งแต่เขา มาขอให้ออกความเห็นเรื่องการประรองดอง ว่าประรองดองใครกับใคร ระหว่างคนผิดกฎหมายกับคนถูกกฎหมายมันจะทำได้อย่างไร ทำได้อย่างไร เดี่ยวต้องบังคับใช้กฎหมายกันอย่างเคร่งครัดจึงเกิดความประรองดองได้ ถ้าไม่ใช้กฎหมายประรองดองมันทำไม่ได้ ส่วนจะมากล่าวว่าพันธมิตรฯ

ไม่ปรองดองนั้นไม่ถูก เพราะพันธมิตรฯ ไม่ได้ขัดแย้งกับใคร การชุมนุมที่ผ่านมา ๓๘๔ วันมีเป้าหมายเพราะต้องออกมาช่วยบ้านเมืองต่างหาก ไม่ได้ขัดแย้งกับใคร ไม่ได้ทะเลาะต่อตีกับใครเพื่อเอาชนะ แต่เรารักษาประโยชน์ของประเทศ รักษาชาติ ศาสน์ กษัตริย์ นั้นเป็นเป้าหมาย ในการชุมนุมของพันธมิตรฯ มาตลอด

การปรองดองจะเกิดขึ้นได้ทุกคนต้องยอมรับกระบวนการยุติธรรม หาก พ.ต.ท.ทักษิณไม่ยอมให้ประเทศชาติเสียหายอีกต่อไป ก็ต้องกลับมารับผลการกระทำของตนที่ทำไว้ ไม่มีใครห้ามเข้าประเทศ และอย่ากลัวว่าจะมีการลอบสังหาร เพราะถ้ากลัวแสดงว่าเป็นคนไม่ดี พฤติกรรมที่ผ่านมาแม้ว่าจะอยู่ในต่างประเทศก็มีความพยายามทำลายประเทศชาติสลับกับความพยายามสร้างความร่ำรวยให้ตนเองและพวกพ้อง เมื่อเขาไม่หยุดและยังจ้องล้มล้าง โดยใช้ทุกช่องทางไม่ว่าจะเป็นแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือออกกฎหมายนิรโทษกรรม และยังพยายามยกเลิกองค์กรสิทธิสรวมทั้งศาลต่าง ๆ จะกลับมาเป็นรัฐบาลตลอดไป ขอบอกไว้เลยว่ามันไม่จ่ายอย่างนั้น ไม่มีใครยอมอีกแล้ว ไม่มีใครทนได้ที่จะให้รัฐบาล “ตัวแทน” ของทักษิณมาทำร้ายชาติบ้านเมือง อย่าประเมินว่าคนเลื้อเหลือน้อย หรือคนเลื้อเหลือนหมดกำลังแล้ว คนส่วนใหญ่ของประเทศที่เขาเฝ้าจับตามองมาโดยตลอดจะไม่ยอมให้ทักษิณมาทำลายระบบ ถ้ารัฐบาลกล้าที่จะทำก็ลองดู ขอบอกว่าอย่ามาอ้างว่าเป็นปมหมางคลแล้วจะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้มาหาประโยชน์ใส่ตัวในการเดินทางเข้าประเทศ

ที่มีเสียงว่าผมรับใบสั่งมาประท้วงนั้นไม่เป็นความจริง เป็นสำนึกของตนเองในความรักบ้านเมือง และทุกครั้งผมก็ไม่เคยมีกำลังหนุนพิเศษ มีแต่ความจริงรักภักดีต่อสถาบัน ต่อระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเท่านั้น ที่เป็นสิ่งที่ทหารต้องทำ แม้จะตายวันนี้หรือพรุ่งนี้ก็ต้องทำ ถ้าต้องปกป้องประเทศชาติ

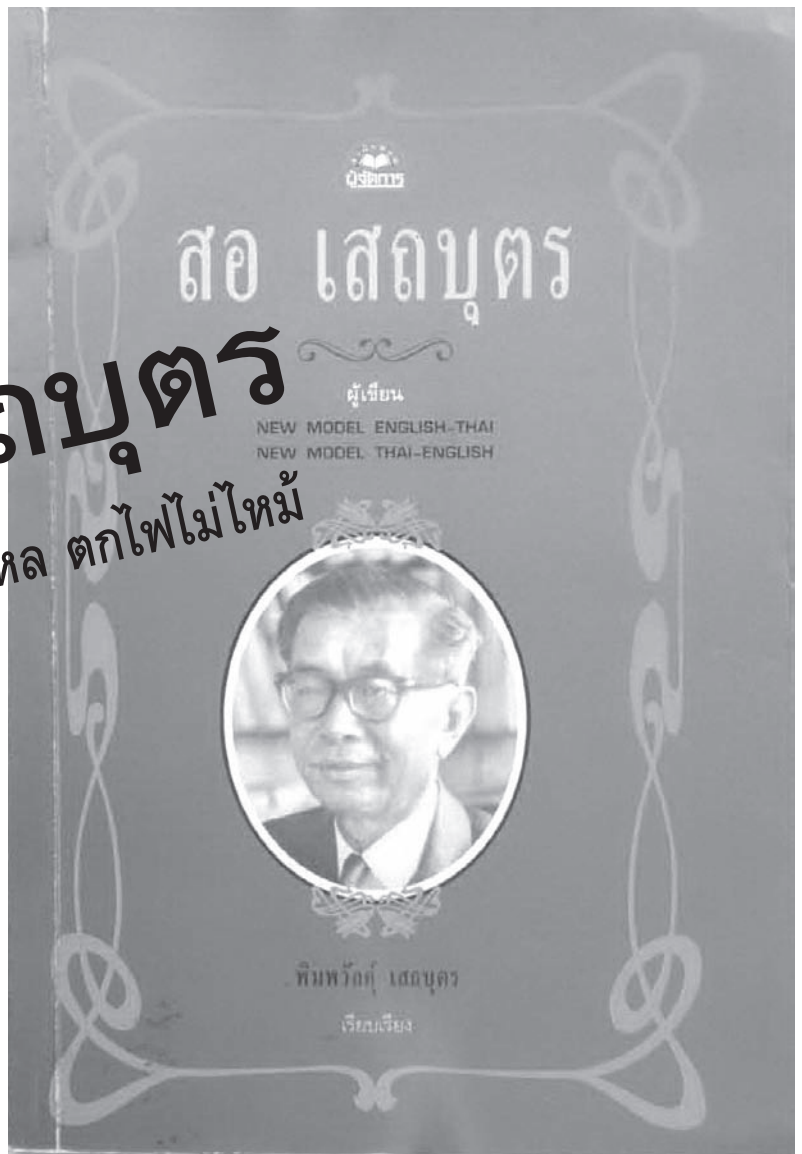
๑ พล.ต.จำลอง ในฐานะผู้ชักนำมือคดีส่วนตัว กับ พ.ต.ท.ทักษิณใช้หรือไม่

วันนี้ผมเจอทักษิณ ผมยังนึกในใจเขาคือน้อง แต่เมื่อพิจารณาส่วนที่เขาทำผิดมันมากกว่า จึงออกมาต่อต้าน ไม่เกลียดเป็นการส่วนตัว เขาเรียกผมพี่ทุกคำ ผมยืนยันได้ว่าไม่ได้มือคดีกับทักษิณ เขามีส่วนดี แต่ที่พลาดไปผมเตือนแล้วไม่ฟัง เขากลับออกมาต่อต้านผมอย่างหนัก ที่เขาได้เป็นนายกรัฐมนตรีเพราะผมเป็นส่วนสำคัญ ตอนเขาประกาศตั้งพรรคไทยรักไทย เชิญผมไป เห็นมีแต่คนจากพรรคพลังธรรมทั้งนั้น ตอนนั้นเสนาะเทียนทอง อยู่ไหน คนอื่นอยู่ไหน มาทีหลังทั้งนั้น ก่อนที่ยังไม่ได้ตั้งพรรคไทยรักไทย ยังรี ๆ รอ ๆ อยู่ได้สุดาร์ตน์ เกยุราพันธุ์ ไปตั้งกลุ่ม “พลังไทย” (จากคนของพรรคพลังธรรม) ขึ้นมาเป็นฐานให้เขา เลือกตั้งกวาด ส.ก., ส.ข. ในกรุงเทพฯ ได้มากที่สุด จึงเป็นจุดเริ่ม ผมมาเป็นฐานให้ทักษิณ เราสนับสนุนมาตลอด แต่มาตอนที่เขาขายหุ้นได้ขายรวมดาวเทียมไปด้วย ผมมีจดหมายเปิดผนึกถึงทักษิณว่า คนที่ไม่มีตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ขายหุ้นแบบนี้ก็ผิดใหญ่หลวงแล้ว เพราะไปฟ่วงดาวเทียม ซึ่งเป็นสิทธิของประเทศไปด้วย ไม่ใช่สิทธิส่วนบุคคล และกระทบต่อความมั่นคงของประเทศแน่นอน ดาวเทียมเป็นอุปกรณ์สำคัญในการสืบราชการลับ ขายไปได้อย่างไรธธนายกรัฐมนตรีเป็นประธานสภาความมั่นคงแห่งชาติ เมื่อขายไปแล้วไม่ยอมเสียภาษี เจตนาเลี่ยงภาษีเป็นหมื่นล้านบาท นี่หรือไม่ผิด

ที่ทักษิณประกาศวางมือการเมือง ผมไม่เคยเชื่อเขาเลย ก่อนที่จะเข้าทำงานการเมือง เขาไปบ้านผม เขาบอกผมว่า ในทางธุรกิจมีมากมายกินใช้เท่าไรก็ไม่หมด อยากมาทำการเมืองรับใช้บ้านเมือง ผมเชื่อเขาแล้วเป็นอย่างไร ตอนนีตรงกันข้ามกับที่เขาพูด เขาพลาดไปเพราะความโลภ ถ้าไม่โลภ เขาไปได้สบายในวงการเมืองไปได้ไกลด้วย ป่านนี้ผมนั่งยิ้มแล้ว หากคนดี ๆ มาพัฒนาบ้านเมืองได้.

สี่ สั้น ชีวิต สมอ.

คนดีที่ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

บทนำ

คนไทยส่วนใหญ่รู้จัก สี่ สั้น ในฐานะผู้แต่ง *ปทานุกรม อังกฤษ-ไทย* แต่เพียงอย่างเดียว งานทำปทานุกรมเป็นงานแห่งชีวิตอันยิ่งใหญ่ของ สี่ สั้น แต่ไม่ใช่เป็นงานชิ้นเดียวของท่าน ชีวิตและงานของ สี่ สั้น เป็นชีวิตที่แปลกและน่าศึกษา คงจะมีคนเพียงไม่กี่คนที่ทราบว่า บุรุษรัตนผู้นี้เป็นวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์โดยการศึกษาเล่าเรียน เป็นนักหนังสือพิมพ์โดยความพึงพอใจส่วนตัว เป็นเลขาธิการองคมนตรีของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และนักโทษการเมืองก่อนที่จะเข้ามาเล่นการเมืองจริง ๆ เสียอีก

ลักษณะเด่นของ สี่ สั้น มิได้อยู่ที่ความปราดเปรื่อง หรือความชัดเจนในแขนงวิชาต่าง ๆ หากอยู่ที่ความเพียรพยายาม ความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น กับความยึดมั่นในอุดมคติตลอดชีวิตอย่างไม่เสื่อมคลาย

ชีวิตและงานของ สี่ สั้น เป็นชีวิตการต่อสู้โดยแท้ ท่ามกลางความเลื่อมทราวมของสังคมยุคปัจจุบัน การขาดความศรัทธาในคติที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” และความอับเฉาทางปัญญาของผู้ที่เรียกตนเองว่า “ปัญญาชน” ทั้งหลายในขณะนี้ สี่ สั้น เป็นตัวอย่างของคนดีที่ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ * (คัดบางตอนจากคำนิยมโดยอาจารย์ช้อยอนันต์ สมทวณิช ในหนังสือลึขิตชีวิตของสี่ สั้น ซึ่งเรียบเรียงโดยพิมพ์วิมล เลอบุตร)

จากคอลัมน์สี่สัปดาห์ถึงท่านผู้อ่าน

เนื่องด้วยทางเรามีความเห็นว่า ชีวิตและการต่อสู้ของ สอ เสถบุตร มีคุณค่าน่าศึกษาอย่างยิ่ง จึงขอนำเสนอให้เป็นอีกสี่สัปดาห์ที่งดงามแก่ท่านผู้อ่าน แต่เนื่องจากช่วงหนึ่งของชีวิต สอ เสถบุตร ได้เข้าไปเกี่ยวพันกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.๒๔๗๕ ที่น่าสนใจ และอาจเป็นคำตอบสำหรับคำถามที่เราต่างเคยสงสัยว่า ทำไมประชาธิปไตยในบ้านเมืองเราจึงยังคงล้มลุกคลุกคลาน เป็นประชาธิปไตยครึ่งใบอยู่นั่นเองทั้งที่ผ่านเวลามาจะครบ ๘๐ ปีในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ นี้แล้ว ทางเราจึงเห็นว่าเพื่อให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ความวุ่นวายและความไม่ชอบมาพากลของการเมืองในขณะนี้ บางทีเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์หน้านี้อาจมีข้อคิดให้คนไทยได้สังวร ดังนั้นฉบับนี้จะลงตอนที่ ๑ (กษัตริย์ผู้ทรงปิดทองหลังพระ) และตอนที่ ๒ (น้ำตาในรัชกาลที่ ๗) ตอนสุดท้าย จะพาท่านผู้อ่านพบกับเรื่องราวประวัติชีวิตของ สอ เสถบุตร ต่อไป (ตอนที่ ๓)

ชีวิตพหุพันธ์ของ สอ เสถบุตร

หลังกลับจากเมืองไทยเพียง ๖ เดือน ชีวิตได้หันเหไปจากแนวทางที่วางไว้ ความรู้ความชำนาญในวิชาการต่าง ๆ ที่ร่ำเรียนมา ล้วนกลายเป็นความรู้ความชำนาญที่ใช้ประโยชน์เพียงสำหรับประดับตนเท่านั้น โดยเมื่อวันที่ ๙ พ.ย.๒๔๖๙ เขาเข้ารับราชการสังกัดกระทรวงเกษตรธิการ ได้เงินเดือน ๒๔๐ บาท

แต่ในช่วงเวลาเพียงสามเดือน สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระสวัสดิวัฒนวิศิษฎ์ ได้ทรงมีหนังสือถึงเจ้าพระยามหิธร ราชเลขาธิการ แจ้งว่า พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพอพระราชหฤทัยในบทความที่ “Nai Nakorn” เขียนลงในหนังสือพิมพ์ Bangkok Daily Mail (อันนามปากกา “Nai Nakorn” นั่นคือ สอ เสถบุตร)

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมี

พระราชปรารภว่า ถ้าได้นาย สอ เสถบุตร มารับใช้ในราชการก็จะเป็นการดี ดังนั้น สอ เสถบุตร จึงได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าให้เข้ารับราชการในกรมราชเลขาธิการ

รับพระราชทานยศ

ปี พ.ศ.๒๔๗๑ สอ เสถบุตร ได้บรรดาศักดิ์เป็นรองเสวกเอก หลวงมหาสิทธิโวหาร ถือศักดินา ๘๐๐ ไร่ รับพระราชทานตำแหน่งปลัดกรม กององคมนตรี สังกัดกรมราชเลขาธิการ มีหน้าที่จัดรายงานการประชุม พร้อมออกแถลงการณ์สรุปผลการประชุมเป็น “ข่าวองคมนตรี” ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ประกาศให้ประชาชนทราบทั่วกัน นอกจากนั้นเขายังต้องเขียนรายงานการประชุมและสรุปผลโดยย่อ พร้อมทั้งแปลเป็นภาษาอังกฤษ ขึ้นเผื่อกราบบังคมทูล ถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวโดยใกล้ชิดเป็นประจำ

หน้าที่เกี่ยวกับพระราชกรณียกิจพิเศษ

ทรงโปรดเกล้าให้หลวงมหาสิทธิโวหาร จัดการเลือกสรรบัณฑิตที่ชาวสังคม เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว และความเป็นไปของครอบครัวบรรดาคณะทูตและชาวต่างประเทศในเมืองไทยขึ้นทูลเกล้าถวาย เพื่อให้เป็นข้อมูลสำหรับทรงใช้เป็นประโยชน์ในเวลาทรงมีพระราชปฏิสันถารกับพวกทูตานุทูตหรือชาวต่างประเทศที่ทรงมีพระราชดำรัสด้วย

งานชิ้นนี้ของหลวงมหาสิทธิโวหาร มีความจำเป็นมากสำหรับพระมหากษัตริย์ เวลาทรงต้อนรับชาวต่างประเทศ ไม่ว่าจะกรณีใด เช่น ในงานสโมสรสันนิบาต พระราชทานเลี้ยงน้ำชา เนื่องในงานวันเฉลิมพระชนมพรรษา ที่สวนศิวาลัย ในพระบรมมหาราชวัง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมราชินีจะต้องเสด็จพระราชดำเนินผ่าน ให้บรรดาคณะทูตานุทูตและชาวต่างประเทศที่มาในงานได้เข้าเฝ้าถวายตัวเป็นรายบุคคล ซึ่งทั้งสองพระองค์ต้องทรงมีพระราช-

ปฏิสันถาร เช่น อาจมีพระราชดำรัสถามอุปทูตคนหนึ่งว่า ภริยาของเขาซึ่งป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลเนิร์สซึ่งโฮมหายดีหรือยัง... หรือมีพระราชดำรัสแสดงความยินดีต่อพ่อค้าสามภรรยาคนหนึ่งว่า ทรงยินดีที่เขาได้ลูกชายคนแรก..เหล่านี้เป็นต้น

ในกรณีเช่นนี้ ยังความปลาบปลื้มอย่างล้นพ้นให้เกิดแก่บรรดาบุคคลที่ได้รับพระราชปฏิสันถารเป็นส่วนตัวโดยเฉพาะ ซึ่งเขาจะไม่มีวันลืมพระราชอัธยาศัยของสมเด็จพระเจ้ากรุงสยาม และจะมีแต่การบอกเล่า กล่าวขวัญถึงประชาชนชาติไทยในแง่ที่งดงามไปตลอดชีวิตของเขาทีเดียว

หลวงมหาสิทธิฯ ได้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อพระราชกิจอันนี้เป็นที่พอพระราชหฤทัยอย่างยิ่ง

กษัตริย์พุทธวงศ์ปิธราธรรม

การได้เข้าเฝ้าใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นประจำ ทำให้หลวงมหาสิทธิฯ ชาวซึ่งในพระราชอัธยาศัย อันอ่อนโยน และน้ำพระราชหฤทัยที่ทรงหวังดีต่อชาติบ้านเมือง และพลสกนิกรของพระองค์อย่างยิ่ง

ยามที่ประเทศต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก พระองค์ก็ทรงยอมตัดพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ที่พึงจะได้จากเงินแผ่นดินเป็นประจำทุกปีจากเก้าล้านบาท เหลือหกล้านบาท และต่อมา ก็ทรงตัดเงินเหลือเพียงสามล้านบาท (เงินปีของพระเจ้าแผ่นดินนี้ ต้องจ่ายเป็น

เงินเดือนพระราชสำนักและมหาดเล็ก ตลอดจนงข้าใช้จ่ายอื่น ๆ ของกรม กองต่าง ๆ ในกระทรวงวัง กรมราชเลขาธิการ และกรมพระคลังข้างที่ด้วย)

ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรงอุทิศพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์สร้างสะพานพระพุทธยอดฟ้าเป็นจำนวนกว่าครึ่งของค่าสะพานทั้งหมด แต่น้ำพระราชหฤทัย ตลอดจนพระราชกรณียกิจของพระองค์กลับเป็นเสมือน “ปิดทองหลังพระ” ทั้งสิ้น

เตรียมวางรากฐานประชาธิปไตย

หลวงมหาสิทธิโวหารชาวซึ่งถึงพระราชดำริที่จะพระราชทานรัฐธรรมนูญการปกครองแบบ Paliament (รัฐสภา) แก่ประชาชนชาวไทย นั่นคือการปกครองโดยมีพระมหากษัตริย์อยู่ใต้กฎหมาย มีรัฐสภา และมีรัฐบาล ซึ่งประกอบขึ้นด้วยผู้แทนที่ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งเข้ามาบริหารประเทศ

การนี้มิได้เป็นแต่เพียงพระราชดำริเท่านั้น หากพระองค์ยังได้เริ่มวางรากฐานแห่งประชาธิปไตย นับแต่่วาระที่เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ ด้วยการทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งคณะอภิรัฐมนตรีสำหรับปรึกษาหารือ และถวายเป็นเห็นเกี่ยวกับกิจการบ้านเมืองสำคัญ ๆ ของประเทศ

คณะอภิรัฐมนตรีประกอบด้วย พระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งทรงมีความรู้ความสามารถ เป็นเยี่ยม ๕ พระองค์ ได้แก่ ๑. สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช จเรทหารทั่วไป ๒. สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงนครสวรรค์วรพินิต ๓. สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ๔. กรมพระยาดำรงราชานุภาพ นายกราชบัณฑิตยสภา ๕. กรมพระจันทบุรีนฤนาถ นายกสภาการคลัง

นอกจากคณะอภิรัฐมนตรีแล้ว พระองค์ยังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งคณะเสนาบดีสภา อันประกอบด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ และข้าราชการผู้ใหญ่จำนวน ๑๑ ท่าน ซึ่งทำหน้าที่

เป็นเสมือนคณะรัฐมนตรี มีการประชุมปรึกษาหารือ และทูลเกล้าฯ ถวายความเห็นในนโยบายการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดจนรับพระบรมราชโองการมาดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายนั้น ๆ ซึ่งพระองค์ทรงเป็นประธานในการประชุมคณะอภิรัฐมนตรีและเสนาบดีสภาอยู่เป็นประจำ

เพื่อที่จะให้การปกครองมีรูปแบบเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น พระองค์ได้ทรงมีพระบรมราชโองการ ประกาศแต่งตั้งสภากรรมการองคมนตรีขึ้นคณะหนึ่ง จำนวน ๔๐ ท่าน โดยทรงเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถเป็นเยี่ยมจากคณะองคมนตรีทั้งหมด ๒๒๗ คน

พระองค์ทรงมีพระราชหฤทัย Liberal (แบบเสรี) อย่างเอก ได้เคยสนทนากันมาแต่ก่อนเสด็จเสด็จราชสมบัติแล้วในเรื่อง Form of Government ย่อมทรงตระหนักอยู่ว่า รูปแบบการปกครองอย่างที่ดีนั้นก็คือ ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับบ้านเมืองโดยกาละ ถึงแม้ว่าในเวลานี้ยังจำเป็นต้องใช้รูปการปกครองโดยอาญาสิทธิ์ แต่อาญาสิทธิ์นั้นก็จะต้องให้เป็นอย่าง Liberal อย่างยิ่ง จึงจะทรงตัวอยู่ได้ แต่วันที่ล่วงไปก็ยิ่งจะมีคนที่ได้ศึกษา มีความรู้มากขึ้น จะต้องคิดการณ์ไว้เตรียมรับ emancipation (การปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการถูกกดขี่บังคับ) ซึ่งจะเกิดขึ้นตามลำดับ

เมื่อไหร่ถึงเวลาต้องเปลี่ยนรูปแบบการปกครอง

พระองค์ทรงมีพระราชดำริว่า เมื่อประชาชนมีความรู้พอ เกี่ยวกับการเมือง จึงจะใช้ Paliamentary System เป็นผลได้ และก็คงถึงเวลาอันควรเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองเช่นนั้นในวันหนึ่งแน่นอน ในขณะที่เวลานั้นมาถึงเราจะต้องคิดว่า จะรอให้ราษฎรเรียกร้องเอาเองหรือจะชิงสุกให้เสียก่อน ถ้าขัดไว้ช้าเกินไป ย่อมต้องให้ก็ไม่เหมาะสมและอาจมีผลร้าย ถ้าแม้ว่ายอมให้เร็วไป ราษฎรยังไม่มีความรู้ก็อาจไม่เป็นการเป็นงาน และอาจเกิดผลถึงฉลาจล

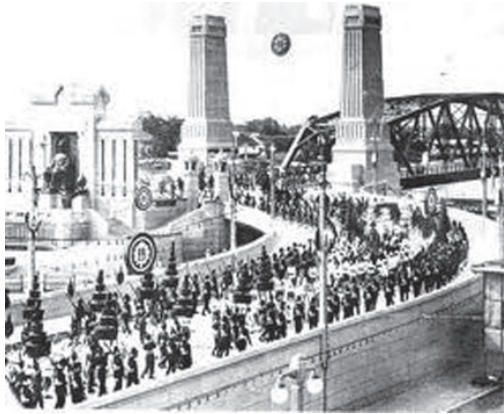
ดังเช่นเคยเห็นตัวอย่างในบ้านเมืองอื่น

การจะแก่งเวลาให้เหมาะว่า เมื่อใดพึงเปลี่ยนรูปแบบการปกครองเป็น Representative Government (รัฐบาลที่เป็นตัวแทนของประชาชน) นั้นเป็นการยากนักหนา ใครสามารถแก่งถูกก็ถือว่าเป็น States man (รัฐบุรุษ) อันพิเศษทีเดียว โดยเหตุฉะนี้ เราควรจะต้องเตรียมทางเข้าหาอย่างใดได้บ้าง ทรงเห็นว่ามียู่ทางหนึ่งคือ ปล่อยให้มีการประชุมขึ้นทีละเล็กทีละน้อยอย่างทีประเทศอังกฤษเขาทำแก่ Colonies (อาณานิคม) ของเขาเป็นชั้น ๆ โดยลำดับไป เช่น ด้วยวิธี Municipal Council (สภาเทศบาล) Local Government (องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น) หรือ Legislative Council (สภานิติบัญญัติ)

ที่ปรารภมานี้เพื่อจะได้ให้รู้ถึงน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยที่ทรงมีความจำนงต่อความสุขและประโยชน์ของชาติเป็นที่ตั้ง จึงโปรดเกล้าให้กรรมการนี้คิดวางระเบียบ สิทธิและขององคมนตรีถวาย ขอให้กรรมการทั้งหลายแสดงความคิดเห็นที่จะเป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง แม้จะเกินเลยไปบ้างก็เชื่อแน่ว่าไม่ทรงถือโทษ เพราะฉะนั้นทุกคนพึงถวายความเห็นเต็มที่ ความเห็นส่วนมากหรือส่วนน้อยอย่างไรก็จะนำความกราบบังคมทูล

สภากรรมการองคมนตรีนี้ได้ทำหน้าที่เสมือนรัฐสภาของชาติ โดยมีการประชุมถกเถียง และปรึกษาหารือ ตลอดจนลงมติในร่างกฎหมายและข้อราชการอันเป็นผลได้ผลเสียสำคัญของประเทศและประชาชนโดยรวม สภากรรมการองคมนตรีมีสิทธิเสรีภาพในการประชุมอย่างกว้างขวางมีอำนาจที่จะเชิญเจ้ากระทรวงทบวงการหรือผู้หนึ่งผู้ใดให้มาชี้แจง หรือแสดงความคิดเห็นที่ประชุมเพื่อประกอบข้อปรึกษาหารือได้ โดยไม่ต้องรับผิดชอบในถ้อยคำใด ๆ ที่ได้กล่าวหรือแสดงความคิดเห็น การออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมสภาองคมนตรีก็เช่นกัน ผู้ใดผู้หนึ่งจะกล่าวฟ้องร้ององคมนตรีหาได้ไม่

มติที่ประชุมของคณะอภิคณะรัฐมนตรีก็ตี เสนาบดีหรือสภากรรมการองคมนตรีก็ตี เป็นมติ ที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงยอม รับผิดชอบ เสมือนพระองค์อยู่ใต้กฎหมายของ รัฐสภา ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงมีพระราชอำนาจ อาญาสิทธิ์โดยเด็ดขาดที่จะฝืนมตินั้น ๆ ให้เป็นไป ตามพระราชประสงค์ทุกประการ

องคมนตรี พร้อมทั้งกระซิบบอกข่าวแก่บรรดา หนังสือพิมพ์ถึงพระราชดำริของพระเจ้าอยู่หัว หนังสือพิมพ์พากันลงข่าวเกรียวกราว ขณะ เดียวกันหลวงมหาสิทธิฯ ก็เขียนบทความทั้ง ภาษาไทย และภาษาอังกฤษบรรยายถึง คุณประโยชน์ในทางเศรษฐกิจอันพึงจะได้รับจาก การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา

ด้วยสายพระเนตรอันยาวไกล

คราวหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ทรง มีพระราชดำริเห็นควรอย่างยิ่งที่จะให้มีการสร้าง สะพานแม่น้ำเจ้าพระยา เชื่อมกรุงเทพฯ กับกรุง ธนบุรี เพื่อเป็นอนุสรณ์เฉลิมพระเกียรติ พระบาท สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ในงานเฉลิม ฉลองพระราชวงศ์จักรี และกรุงเทพมหานคร ครบรอบ ๑๕๐ ปี ทั้งนี้พระองค์ทรงมีพระราชดำริ เห็นว่า การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำจะทำให้ กรุงธนบุรีมีความเจริญเทียบเทียมฝั่งกรุงเทพฯ

แต่เมื่อพระราชดำรินี้เข้าสู่ที่ประชุม คณะอภิ- รัฐมนตรี เสนาบดี และสภากรรมการองคมนตรี ก็ได้รับการคัดค้านด้วยประการต่าง ๆ ส่วนมาก เห็นควรให้สร้างศาลยุติธรรม พระองค์ทรง ชุมนเคืองพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับฉีก พระชนนบนเกล้าชี้ขาดกระจาย แต่แทนที่จะมีพระ บรมราชโองการสั่งการไปตามพระราชหฤทัย พระองค์กลับทรงมีพระราชกระแสรับสั่งให้หลวง มหาสิทธิโวหาร ไปทำ Campaign (การณรงค์) โน้มน้าวความเห็นของบรรดาเสนาบดี และกรรมการ

อย่างใดก็ตามสภากรรมการองคมนตรีได้ลง มติศาลยุติธรรมด้วยคะแนนเก้าเสียง เห็นควรให้ สร้างสะพานสี่เสียง ส่วนเสนาบดีสภาในที่สุดมติ เห็นชอบด้วยพระราชดำริ แต่ขัดข้องด้วยไม่มีเงิน แผ่นดินพอที่จะสร้างสะพานได้ ด้วยขัตติยะมานะ ที่จะทรงสร้างสะพานอันจะยังคุณประโยชน์และ ความสุขสมบูรณ์ในทางเศรษฐกิจแก่พสกนิกร ของพระองค์ให้ได้ จึงตั้งพระราชหฤทัยมั่นว่า จะ ทรงสร้างสะพานนี้ด้วยเงินพระราชทรัพย์ส่วน พระองค์ ร่วมกับเงินเรียไรจากน้ำใจประชาชน

การต่อสู้ในแนวทางประชาธิปไตย

ในระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๓-๗๔ หลวงมหา- สิทธิโวหาร ได้รับพระราชทานยศเป็นเสวกตรี-โท- ตามลำดับ มีตำแหน่งเป็นเจ้ากรมกองราช- เลขาธิการองคมนตรี ทำหน้าที่เป็นเลขาธิการใน ที่ประชุมเสนาบดีสภา และสภากรรมการองคมนตรี ดำเนินการจัดประชุม ตลอดจนจัดระเบียบวาระ การประชุมสภากรรมการองคมนตรี และออกข่าว องคมนตรีทั้งภาษาไทยและอังกฤษ

ตำแหน่งและหน้าที่พิเศษอีกตำแหน่งหนึ่งที่ทรงโปรดเกล้าฯ ให้หลวงมหาสิทธิฯ รับไปดำเนินการก็คือ ตำแหน่งผู้อำนวยการ “หนังสือพิมพ์ไทย” ทั้งนี้ เนื่องด้วยในขณะนั้นได้มีข่าวการปฏิวัติหนามู๋ ซ้ำยังมีผู้ปล่อยข่าวลือตำหนิติเตียนรัฐบาล และการปกครองระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์แพร่สะพัด ยิ่งกว่านั้นหนังสือพิมพ์ฝ่ายค้านซึ่งมีสิทธิเสรีภาพเต็มที่ ได้โจมตีรัฐบาล คือ องค์พระมหากษัตริย์อย่างเต็มเหวี่ยง หากพระองค์จะถือพระราชอาญาสิทธิ ในฐานะเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เหนือกฎหมาย จะสั่งปิดหรือเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์หรือจับกุมในข้อหากบฏ พระองค์ย่อมทรงทำได้ทุกประการ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติเช่นนั้น

ตรงกันข้าม พระองค์กลับทรงต่อสู้ตามวิถีทางแห่งประชาธิปไตย โดยทรงให้หลวงมหาสิทธิโวหาร ซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ครั้งศึกษาในอังกฤษ ไปควบคุมการดำเนินการจัดทำหนังสือพิมพ์เพื่อต่อสู้และแก้ข่าวลือ ทั้งชี้แจงให้ประชาชนได้ทราบข้อเท็จจริง ในครั้งนั้น หนังสือพิมพ์ที่เป็นเสียงของรัฐบาลมีเพียงสองฉบับ คือ หนังสือพิมพ์ไทย และกรุงเทพเดลิเมล์ นอกนั้นล้วนเป็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายค้านทั้งสิ้น

พระราชทานสัมภาษณ์นักข่าวต่างประเทศ

ในระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๔ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ได้เสด็จไปรักษาพระเนตรที่ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยแวะเสด็จประพาสประเทศญี่ปุ่นด้วย ที่อเมริกาพระองค์ได้พระราชทานสัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ว่า เมื่อเสด็จนิวัตพระนครแล้ว จะทรงเปลี่ยนระบอบการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์ให้ เป็นประชาธิปไตย ในครั้งนั้นหนังสือพิมพ์ในอเมริกา ลงข่าวกันเกรียวกราว พร้อมกับเขียนการ์ตูนเป็นภาพพระเจ้าแผ่นดินทรงยืนม้วนกระดาษซึ่งสมมุติว่าเป็นรัฐธรรมนูญการปกครองแก่ประชาชนไทย

เบื้องหลังการเสด็จพระราชดำเนินก็เพื่อศึกษาเรื่องการปกครองท้องถิ่น ตลอดจนวิธีการ

เลือกตั้งเทศมนตรี และนายกเทศมนตรีของมลรัฐต่าง ๆ ในอเมริกา เพื่อนำมาเป็นแบบฉบับ ในการเลือกตั้งผู้แทนท้องถิ่น หรือเทศมนตรีในระบบการเทศบาล อันเป็นบทเรียนขั้นต้นที่ทรงพระราชดำริที่จะให้ประชาชนได้รู้จักและคุ้นกับการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตย

เมื่อราษฎรเข้าใจเรื่องการเลือกตั้ง และรู้จักที่จะเลือกเฟ้นบุคคลเพื่อให้ทำหน้าที่แทนตนในระบบเทศบาลแต่ละท้องถิ่นดีแล้ว จึงค่อยก้าวไปสู่การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ซึ่งจะต้องทำหน้าที่ถือบังเหียนการปกครอง และกำความเป็นความตายของประเทศชาติไว้ในมือ

อำนาจ

ถ้าหากคณะราษฎรซึ่งอ้างตนว่าเป็นผู้รักชาติไม่ชิงปฏิวัติเพื่อแย่งชิงอำนาจมาเป็นของตน และคณะของตนเสียก่อน และถ้าหากว่าพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ทรงมีพระราชวโรกาสที่จะพระราชทานธรรมนูญการปกครองประเทศ ให้แก่พลนิกรของพระองค์ทีละชั้น ทีละตอน ตามที่ได้ตั้งพระราชหฤทัยไว้ ระบอบประชาธิปไตยของเมืองไทยก็คงไม่ล้มลุกคลุกคลานเช่นที่เป็นอยู่ตลอดเวลามานี้

ในครั้งนั้น สอ เสถบุตร เห็นดีด้วยว่าประเทศสยามควรจะมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เพราะเขาเองก็ได้รับการศึกษามาจากเมืองแม่แห่งประชาธิปไตย แต่มาครั้งนี้ เมื่อได้ซาบซึ้งถึงพระราชอัธยาศัยและน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ได้ทรงศึกษาและเตรียมการทุกอย่าง ในอันที่จะสละพระราชอำนาจ และพระราชทานธรรมนูญการปกครองให้แก่ปวงชนชาวไทย หลวงมหาสิทธิฯ จึงคัดค้านบุคคลเหล่านั้นว่า “จริงอยู่ ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อาจจะไม่สมบูรณ์ แต่ในยามที่บ้านเมืองคับขัน ด้วยยังไม่ทันฟื้นตัวจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ถ้าใครคิดกบฏในยามนี้ ก็เรียกว่าไม่รักชาติบ้านเมือง”

ข่าวลือ

ในที่สุด งานสมโภชกรุงเทพมหานครครบรอบ ๑๕๐ ปี เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๔๗๕ และงานเฉลิมฉลองพระบรมรูปพระพุทธรูปยอติฟ้า และสะพานปฐมบรมราชานุสรณ์ ซึ่งประชาชนได้เฝ้ารอคอยมานานก็ได้มาถึง ท่ามกลางข่าวลือแพร่สะพัดว่า นายพลเอกพระองค์เจ้าบรมเดช อดีตเสนาบดีกระทรวงกลาโหม คิดทำการปฏิวัติล้มล้างพระราชอำนาจพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อนำมาซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย ผู้ที่เป็นมันสมองในการก่อกำเนิดนี้ มีความประสงค์จะปิดอำพรางการคิดเรื่องปฏิวัติของตน ทั้งต้องการเบนความสนใจ และก่อความปั่นป่วนให้แก่พวกทหารและตำรวจ ให้ต้องคอยระแวงระวังเหตุร้ายที่อาจอุบัติขึ้นในระหว่างงานเฉลิมฉลองนั้น

เมื่องานสมโภชสิ้นสุดลง โดยไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น ทั้งข่าวลือต่าง ๆ ก็จางหาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงวางพระราชหฤทัย เสด็จแปรพระราชฐานไปพักผ่อนที่พระราชวังไกลกังวล หัวหิน เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๔๗๕ โดยพระองค์มิได้ทรงสังหรณ์พระราชหฤทัยแม้แต่น้อย

คณะราษฎรก่อการปฏิวัติ

กลางดึกคืนวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๔๗๕ บุคคลคณะหนึ่งซึ่งเรียกตัวเองว่า “คณะราษฎร” ภายใต้การนำของ “สีหทารเสือ” อันได้แก่ พันเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา พันเอกพระยาทรงสุรเดช พันเอกพระยาฤทธิอาคเนย์ และพันโทประศาสน์พิทยายุทธ ได้แยกย้ายกันลอบเข้าจีและเกาะกุมพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่จากวังต่าง ๆ เข้ามาควบคุมรวมกันไว้บนพระที่นั่งอนันตสมาคมเพื่อเป็นประกันในการต่อรองกับพระเจ้าอยู่หัว ในบรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ทั้งหมดมีเพียงพระองค์เดียวคือ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน สามารถลอบหนีออกจาก

พระนครไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้าอยู่หัวที่หัวหินได้

บุคคลคณะนี้ประกอบด้วย กลุ่มนายทหารภายใต้การควบคุมของพันตรีหลวงพิบูลสงคราม และกลุ่มพลเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ได้รับการศึกษามาจากต่างประเทศ โดยมีหลวงประดิษฐมนูธรรม (ปรีดี พนมยงค์) เป็นมันสมองของคณะกำลังทหารที่นำมาใช้ในการปฏิวัติครั้งนี้มีกรมทหารปืนใหญ่ที่ ๑ รักษาพระองค์ ภายใต้การนำของ พันเอกพระยาฤทธิอาคเนย์ นักเรียนนายร้อย และทหารเรือจากเรือรบหลวงสุโขทัย และเรือรบหลวงรัตนโกสินทร์

คณะราษฎรได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ กราบบังคมทูลอัญเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จกลับสู่พระนคร ดั่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า “คณะราษฎรได้ยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินไว้แล้ว และได้เชิญพระบรมวงศานุวงศ์ มีสมเด็จพระพี่ยาเธอ เจ้าฟ้ากรมพระนครสวรรค์วรพินิต เป็นต้นไว้เป็นประกัน ถ้าหากคณะราษฎรถูกทำร้ายด้วยประการใด ๆ ก็จะต้องทำร้ายเจ้านายที่รักษาไว้เป็นการตอบแทน

“คณะราษฎรไม่ประสงค์แย่งชิงราชสมบัติ แต่ประสงค์จะมีรัฐธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน จึงขอเชิญใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเสด็จกลับคืนสู่พระนคร และทรงเป็นกษัตริย์ต่อไป ภายใต้รัฐธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน ซึ่งคณะราษฎรได้สร้างขึ้น ถ้าใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทตอบปฏิเสธกิติ หรือไม่ตอบภายในหนึ่งชั่วนาฬิกา นับแต่ได้รับหนังสือนี้กิติ คณะราษฎรจะประกาศใช้รัฐธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน โดยเลือกเจ้านายพระองค์อื่นที่เห็นสมควรเป็นกษัตริย์” ผู้ลงชื่อในหนังสือนี้คือ ผู้นำในการปฏิวัติสามคน ได้แก่ พันเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา, พันเอกพระยาทรงสุรเดช และพระยาฤทธิอาคเนย์

ความในใจของรัชกาลที่ ๓

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ได้มีลายพระหัตถ์ตอบรับตามประสงค์ของคณะราษฎร ดังนี้

สวนไกลกังวล หัวหิน

วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕

ถึงผู้รักษาพระนครฝ่ายทหาร

ด้วยได้ทราบความตามสำเนาหนังสือที่ส่งไปยังกระทรวงมูรธาธรว่า คณะทหารมีความปรารถนาจะเชิญให้ข้าพเจ้ากลับพระนคร เป็นกษัตริย์อยู่ใต้พระธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน ข้าพเจ้าเห็นแก่ความเรียบร้อยของอาณาประชาราษฎร์ ไม่อยากให้เสียเลือดเนื้อ กับทั้งเพื่อจัดการโดยละม่อมละไม ไม่ให้ขึ้นชื่อได้ว่าจลาจล เสียหายแก่บ้านเมือง ความจริงข้าพเจ้าก็ได้คิดอยู่แล้วที่จะเปลี่ยนแปลงตามทำนองนี้ คือมีพระเจ้าแผ่นดินปกครองตามพระธรรมนูญ จึงยอมรับที่จะช่วยเป็นตัวเซ็ด เพื่อคุมโครงการตั้งรัฐบาลให้เป็นรูปตามวิธีเปลี่ยนแปลงตั้งพระธรรมนูญโดยสะดวก เพราะถ้าข้าพเจ้าไม่ยอมรับเป็นตัวเซ็ด นานาประเทศคงจะไม่ยอมรับรัฐบาลใหม่นี้ ซึ่งจะเป็นความลำบากยิ่งขึ้นหลายประการ ตัวข้าพเจ้าเองในเวลานี้ก็ทราบกันอยู่แล้วว่า มีอาการทุพพลภาพและไม่มีลูกสืบวงศ์สกุล และจะไม่ทนงานไปนานเท่าใดนัก ทั้งไม่มีความปรารถนามากใหญ่ไฝสูงให้เกินศักดิ์ และความสามารถที่จะช่วยพยุงให้ชาติของเราเจริญเทียบหน้าเขาบ้าง พุดมานี้เป็นความจริงใจเสมอ

สอ เสถบุตร ลาออกจากราชการ

หลังการปฏิวัติเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ แล้ว กรมราชเลขาธิการ ได้ถูกโอนสังกัดไปเป็นกรมเลขาธิการรัฐมนตรี หลวงมหาสิทธิโวหาร ได้ถูกทหารควบคุม ไปพบกับคณะผู้ก่อการ เพื่อทำการสอบสวน แล้วก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา ทั้งนี้เนื่องจากคณะผู้ก่อการไม่พอใจหลวงมหาสิทธิฯ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ในการที่เขาไม่ยอมรับร่วมมือทำการปฏิวัติ ทั้งยังเขียนบทความโจมตีพวกคณะราษฎรลงหนังสือพิมพ์อยู่เนือง ๆ

แท้จริงแล้ว บุคคลในคณะผู้ก่อการส่วนมากล้วนเป็นเพื่อนที่เคยชอบพอ เทียวเตรเฮฮาด้วยกันมาทั้งในอังกฤษและฝรั่งเศส เมื่อเป็นผู้แพ้แล้ว เขาจึงตัดสินใจยื่นใบลาออกจากราชการเพราะได้มาคิดคำนึงว่า การที่เขาจะฝืนรับราชการต่อไปก็หาประโยชน์อันใดมิได้ ในเมื่อเป็นไม้เบื่อไม้เมากับผู้ทรงอำนาจในรัฐบาลขณะนั้น

ความอวดดีทำให้เขาขอมไม่ได้ที่จะก้มหัวลงขอความกรุณาจากบุคคลในคณะรัฐบาลใหม่ การรับราชการต่อไปก็เท่ากับขอมตัวให้ตกอยู่ใต้อิทธิพลและอำนาจของผู้ก่อการปฏิวัติ เขาจึงตัดสินใจลาออกจากราชการโดยเด็ดขาด และหันไปเขียนบทความโจมตีรัฐบาลลงในหนังสือพิมพ์บางกอกเดลิเมล์

๒

(จบตอนที่ ๑)

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันทใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกียธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**โลกุตระสังขจร**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขจร**” และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังขจร**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลักษณะจริง ไม่ใช่กระทำการอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลักษณะยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลักษณะสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังขะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีไรว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จืดรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จืดละทิ้ง,จืดเลิกละ,จืดออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ต่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“ฌาน”คือภาษาบาลีคำหนึ่ง ที่ใช้เป็นเครื่องหมายให้สามารถรู้เรื่องกัน ซึ่งเป็นเรื่องนามธรรมที่ลึกซึ้ง(คัมภีร์)ขั้นอนิจจังโดย เห็นตามได้ยากยิ่ง(พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยากยิ่ง(พุทธสา) สงบชนิดพิเศษ(สันตา) สุขุม

ประณีต(ปณิตา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตถกาวจร) ละเอียด
ลออยิ่งสุดๆ(นิปฺพณา) รู้ได้เฉพาะบัณฺฑิต(บัณฺฑิตเวทนียา)

โดยใช้ภาษาคำว่า“ฉาน”เป็นตัวสื่อเพื่อต้องการให้รู้
แจ้งเห็นจริงว่า“การกำจัดกิเลส”นั้น ต้องเพียร“เพ่ง”ให้
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(สักกายะ,อตฺตา,อาสวะ)
นั้นๆ ให้จริงให้ถูกสัมผัส“ตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆ”เฉพาะ
กิเลสเท่านั้น ต้องกำจัดตัวไหนก็ตัวนั้น ไม่ใช่“กำจัด”ตะ
หรือ“ดับ”ตะพืด “ดับ”อะไรก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งที่จะ
ดับ นั้น หรือไม่ใช่“ดับ”ไปหมดทั้งสัญญาทั้งเวทนา

จริงๆแล้วส่วนที่จะทำให้มัน“ดับ”แท้ๆจะดับไป
ตามลำดับก็เฉพาะจิต-เจตสิก คือวิญญาณส่วนที่เป็น
อกุศล ไม่ว่าจะดับเวทนาหรือสัญญา แม้แต่สังขารก็เป็น
เพียงเฉพาะส่วนเท่านั้น มิใช่“ดับ”ให้จิตไม่รับรู้ไปทั้งหมด

“ความดับ”หรือ“นิโรธ”ของพุทธนั้น เป็นแบบ
เฉพาะของพุทธ ตามคำสอนพระพุทธเจ้าที่สัมมานิโรธ
ต้องเรียนให้สัมมาทิสฺฐิ ที่สุดท้ายจะทำการดับผ่านกิจฉาน
ของอรุพฉาน “นิโรธ”นั้นจึงจะเรียกเต็มศัพท์ของพุทธ
ว่า“สัญญาเวทิตนิโรธ” เพราะสำเร็จนิโรธสัมบูรณ์

ประเด็นที่ชัดเจนยิ่งในความต่างกันของฉานหรือ
“นิโรธ”แบบพุทธกับที่ไม่ใช่พุทธ ก็คือ ขณะที่ยังเป็น
“นิโรธสมาบัติ”อยู่ก็ตาม หรือสามารถบรรลุ“สัญญา
เวทิตนิโรธ”สัมบูรณ์แล้วก็ตาม “สัญญา”ของผู้คน
ปฏิบัติก็ยังทำหน้าที่กำหนดรู้อยู่ตลอด จะไม่หวั่น
ไม่หลบ ไม่ถูกสะกดให้หลับให้ดับลงไปแต่อย่างใดเลย

ตรงกันข้ามด้วยซ้ำ“นิโรธ”ของพุทธนั้นตลอดเวลา
ทำ“นิโรธสมาบัติ”อยู่ หรือแม้จะบรรลุ“สัญญาเวทิต
นิโรธ”สัมบูรณ์แล้วก็ตาม “สัญญา”หรือจิตที่ทำงาน
กำหนดรู้ของผู้ปฏิบัติยิ่งเจริญ ยิ่งรู้แจ้งแก่ขึ้นๆอย่าง
วิเศษสุดในการทำฉานทำนิโรธ และ“รู้”ยิ่งขึ้นอยู่ตลอด
ใน“มรรค”ใน“ผล”ที่เกิด“ฉาน” เกิด“นิโรธ”

มิใช่ยิ่งสงบก็เลยยิ่ง“หยุดรู้”เป็นเฉยๆไปทั้งจิต
หรือยิ่ง“ดับ”ไม่รู้อะไรเลยไปทั้งจิต แบบ“มิจฉาน
-มิจฉานิโรธ” ตามที่เข้าใจผิดหลงผิดกันอยู่ส่วนมาก

จึงต่างจาก“นิโรธ”ที่ไม่ใช่พุทธอย่างสิ้นเชิง มี
นัยสำคัญยิ่งเพราะ“นิโรธ”ชนิดนั้น“ตนเองเข้านิโรธ
หรือเข้าสู่ขณะที่เป็นความดับ”(นิโรธสมาบัติ)ตนจะอยู่ใน

สภาพไม่รู้เรา“ดับ”อะไร “ตัวกิเลส”เป็นไฉน ยิ่ง“ดับ
ได้แล้ว”ตัวเองก็“ไม่รู้ตัว”ในขณะที่“ดับไปแล้ว”นั้นด้วยซ้ำ

เพราะมีความรู้ความเข้าใจ(ทิสฺฐิ)ตามที่ได้รู้ได้เรียน
มาว่า ฉาน ก็คือ“จิตสงบ”เข้าไปอยู่แต่ในภวังค์ โดย
ไม่ให้ตัวเรารับรู้อะไรทางกายและวาจาเลย นิโรธ ก็คือ
“ดับจิต”เข้าไปไม่ให้ตัวเรารู้อะไรเลย โดยดับทั้ง“สัญญา-
เวทนา”หมด ไม่ให้มีสัมปชัญญะ(ความรู้ตัว) หรือไม่ให้
มีสัมปชานะ(ความรู้สึก)ใดๆเอาเลย และเรียก ความดับ
นี้ว่า สัญญาเวทิตนิโรธเหมือนกันด้วยนะ

จึงต่างจาก“นิโรธสมาบัติ”ของพุทธลิบลับ คน
ละชั่วที่เดียว เพราะพุทธนั้น“ขณะ”ที่เรียกว่า“ฉาน
สมาบัติ” ก็คือ กำลังเข้าสู่หรือเข้าทำ“การเพ่งรู้เพ่งเผา
กิเลสอยู่”(อุปสัมปชชะ) ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งที่ต้องการ
“เผา” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตลอดขณะกำลัง“เผา”อยู่ เมื่อ
“เผา”สิ่งนั้นสำเร็จ สิ่งนั้นก็ไม่ได้อยู่(กิเลสนั้นไม่ได้อยู่ใน
จิต) ลักษณะนี้เกิดขึ้นก็เป็น“นิโรธ” คือ ดับเฉพาะกิเลส
ไม่ใช่“ดับจิต”ไปทั้งหมด จิตไม่ต้องเป็นอย่างที่เคยอีกแล้ว
ภาวะล่องที่ได้อุปธิสำเร็จแล้วเช่นนี้เองที่เรียกว่า“ออก
ฉาน หรือล่องพ้นฉานนี้”(วุฏฺฐาน)ที่มี“ผล”ถึงขั้นนิโรธ

ถ้า“ออกฉาน”ที่ยังไม่มี“ผล”ถึงขั้น“นิโรธ” ก็เป็น
แค่“ออกฉาน”แต่ละ“ฉาน” ยังไม่มี“นิโรธ” เช่น ทำ
ฉานได้แค่“ฉาน ๑” และ“เข้าฉาน”(อุปสัมปชชติ)ได้ยัง
ไม่สัมบูรณ์ใน“ฉาน ๑” จนกว่าจะ“ออกฉาน ๑”(วุฏฺฐาน)
หรือ“ล่องพ้นฉาน ๑”(สมตฺติกมตฺติ) ก็คือ “ออกฉาน ๑”
แล้ว“เข้าฉาน ๒”(อุปสัมปชชติ) ยังไม่ถึงขั้นได้“นิโรธ”
จนกว่าจะถึง“ฉาน ๔”จึงจะมีภาวะพื้นฐานแห่ง“นิโรธ”
หรือ“นิพพาน” เพราะอุเบกขาคือพื้นฐานของนิพพาน

เริ่มเป็นผลของ“ความสงบ” แต่ยังไม่แคล้วคล่อง
ยังไม่แก่ถึงขีดจะเรียกว่า“นิโรธหรือนิพพาน”โดยภาษา
หรือ“กำจัดกิเลส”ได้ยังไม่ดีพอ ยังมี“วสี”(ความชำนาญ
แคล้วคล่อง)ไม่บริบูรณ์

“วสี๕”ได้แก่ ๑.อวัชชนะ(ขั้นต้นของฉานและพิจารณา
ความเป็นฉาน) ๒.สมาบัติชนะ(การเข้าฉานหรือเข้าถึงความเป็น
‘ฉาน’ได้เจริญขึ้นดีขึ้นแคล้วคล่องขึ้นเรื่อยๆ) ๓.อธิกฺฐานะ
(การสั่งสมผลฉานให้ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นในจิต) ๔.วุฏฺฐานะ(การออก
ฉานหรือล่องพ้นจากฉานขั้นต่ำสู่ฉานขั้นสูงขึ้น) ๕.ปัจจเวกขณะ

(การพิจารณาตรวจสอบทบทวนความเป็นฉันทให้ครบสุดสัมบูรณ์)

ถ้าครบสุดในความเป็น**“รูปฉันท ๔”**ถือว่าเป็นบริบูรณ์ใน**“ผลสมาบัติ”**ของ**“ฉันท”** ถ้าครบสุดในความเป็น**“อรุรูปฉันท ๔”**ถือว่าเป็นบริบูรณ์ใน**“ผลสมาบัติ”**ของ**“นิโรธ”**

ผู้ฝึกปฏิบัติจนเจริญใน**“วิธี ๕”**นี้ จิตจะมีคุณวิเศษ**“องค์ ๓”** ได้แก่ **ปริสุทธโธ**(จิตสะอาดจากกิเลส) **สมาธิโต**(จิตนั้นเป็นฉันทตั้งมั่นสำเร็จจบแล้ว) **กัมมณีโย**(จิตส่วนที่เป็นปัญญา และส่วนที่เป็นเจโตได้เจริญยิ่งขึ้น จนตั้งมั่นสามารถทำงานได้อย่างเป็น**“พลัง ๕”**ไปตามระดับแห่งฐานะ)

ซึ่งความบริบูรณ์แท้ๆของคุณวิเศษ นั้น ก็คือ**“องค์ ๕”**แห่ง**“อุเบกขา”** ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ตามที่เคยอ้างถึงบ่อยๆนั่นเอง เป็นสุดยอดแห่ง**สัมมาฉันท** และ**สัมมาสมาธิ**ที่เดียว ได้แก่ **ปริสุทธธา**(สะอาดผ่องแผ้วจากกิเลส) **ปริโยทาทา**(ยังคงสะอาดผ่องแผ้วได้เสมอแม้จะทำงานอนุโลมปฏิบัติโลมอยู่กับสังคมมากขึ้นก็ยิ่งขึ้นๆ) **มทุ**(จิตเจริญเป็น**“จิตหัวอ่อน”**ยิ่งขึ้น ปัญญาก็แว่วไวยิ่งขึ้นๆ เจโตก็ปรับได้เร็วอ่อนไวไม่แข็งกระด้างในการอนุโลมปฏิบัติโลมกับสภาพที่เหมาะสมได้ยิ่งขึ้น) **กัมมัญญา**(การทำงานเป็นพหุชนิตาย, พหุชนสุชาเย, โลกานุกัมปายะได้เจริญเหมาะสมควรยิ่งขึ้น ดีวิเศษยิ่งขึ้น) **ปภัสสธา**(แม้จะมีชีวิตทำงานทำการสัมผัสสัมพันธ์กับอะไรต่ออะไรอย่างไรๆ ที่สุด**“จิต”**ก็ยังคงผุดผ่องของโยโย่สะอาดอยู่ตลอดไปอยู่เสมอ)

ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้มี**ฉันท**ที่มีจิตเป็น**อุเบกขา** อันมี**คุณวิเศษ**คือ**“องค์ ๕”**ที่เต็มไปด้วยพลังขยันชวนชวามมีกะจิตกะใจ มีเมตตากฎณาแท้จริง เพราะประกอบไปด้วยภูมิโลกุตระปัญญาหรืออริยปัญญา และไม่มีอคติ จึงเป็นคน**ผู้“สงบ”**ที่**“ทำงานอันทรงคุณค่าด้วยจิตที่ไม่สู้ไม่ทุกข์”**(อุเบกขา)แต่**เบิกบานร่าเริงด้วยอิทธิบาท****จะไม่ใช่**“ความสงบ”**ที่หลงติดหยุดติดนั่งติดอยู่สงบชนิดที่หยุดอยู่นิ่งๆอยู่ หรือสงบแบบเฉยเมย**คุณวิเศษของ**“อุเบกขา”**ใน**“ฉันท”**แบบพุทธที่เป็น**“สัมมาฉันท-สัมมาสมาธิ”**นั้น วิเศษเกินสามัญ

แม้จะเป็น**“นิโรธ”**ซึ่งเป็น**“ความสงบ”**(บัสสทธิ)แบบพุทธ สงบขั้น**“กิเลสดับสนิท”**ทีเดียว ก็เป็นผู้มี**“นิโรธ”**ที่**“ไม่สู้ไม่ทุกข์”**(อุเบกขา) อันมี**คุณวิเศษ**คือ**“องค์ ๕”**ที่เต็มไปด้วยพลังขยันชวนชวามมีกะจิตกะใจ

มีเมตตากฎณาแท้จริง เพราะประกอบไปด้วยภูมิโลกุตระปัญญาหรืออริยปัญญา และไม่มีอคติ

ซึ่งไม่ใช่ผู้อยู่ในสภาพมี**“นิโรธ”**แล้ว หรือถึงขั้นมี**“สัญญาเวทิตนโรธ”**แล้ว **“นั่งดับนั่งเียบ”**ไม่รู้อะไรเลย ทำการทำงานอะไรไม่ได้ นั่นมันคือ**“มิจฉานโรธ”**

แต่เป็นผู้ที่อยู่ในสภาพคนที่**มี“นิโรธ”**ที่เต็มไปด้วยชีวิตตื่นรู้เบิกบานอยู่อย่างลืมนตามีอิริยาบถคนปกติ ทวารทั้ง ๖ ทำงานเป็นธรรมตาสามัญ นี่คือ**“สัมมานโรธ”**

ที่สำคัญ**“สัญญาเวทิตนโรธ”**เป็นของศาสนาพุทธแท้ๆ **ไม่มีในศาสนาอื่น** **“สัญญาเวทิตนโรธ”**แบบพุทธที่**สัมมาทิฐิ**นั้น**ไม่ใช่**คนที่**มี“นิโรธ”**ชนิดดับมีดับดับ(กิเลส)ไปหมดทั้งจิต กลายเป็นคน**ไม่มีความรู้ตัว ไม่มีความรู้สึกใดๆ ไม่มีเวทนา-สัญญา-สังขารแต่อย่างใด**

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๕๑๗ พระสารีบุตรตอบคำถามท่านพระอานนท์ไว้ เป็นการยืนยันลักษณะของ**“สัญญาเวทิตนโรธ”**ได้อย่างชัดเจน

สมัยหนึ่งท่านพระสารีบุตร อยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ฯลฯ ท่านพระอานนท์ได้เห็นพระสารีบุตรมาแต่ไกลจึงกล่าวกะท่านพระสารีบุตรว่า **“อาวุโสสารีบุตร อินทรีย์ของท่านผ่องใสนัก(มุขฉณฺเณ ปริโยทโต) สีหน้าของท่านหมดจดผ่องใส วันนี้อย่างไรท่านพระสารีบุตรอยู่ด้วยวิหการธรรมอะไร?”**

ท่านพระสารีบุตรตอบว่า **อาวุโส ดังเราจะบอก เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธ(สัญญาเวทิตนโรธังอุปสัมปชเช) เพราะล่วงแนวสัญญาแนสัญญาตนฉันทเสียได้ โดยประการทั้งปวงอยู่** **อาวุโส (๑)เรามีได้คิดอย่างนี้ว่า เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธอยู่(สัญญาเวทิตนโรธัง สมนปชชาสมิติ) หรือว่า (๒)เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธแล้ว(สัญญาเวทิตนโรธัง สมนปโนติ) หรือว่า (๓)เราออกจากสัญญาเวทิตนโรธแล้ว(สัญญาเวทิตนโรธัง วุญฺฐิตติ)**

แท้จริง ท่านพระสารีบุตรถอนอหังการ มมังการ และมานานุสัยออกได้นานแล้ว ฉะนั้นท่านพระสารีบุตรจึงมีได้คิดอย่างนี้ว่า **เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธอยู่ หรือว่า เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธแล้ว หรือว่า เราออกจากสัญญาเวทิตนโรธแล้ว**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

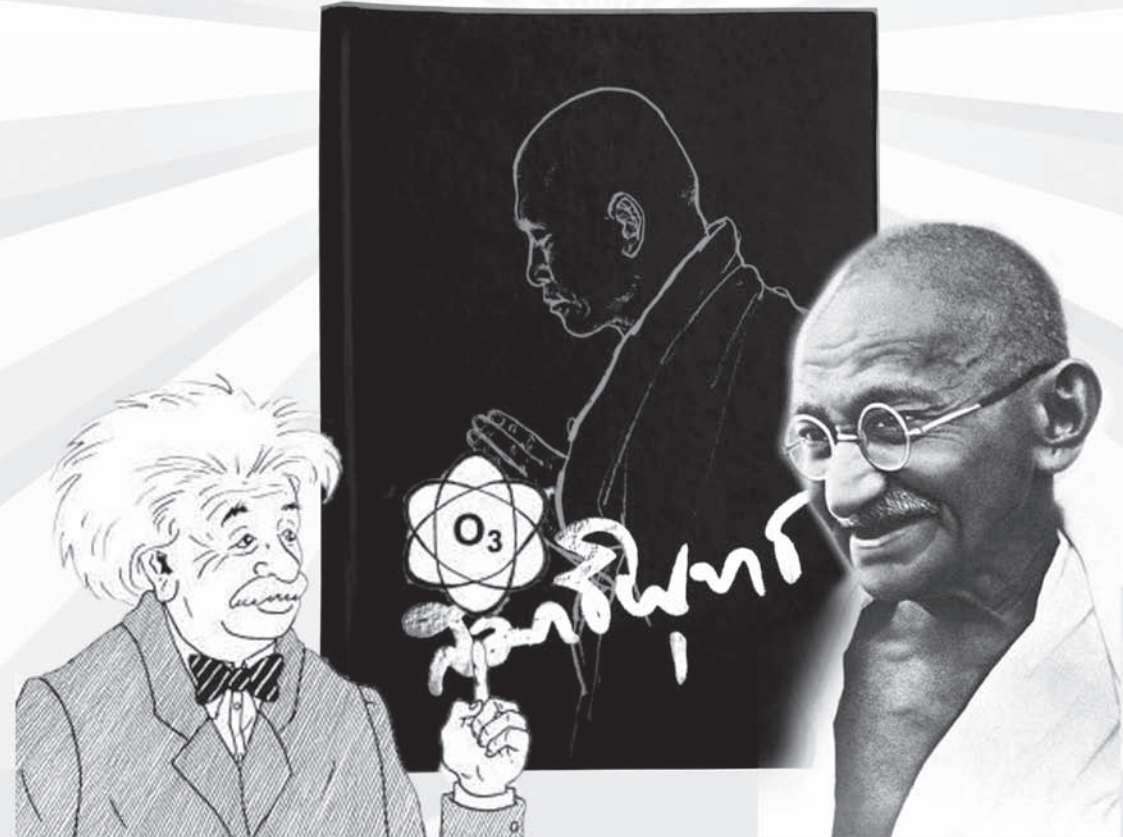

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๑

● “ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง ค่ายกย่อง เทรียงยศระดับ หรืออำนาจเกียรติยศใด ๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือการได้ทำงานได้สัใจไอลินและเล่นเรือใบ” - ไอน์สไตน์ผู้ปฏิบัติหลักการเป็นประธานาธิบดีของอิสราเอล

● “นักการศาสนาส่วนใหญ่ ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น ล้วนเป็นนักการเมือง ที่ปลอมแปลงตัวมา ส่วนตัวข้าพเจ้า ผู้สวมบทบาทเป็นนักการเมืองนั้น ด้วยจิตใจอันแท้จริงแล้ว เป็นนักการศาสนาต่างหาก” - คานธี

● “การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งหมด เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวกแม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน - สมณะโพธิรักษ์

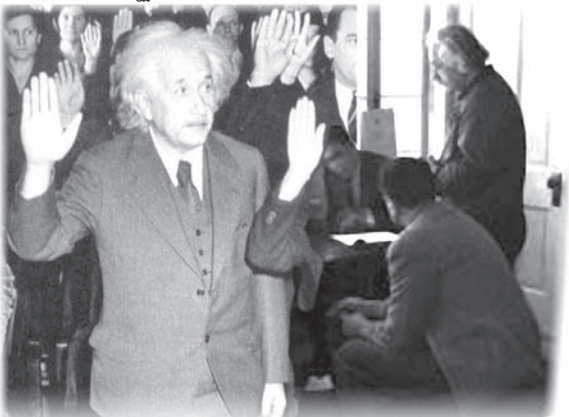
โพธิสัตว์บนดิน-โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๖

การเมืองในทัศนะของ.... ไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์นอกจากจะเป็นอัจฉริยะทางด้านวิทยาศาสตร์แล้ว ยังมีบทบาทที่สำคัญในการเคลื่อนไหวทางการเมืองเป็นอย่างมาก เป็นผู้นำในการต่อต้านลัทธินาซีของฮิตเลอร์ในต้นทศวรรษที่ ๑๙๓๐ เนื่องจากไอน์สไตน์ไม่ชอบสงครามและต่อต้านรัฐทหารของนาซี โดยเขาและซีลาร์ดเป็นผู้นำในการทำหนังสือเรียกร้องให้ประธานาธิบดีโรสเวลต์ เสนอแนะให้สหรัฐอเมริกาพัฒนาระเบิดนิวเคลียร์ก่อน

ที่จะปล่อยให้ให้นาซีทำสำเร็จ ซึ่งเป็นที่มาของโครงการพัฒนานิวเคลียร์ที่เรียกว่า โครงการแมนฮัตตัน (Manhattan Project) แต่ไอน์สไตน์กลับถูกกีดกันจากสหรัฐอเมริกาไม่ให้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในคณะทำงานในโครงการแมนฮัตตัน เนื่องจากถูกมองว่าโครงการดังกล่าวเป็นความลับสุดยอดและกลัวความลับจะตกไปอยู่ในมือของรัสเซียซึ่งเป็นมหาอำนาจเหมือนกัน (เจ้าหน้าที่ FBI นายซูเวอร์พยายามตามล้างตามเช็ดไอน์สไตน์ในข้อหาฝึกฝลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซีย โดยพยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างไอน์สไตน์กับองค์กรที่เคลื่อนไหวทางการเมือง เนื่องจากว่าในช่วงลัทธินาซีขยายอิทธิพลในยุโรป โดยการฆ่าชาวรัสเซียไปเป็นจำนวนมาก และไอน์สไตน์ออกมาสนับสนุน และเรียกร้องให้รัสเซียโค่นล้มระบอบนาซี) นอกจากนั้นแล้วไอน์สไตน์ยังต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิมนุษยชนในเรื่องการเหยียดสีผิวในสหรัฐอเมริกาอีกด้วย

ช่วงหนึ่ง ไอน์สไตน์ต่อต้านสงครามถึงขนาดยุให้ทหารอเมริกันชดค่าสั่งผู้บังคับบัญชาที่สั่งให้เข้าสงคราม เขายุงชาวอเมริกันที่ถูกลิดรอนเสรีภาพให้ทำทนายอำนาจรัฐ ดังคำกล่าว ณ ที่ชุมนุมเพื่อปกป้องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นตอนหนึ่งว่า **“ขอให้เราทุกคนจงรวมพลังกันเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา เพื่อมิให้คนรุ่นหลังพูดได้ว่า ผู้นำทางปัญญาของประเทศนี้ ชี้ขลาดตาขาว ยอมละทิ้งมรดกที่บรรพบุรุษอุตส่าห์มอบไว้ให้ (เสรีภาพในการแสดงความคิด**

คิดเห็น) โดยไม่มีการต่อสู้ใด ๆ ซึ่งเป็นมรดกที่พวกเขาไม่มีค่าควรแก่การเป็นเจ้าของเลย”

ความเป็นสังคมนิยมของเขา และการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลุ่มต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เอเฟบีไอมองว่าไอน์สไตน์มีพฤติกรรมเป็นคอมมิวนิสต์และบ่อนทำลายความมั่นคงของรัฐ

สำหรับบางคน ไอน์สไตน์เป็นบุคคลอันตรายและยิ่งอันตรายเป็นทวีคูณ เพราะเขาเป็นความภูมิใจและชื่นชอบของคนทั่วโลก ดังเช่นที่กลุ่มสตรีผู้รักชาติซึ่งพยายามกำจัดไอน์สไตน์ออกจากอเมริกากล่าวว่า

“คนต่างดาวรายนี้เป็นนักปฏิวัติที่ทรงอำนาจกว้างขวางกว่าผู้อื่นใดในโลก”

เดวิด เบนกูเรียน
นายกรัฐมนตรี
แห่งอิสราเอล

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๕ เดวิด เบนกูเรียน นายกรัฐมนตรีแห่งอิสราเอลได้เสนอให้ไอน์สไตน์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่สองของประเทศอิสราเอลต่อจากประธานาธิบดีไซม์ ไวซ์แมน ประธานาธิบดีคนที่เสียชีวิต แต่ไอน์สไตน์ปฏิเสธโดยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้จากประเทศอิสราเอลมาเป็นเวลานาน ข้าพเจ้ามีความละเอียด และมีความเสียใจที่จะบอกว่าข้าพเจ้าไม่สามารถรับตำแหน่งนี้ได้ เพราะข้าพเจ้าไม่มีความสามารถในการบริหารการปกครอง และไม่มีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของมนุษย์”

แม้จะมีชื่อเสียงก้องโลก แต่ไอน์สไตน์ก็ดำรงชีวิตอย่างสมถะ เขาไม่ชอบการแต่งตัวหรือหวีผม เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า **“ผมมีความสุขอยู่ทุกวัน นี่ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง คำยกย่อง เทรียญประดับ หรืออำนาจเกียรติยศใด ๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุข คือ การได้ทำงาน ได้ลิ่วโอดิน และเล่นเรือใบ”** และ ไอน์สไตน์ก็ปฏิบัติ ตัวอย่างที่เขากล่าวเอาไว้จริง ๆ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง โรงละครในมหานครลอนดอนเสนอเงินก้อนโตให้เขา เพื่อให้เขาไปยืนบนเวทีชั่วคราวคนเดียวเพื่อประชาสัมพันธ์โรงละคร แต่เขาก็ปฏิเสธไป หรือแม้แต่วงการฮอลลีวู้ดก็เคยเสนอเงินจำนวนมหาศาลให้เขามาร่วมแสดงภาพยนตร์ แต่เขาปฏิเสธโดยให้คำตอบว่า **“คนเรากลั่งไคล้ดารากันแค่ชั่วข้ามคืน พุ่งขึ้นก็ลึมหหมดแล้ว”**

ในการทำงานเดียวกันกับ “การเมือง” ที่เป็นเรื่องของการแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ ไอน์สไตน์มีความชัดเจนว่า **“สมการมีความสำคัญต่อข้าพเจ้ามากกว่า, เพราะการเมืองเป็นเรื่องสำหรับปัจจุบันกาล, แต่สมการเป็นบางสิ่งบางอย่างสำหรับนิรันดร์กาล”** (การเมืองนั้นแสนสั้น แต่สมการคงอยู่ชั่วนิรันดร์)

แต่ถ้าเป็นนัยทางการเมืองที่เป็นเรื่องของสันติสุขและสันติภาพของมนุษยชาติแล้ว ตลอดชีวิต

ไอน์สไตน์ต่อสู้เพื่อสันติภาพเสมอมา ในปี ๒๔๔๗ เขาช่วยหาทุนต่อต้านสงครามโดยนั่งลงเขียนบทความเรื่องทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษด้วยลายมือตนเอง และนำออกประมูลได้ราคาถึง ๖ ล้านดอลลาร์ หนึ่งอาทิตย์ก่อนเสียชีวิต ไอน์สไตน์เซ็นชื่อในจดหมายฉบับสุดท้าย จดหมายนี้ส่งถึงเบอร์ทรานด์รัสเซลล์ (Bertrand Russell) เพื่อยืนยันว่า เขายินยอมให้ใส่ชื่อของเขาในจดหมายเปิดผนึก เพื่อวิงวอนชนชาติทั้งหลายให้ยุติการใช้อาวุธนิวเคลียร์เพื่อทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยกันเอง

อย่างไรก็ดี แม้กระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต เขายังคงชิงชังวิธีการทำลายล้างอันน่าสะพรึงกลัวของระเบิดนิวเคลียร์ที่นักฟิสิกส์มีส่วนสร้างให้แก่โลก เขาเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า **“หากข้าพเจ้ารู้ล่วงหน้าว่า ทฤษฎีของข้าพเจ้า จะนำไปสู่การทำลายล้างอย่างมหันต์เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเป็นช่างทำนาฬิกาเสียดีกว่า”**

ศาสนาและการเมืองในทัศนะของคานธี

“การอยู่อย่างมีอิสรภาพแต่แบบตัวใครตัวมันนั้นหาใช่เป็นเป้าหมายของนานาอารยประเทศชาติไม่ โลกเป็นอันหนึ่งอันเดียวและต้องพึ่งพาอาศัยกัน และศาสนาที่ข้าพเจ้ายอมรับนับถือ มิใช่เป็นศาสนาแห่งความคับแคบ เห็นแก่ตัว ซึ่งนักการศาสนาส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นล้วนเป็นนักการเมือง ที่ปลอมแปลงตัวมา ส่วนตัวข้าพเจ้าผู้สวมบทบาท

เป็นนักการเมืองนั้น ด้วยจิตใจอันแท้จริงแล้วเป็น
นักการศาสนาต่างหาก”

ผู้บรรลุศีลธรรมยอมไม่จำกัดตนเอง

การที่จะบรรลุศีลธรรมอย่างแท้จริงได้นั้น เรา
จะต้องสามารถรักสรรพชีวิตให้ได้เหมือนกับที่เรา
รักตนเอง ผู้ที่มีความปรารถนาเช่นนี้จะจำกัดตนเอง
ให้อยู่ในขอบเขตหนึ่งขอบเขตใดของชีวิตไม่ได้
และเพราะศรัทธาปสาทะที่มีต่อลัทธิธรรมนี้เอง
ข้าพเจ้าจึงมาพัวพันการบ้านการเมือง

ข้าพเจ้าพูดโดยมีต้องวีรโอและด้วยคารวะใน
ทัศนคติของผู้เฒ่าอย่างเต็มเปี่ยมว่า บรรดาผู้ที่พูดว่า
ศาสนาไม่เกี่ยวกับการเมืองนั้น เป็นผู้ที่ไม่ทราบ
ความหมายของคำว่า ”ศาสนา”

“สำหรับผมแล้วการเมืองที่ปราศจากหลักธรรม
ทางศาสนาเป็นเรื่องของความโลภที่ควรสละทิ้งเสีย
เป็นอย่างยิ่ง การเมืองเป็นเรื่องของประเทศชาติ
และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพต้องเป็นเรื่องของผู้มีศีล
มีธรรมประจำใจ เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเอา
ศาสนจักรไปสถาปนาไว้ในวงการเมืองด้วย”

ศาสนาและการเมืองในทัศนะของ... สมณะโพธิรักษ์

ขอยืนยันว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็น
ธรรมะของมนุษยชาติ เป็นธรรมะของสังคม ใน
หลักปฏิบัติเพื่อความเจริญของชาวพุทธโดยส่วน

เดียว ไม่มีเลื่อม (อภิธานยธรรม ๗) ทรงให้ชาว
พุทธ...หมั่นประชุมกันเนื่องนิตย์...พร้อมเพรียงกัน
ประชุม พร้อมเพรียงกันเล็กประชุม ...พร้อม
เพรียงกันทำกิจที่พึงทำ...ไม่บัญญัติสิ่งที่ไม่ได้บัญญัติไว้
ไม่ล้มล้างสิ่งที่บัญญัติไว้ ถือนั้นตามหลักการที่
วางไว้เดิม... ฯลฯ อันเป็นวิธีของสภาที่ใช้องค์ประชุม
เป็นวิธีการระดมสมองร่วมกัน แม้คำตรัสที่ว่า
“ในที่ประชุมใดไม่มีลัทธิธรรม ที่ประชุมนั้นไม่ชื่อ
ว่าสภา” และ “ชนเหล่าใดไม่พูดเป็นธรรม ชน
เหล่านั้นไม่ชื่อว่าลัทธิธรรม” นี้ก็เป็นหัวใจสำคัญ
ที่ลึกซึ้งของประชาธิปไตย แล้วการเมือง
ประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้านั้นเป็นการเมือง
ชนิดไหนกันล่ะ? อาตมากล้ายืนยันอีกกว่า
เป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ให้เกิดจิต
วิญญาณเพื่อมาเห็นแก่ตัวเอง แต่ทำเพื่อผู้อื่น
ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อความมี
สิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันในความเป็นคน นี่ค
งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยชัด ๆ

คนที่เบียดเบียนมาอยู่ในธรรมวินัยของ
พระพุทธเจ้าก็ได้สิทธิเสรีภาพ ปลดปล่อยจากความ
เป็นทาส แม้แต่คนวรรณะกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์
ศูทร จัณทาล เมื่อมาอยู่ในธรรมนุญของท่านก็จะถูก
ปลดปล่อยจากชนชั้นวรรณะ ทุกคนจะมีสิทธิเท่า
เทียมกัน หนึ่งคนหนึ่งเสียอยู่ในที่ประชุม นี่ค
ประชาธิปไตยขั้นยอดที่ให้สิทธิเสรีภาพกับประชาชน
เพื่อให้ประชาชนเป็นใหญ่ จึงเรียกว่า “อธิปไตย” หรือ
อำนาจเป็นใหญ่เป็นของประชาชน

พระพุทธเจ้าได้ส่งพระอรหันต์และสงฆ์สาวก ให้
ไปประกาศแนวประพฤติปฏิบัติ และจุดมุ่งหมาย
ของท่านเลยว่า เพื่อ “มวลมนุษยชาติ” (พหุชนหิตายะ-
พหุชนสุขายะ) ไม่ได้ต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา มี
แต่เสียสละโดยมุ่งมั่นให้คนเรียนรู้ ปฏิบัติฝึกฝนจนเข้า
ถึงเนื้อแท้ของประชาธิปไตย เกิดภาวะเพื่อ “มวล
มนุษยชาติ” อย่างแท้จริง มั่นคง ยืนยันการเมืองชนิด
นี้เป็นการเมืองชนิดเยี่ยมยอด ถ้าประชาชนไทยซึ่ง
เป็นชาวพุทธ ๙๕% พยายามพากเพียร ปฏิบัติธรรม
ของพระพุทธเจ้า เมื่อปฏิบัติแล้วจะได้มรรคผล เป็น

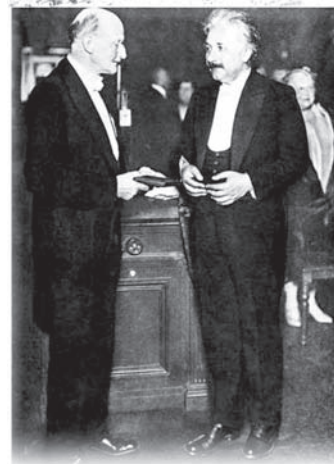
สังคมที่มีการเมืองอารียะ และจะเป็นประชาธิปไตยในแบบของพระพุทธเจ้าเป็นการเมืองชนิดของพระพุทธเจ้า อาตมาขอสรุปเป็นนิยามชัด ๆ ว่า คุณสมบัติของประชาธิปไตยแท้ ๆ มี ๑๐ ประการด้วยกัน

การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล
๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้
๓. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตยโดยให้แก่ประชาชน ประชาชนต้องขวนขวายศึกษาความเป็นประชาธิปไตย
๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้แล้ว
๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มีกน้อยสันโดษ
๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน
๗. นักการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ
๘. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ
๙. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม
๑๐. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่ งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่ พ้นไปจากพรรคของตน

แต่เพราะคนเข้าใจว่า “การเมือง” คือ งานแบบที่นักการเมืองไทยประพดิกันอยู่ในทุกวันนี้ นี่แหละคำว่า “การเมือง” จึงผิดเพี้ยนไปจากความเป็น “การเมือง” ที่เป็นลัทธิจะต้องแท้จริงกัน ชนิดที่กลับหัวเป็นหาง กลับขาวเป็นดำไปสนิทแล้ว คำว่า “การเมือง” จึงเสียหายยับเยินเกินจะกล่าว จนผู้คนมีความรู้ในความเป็นการเมืองผิดจากลัทธิจะไปหมดย่างที่เป็นกันในโลก

การเมืองจริง ๆ ที่เป็นลัทธิจะต้องดูพระจริยวัตรในหลวงของไทยเรานี้แหละ คือ แบบแห่งการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยสุดยอด เป็นอารียะการเมือง

บทสรุปจากการต่อสู้ของ...ไอน์สไตน์

☆ จิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่มักเผชิญการต่อต้านอย่างรุนแรงจากจิตวิญญาณที่ด้อยคุณภาพ

☆ คนมีความรู้ที่โง่เง่ามักทำอะไรที่ใหญ่โตมโหฬารกว่าสลบซับซ้อนมากกว่า และใช้ความรุนแรงมากกว่า คนที่มีทั้งปัญญาชั้นเลิศและความกล้าหาญจึงจะมุ่งไปทางตรงกันข้าม

☆ เราขอมไม่สามารถแก้ปัญหาคด้วยการใช้สติระดับเดียวกับผู้ที่สร้างมัน (ปัญหานั้น) ขึ้นมา...
No problem can be solved from the same level of consciousness that created it.

บทสรุปจากการต่อสู้ของ...สมณะโพธิรักษ์
ปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่
 เพื่อยกระดับการต่อสู้ขั้นสูง...วิถีอารยชน
ปรัชญาการชุมนุม
 สันติ- อหิงสา- ซื่อสัตย์- บริสุทธิ์- คมลึก-
 แม่นประเด็น

ยุทธวิธีการชุมนุม

- ๑ สุภาพ สงบ และเรียบร้อย
- ๒ ไม่มีความรุนแรง
- ๓ เสนอความรู้และความจริง
- ๔ ไม่หยาบ ไม่ผิด กล่าวคำแรง เสียงดังเท่าใดก็ได้

เป้าหมายการชุมนุม

- ๑ ไม่มุ่งหาปริมาณเป็นเอกแต่มีปริมาณแสดงออกเป็นประชาธิปไตย
- ๒ แสดงคุณภาพของความเป็นประชาธิปไตย (จิตที่มีธรรมะ)
- ๓ เพื่อมาแสดงสิทธิ์ร่วมชุมนุม ยืนยันอำนาจอธิปไตยของมวลประชาชน
- ๔ ไม่มุ่งหมายชนะหรือแพ้
- ๕ เอาวิถีชีวิตความเป็นสาธารณโภคีมาแสดง

☒ อ่านต่อฉบับหน้า

บทสรุปจากการต่อสู้ของ...คานธี
Truth Happens : การสบประมาทกับความจริงที่ปรากฏ
 ที่แรกพวกเขาก็ทำเป็นไม่สนใจคุณ (First they ignore you...)
 ต่อมาก็หัวเราะเยาะคุณ (Then they laugh at you...)
 ต่อมาก็หาทางสู้กับคุณ (Then they fight you...)
 ต่อมาคุณก็ชนะ (Then you win...)

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

หัวหน้า คมช. กลายเป็นคนใช้แม่
หรือคนแม่ใช้ให้ไปเป็นหัวเรือใหญ่
ลุยทางปรอง-ดองออกหน้าเองหน้าตาเฉย

**ล้มทกคดีคตส.-เผาเมือง
บึกบังलयเอง
โหดปรองดองอ้อมแม่**

เมื่อสภาคนลับขาสภาควาย กฎหมายกลายเป็นกฎหมาย... ช่างแม่มัน !

๒ มชานี้ร้อนเอาเรื่องไม่เบาเช่นเคย เห็นสุนัข
มักจะบ้าก็หน้าร้อนนี้แหละ หมาบ้ามันวิ่ง
อ้าปากน้ำลายหยดและหางมันตก ๆ ลังเกตง่าย
เจอเมื่อไหร่ หลบเอา

ส่วนคนบ้านี้มีห้าร้อยจำพวก เลยยากกว่ากัน
แยะที่จะรู้ทัน ยิ่งหากยึดถือมาตรฐานทั่วไปเป็น
ตัววัด ใครซิ่นผิตปกติมีสิทธิ์นับว่าบ้าเอาง่าย ๆ
จึงมิได้ทั้งบ้าดีและบ้าเลว อย่าด่วนตีขลุมตื่น ๆ
เดี๋ยบบ้องตื่นเข้าให้

พ่อครูเคยสอน อาริยะกับคนบ้าเหมือนดู
คล้าย ๆ กัน อันที่จริงมันห่างชั้นปานฟ้ากับดิน
เข้าตำรา ตาดีได้ ตาร้ายเสีย...

นั่นแหละ มันถึงยุ่งกับคนเจ้าปัญหา เช่นคน
บ้าอำนาจกำลังอาละวาดไม่เสร็จ

ตอนช่วงเมษา ทักซิณไม่ยอมอยู่ดูไบ ต้อง
แฟนพานมาป่วนติดบ้านแค่ข้ามโขงจากลาวยาว
ต่อเขมร ให้เหล่าซี้ซ้ามาใช้โปรดน้ำสงกรานต์
มหาโจรหนีคุกเย้ยหยันกฎหมายไทย เเวอร์กรรม
มีจริง ไปไหนรอบโลกแต่เข้าเมืองไทยไม่ได้
เจ้าตัวรอฟันวันเข้ามาอย่างเท่ ๆ...

ปรองดองอียัง ช่างแม่มัน !

นับวันดินฟ้าอากาศแปรปรวนรุนแรงถี่ขึ้น
จากน้ำมือทารุณกรรมทำลายโลกโดยมนุษย์
เอง ธรรมชาติต้องปรับตัว ลังคมย่อมนถึง
วันเปลี่ยนแปลงใหญ่ด้วยเหมือนกัน เมื่อ
ปรากฏการณ์แผ่นดินลูกเป็นไฟกำลังโหมกระพือ

ทุกทิศทางอย่างบ้าคลั่ง

ตั้งแต่ ๑๙ กันยายน ปฏิวัติหน่อมแน้มไม่พอ ล้อลับลวงพราง ชับช้อนไม่รู้ก็ขึ้นเชิง มืออย่างที่ไหน ใช้กำลังโค่นล้มรัฐบาลโคตรโกงทั้งที กลับไม่มีปฏิรูปการเมืองใด ๆ ได้แค่เขียนรัฐธรรมนูญขึ้นมาใหม่ จัดเลือกตั้งเอาใจทักษิณให้ฟื้นคืนรัฐบาลหุ่นเชิดขึ้นมาใหญ่อีกรอบ

นักการเมืองน้ำเน่าชาติชั่วทุกพรรค เลยผูกขาดอำนาจรัฐตลอดมาและลายนวลต่อไป

แม้จะมี คตส. เป็นผลงานสำคัญสักชิ้นบ้าง แต่ทำงานตรวจสอบหาหลักฐาน ส่งฟ้องให้ศาลตัดสิน ยุติธรรมดีชั่วอยู่ที่ศาล เสร็จแล้วจะล้มกระดานงาน คตส. เป็นโมฆะหมด !

มาถึงวันนี้ หัวหน้า คมช. กลายเป็นคนใช้แม่หรือคนแม่ผู้ใช้ให้ไปเป็นหัวเรือใหญ่ ลุยทางปรองดองออกหน้าเองหน้าตาเฉย เลยเขียนด้วยมือลบด้วยเท้า เอากันอย่างง่าย ๆ เหมือนเห็นคนไทยเป็นควายทั้งประเทศยังงั้นแหละ...

พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน จากวีรบุรุษ ๑๙ กันยายน มาวันนี้กลับเป็นเพียงเวรบุรุษชวนสาปส่งโทษฐานหนักแผ่นดิน ทั้งน่าจะนุ่งผ้าชิ้นมากกว่าชุดทหารใหม่ ในเมื่อได้เป็นถึงหัวหน้าทหารใหญ่ของแผ่นดิน ฝ่าไปรับงานเข้าทางมหาโจรแม่่ว พิลึกดี !

ความจริงไม่เอา เข้าข้างคนพาล ปรองดองดีกัน สมานฉันท์ดีกิน

การไม่เอาจริงเป็นปัญหาแต่ต้น ครั้งรัฐบาลคมช. นายกรมต. พล.อ.สุรยุทธ์ ก็ไม่ยอมสืบทอดเจตนารมณ์ ๑๙ กันยายน ไม่เผยแพร่เรื่องทักษิณทุจริตให้ประชาชนรับรู้ เหมือนอุ้มทักษิณอยู่ในที่

เช่นเดียวกับรัฐบาล ปชป. นายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ ยิ่งชี้ชัดลาดทวีคุณ คือจ้องสมานฉันท์ เลื้อยแต่เอาเรื่องเลื้อยเหลืออง โดยเลือกปฏิบัติปล่อยให้โจรกำเริบรุมฆ่าทหารจนเกิดเผาเมือง มีคสช. ญีมีเลือกตั้งอัปรีย์ไปฉลุยโรมาซ้ำซากปล่อยสัตว์เข้าเต็มสภายิ่งขึ้น เพื่อพ่ายเรือในอ่าว

การเมืองโลโครกต่อไป

อภิสิทธิ์ผู้ดีแต่พูด และเชื่อมั่นรัฐสภาต่อแหล่งอนาจาร แล้ววันนี้แก้ปัญหอะไรได้ นอกจากเติมเต็มความชอบธรรมให้กับล้มปทานประชาธิปไตยทุนนิยมสามานย์ ผูกขาดโดยพรรคเพื่อทักษิณเท่านั้นเอง น้ำยาประชาธิปไตย !

ส่วนรัฐบาลเพื่อไทยกำลังเดินหน้าปรองดองเติมสุบ ลับขาทลอกอุบายแก้ไขไม่แก้แค้น แต่ย้อนหลังเอาคืน ๑๙ กันยายนเต็ม ๆ ในสองประเด็นยิ่งใหญ่ คือ ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ พร้อมกับนิรโทษกรรมความผิดทางการเมืองทุกเหล่าสี ทั้ง ๆ ที่ทักษิณหรือเลื้อยแดง เลื้อยดำ ทำคดีอาญาสาหัส ก็จับเป็นคดีการเมืองไปหมดประมาณนั้น นี่คือเล่น์สุนัขจิ้งจอกหลอกใช้ลูกไม้ศรีธนญชัย

ปัญหาเฉพาะหน้าเร่งด่วนสุด ๆ จึงอยู่ที่นิรโทษกรรมคดีอาญาให้เสร็จ ๆ จะด้วยสภามานกกฎหมายปรองดองที่กำลังหาช่องทุกวิถีทาง

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ลื้อลื้อเพื่อไทยดั้นร่นเอาใจทักษิณ เพียรพากลับบ้านให้จงได้เมื่อนั้นเมื่อนี้ มาตลอด สุดท้ายไม่วายคว้าน้ำเหลวเช่นเคย มันไม่จ่ายดอกนาย...

ตอนนี้ตัวทักษิณเองคงมั่นใจขึ้นอีกเป็นกองจากการที่สาวกเลื้อยแดงนับหมื่นแห่แหนต้อนรับที่ลานวัฒนธรรมเสียมราฐ ทักษิณประกาศว่า

“เชื่อว่าไม่นานเกินรอ ไม่นานแน่ เพราะวันนี้นั้นปรากฏชัดเจนแล้วครับ เรื่องกล่าวหาทั้งหลายมันไม่จริง มันเป็นการทำขึ้นมา”

งานนี้เขายังเทิมเกริม ปล่อยทีเด็ดคือร้องเพลง Let it be พร้อมตอกย้ำท่อนท้ายหลายครั้งว่า “ช่างแม่มัน ๆ ๆ” แถมยังร้องตบท้ายอีกว่า

“หากใครจะขวางปรองดองก็ช่างแม่มัน ใครจะขวางรัฐธรรมนูญก็ช่างแม่มัน !”

เมื่อทักษิณอหังการ ถืออัดตา ภูคือตัวถูกต้อง จึงไม่มีวันจะต้องเกรงใจใคร จะเป็นอินทร์พรหม ยมยักษ์ไหน ๆ ไม่มีความหมายอยู่ในสายตาทักษิณใหญ่คับฟ้าขนาดนี้ แล้วจะให้ข้ามพันตัวเขาไปได้อย่างไรเอ่ย...

ปรองดองต้องเลือกสามัคคีชื่อแป

อันธพาลฆ่าคน ปล้นบ้านเผาเมือง คดโกง มหาศาล จู๋ ๆ ขอปรองดองอย่าต้องติดคุกเลย มันมีที่ไหนในโลก

ทักษิณโฟนอินไปที่ชุมนุมสุรินทร์ ๒๔ มี.ค.๕๕

“ขอให้คนเสื้อแดงใจเย็น ๆ ผมกำลังคุยกับผู้พิพากษาอยู่ ทุกอย่างน่าจะเรียบร้อย ขอให้อดทน อีกไม่นานผมก็จะกลับบ้านแล้ว...”

ไม่รู้วาทักษิณคุยกับใครแบบไหน ใช้ถุงขนมเงินสองล้านด้วยหรือเปล่า อย่างน้อย ๆ ทักษิณไม่เคยสำนึกผิด คิดแต่จะเรียกร้องสามัคคี ให้อภัย ไม่ถือสา ศาลตัดสินอันไหนให้ประโยชน์ก็เอาด้วย ปล่อยให้โทษก็บอกไม่ยุติธรรม ไว้คอยเสียงเลือกตั้งตัดสินดีกว่า คิดบ้า ๆ แบบนี้ก็มีด้วย

การปรองดองไหน ๆ ต้องยึดถือหลัก ยุติธรรมตามกฎหมาย

เพื่อไทยกำลังตั้งหน้าตั้งหน้าทุรังแก้ผิดเปลี่ยน เป็นถูก โดยออกกฎหมายตามใจชอบเป็นว่าเล่น ด้วยเสียงข้างมากจะลากขึ้นข้างลงม้าที่ไหน ใครจะทำไม...ข้างแม่มัน ดังทักษิณว่าไว้

เราท่านต้องถามตัวเองก่อนว่า นี่เป็น ประเทศไทยอยู่ไหม ถ้าประเทศนี้มีแต่เสื้อแดง สีอื่นตายหมด ทักษิณจะปรองดองปรองแดงได้เลย

ใช่เป็นกลาง ไม่เลือกข้างอย่างเป็นหลัก

เป็นที่ตระหนักรว่า ตุลาการเป็นที่พึ่งสำคัญยิ่ง ยวด ในสถานการณ์ปัจจุบัน เมื่อสถาบันสภาและรัฐบาลกลายเป็นหนึ่งเดียว เพราะรัฐบาลอำนาจบริหารเข้าไปผูกขาดรัฐสภาได้ ประชาธิปไตยจึงเสียหาย เพราะลำพังประชาชนยากที่จะมีบทบาทควบคุมรัฐบาลโดยตรง

ในหลายกรณี ลังคมดูจะขาดที่พึ่ง ไร้ทางออก เมื่อปรากฏพฤติการณ์ไม่ชอบธรรมของฝ่ายบริหารหรือนิติบัญญัติ จำเป็นต้องนำเรื่องร้องฟ้องที่ศาล บ่อยครั้งที่ไม่รับฟ้องด้วยข้อจำกัด

อำนาจหน้าที่ อันขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของศาล

หรือศาลมักเกรงว่าจะมีอำนาจล้าหน้า จนประเทศนี้ปกครองด้วยศาล ทั้ง ๆ ที่ศาลสถิตยุติธรรม ควรเป็นที่พึ่งหลักสุดท้ายสำคัญเหนือสถาบันสภาหรือรัฐบาลด้วยประการใดบ้าง

กรณีตัวอย่าง นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ประธานศาลรัฐธรรมนูญพูดในเรื่องเล่าจากศาลรัฐธรรมนูญ ๒๙ มี.ค.๕๕... ยิงในสถานการณ์การเมืองเป็นเช่นนี้ เราต้องเป็นกลางเหมือนเป็นกลางท่ามกลางสนามรบ เพราะมองไม่เห็นว่าจะอนาคตจะปรองดองได้อย่างไร เนื่องจากคนที่คิดจะปรองดอง ยังไม่คิดจะปรองดองกันเลย ชาตินี้ก็ปรองดองกันไม่ได้ ถ้าจะปรองดองได้ กลุ่มเจเนอเรชันนี้คงต้องตายไปก่อน (ผจก.รายวัน)

อย่างไรก็ตาม รู้สึกเป็นห่วงในจุดยืนของศาล มักจะหวงตัวกลัวเปลืองตนมากไปหรือไหน ถึงยึดเป็นกลางแค่กึ่งกลาง ไม่เข้าข้างไหนเลย

ความเป็นกลางในการพิพากษารรรถคดี ผิดชอบชั่วดีกรณีใด ๆ ย่อมจะต้องเข้าข้างอันถูกต้องชอบธรรมดิงามเสมอไป จะอยู่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ระหว่างคู่ต่อสู้สนามรบกระไรได้ ดูจะชวนลึบสน ผิดกาลเทศะอย่างล่ำคัฎริเปล่า

หากเป็นกลางอย่างปราศจากอคติสี จะด้วยฉันทาคติ โทสาคติ ภยากติ หรือโมหาคติใด ๆ ย่อมจะกล้าหาญฟันธงตรงคำชี้ขาดชัดเจนตรงไปตรงมา

ประเด็นเป็นกลาง น่าจะต้องคมลึก แม่นเป่าให้เข้าใจถูกแท้ถ้วนถึงลึกซึ้งยิ่งขึ้น

วิกฤติที่สุดในโลก

เมื่อหกปีก่อน ตอนที่ไดยินพระราชดำรัสพระราชทานแก่ประธานศาลฎีกา ประธานศาลปกครองสูงสุด คณะตุลาการ และผู้พิพากษาเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณ เมื่อวันที่อังคารที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๙

พระราชดำรัสตอนหนึ่งในช่วงสุดท้าย มีดังนี้

“...ฉะนั้น ก็ขอให้ท่านได้ไปพิจารณาดู กลับไปพิจารณา ไปปรึกษากับผู้พิพากษาศาลอะไรอื่น ๆ ศาลปกครอง ศาลรัฐธรรมนูญว่าควรจะทำอะไร ต้องรีบทำ ไม่อย่างนั้น บ้านเมืองจะต้องล่มจม

พอดีตะกั่วก็วิ มีเรือหลายหมื่นตันโดนพายุจมลงไป ๔,๐๐๐ เมตรในทะเล เขายังต้องดูว่าเรื่อนั้นลงไปอย่างไร เมืองไทยจะจมลงไปลึกกว่า ๔,๐๐๐ เมตร แล้วก็กู้ไม่ได้ กู้ไม่ขึ้น

ฉะนั้นท่านเองก็จะเท่ากับจมลงไป ประชาชนทั่วไปที่ไม่รู้ อีโหนอีเหนก็จะจมลงไปด้วยในมหาสมุทร เดียวนี้เป็นเวลาที่วิกฤติที่สุด ที่สุดในโลก

ฉะนั้นท่านก็มีหน้าที่ที่จะปฏิบัติ ปรึกษากับผู้ที่มีความรู้ เพื่อที่จะ เขาเรียกว่ากู่ชาตินั้นแหละ อะอะอะไรกู่ชาติ กู่ชาติ กู่ชาตินั้นนะ เดียวนี้มันยังไม่ได้จม ทำไม่ถึงคิดที่จะไปกู่ชาติ แต่ว่าป้องกันไม่ให้จมลงไป แล้วเราจะต้องกู่ชาติจริง ๆ แต่ถ้าจมลงไปแล้ว กู่ชาติไม่ได้ จมไปแล้ว

ฉะนั้นก็ไปพิจารณาดูดี ๆ ว่าควรจะทำอะไร ถ้าทำได้ ปรึกษาหารือกันได้เร็ว ๆ ประชาชนทั่วประเทศและประชาชนทั่วโลกจะอนุโมทนา อาจเห็นว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาในเมืองไทยยังมีเรียกว่ายังมีน้ำยา และเป็นคนที่มีความรู้ และตั้งใจที่จะกู่ชาติจริง ๆ ถ้าถึงเวลา...”

พอดีเหตุการณ์ช่วงนั้น มีปัญหาอุปสรรคเลือกตั้งใหม่ใน ๓๐ วัน ถูกต้องหรือไม่...

ตอนที่ข้าพเจ้าฟังในหลวงตรัสครั้งนั้น สะดุดความคำว่าวิกฤติที่สุดในโลก ฟังแล้วยังไม่คอยเชื่อเท่าไรนัก ออกกลางแกลงใจว่าจริงปานนั้น เขียวหรือ บ้านเมืองอื่นก็เห็นเขาว่านวยายยุ่งเหยิงแรงร้ายตั้งเยอะนี้ คงมีน้อยอะไรล้าลึกจนเรานึกไม่ถึงเท่าพระองค์หมายละกรรม...

ปรากฏการณ์ตลอดหกปีที่ผ่านมา เท่ากับยิ่งตอกย้ำประเด็นบ้านเมืองวิกฤติที่สุดอย่างไรบ้าง

ดังจะเห็นว่า ช่วงนั้นระบอบทักษิณเฟื่องฟูขนาดไหน เรามีประชาธิปไตยเต็มใบ ใช้รัฐธรรมนูญทันสมัยติดอันดับโลก แต่กลับมีรัฐบาลเผด็จการรัฐสภาพรรคเดียวภายใต้

เลื้อยคลุมประชาธิปไตย ฉบับทุนนิยมสามัญ **ทักษิณโคตรโกงผู้เดียวสามารถฉ้อฉลผลประโยชน์ทับซ้อนหลายแสนล้าน เป็นประวัติศาสตร์ในประวัติศาสตร์นับแต่ตั้งประเทศมา สื่อมวลชนไร้ปากเสียง**

ครั้นเกิดปฏิวัติ ๑๙ กันยายนงดงามที่สุด แทนที่การเมืองจะพลิกผันดีขึ้นต่อเนื่อง กลับยิ่งเหลวไหลในระบบเลือกตั้งรัฐสภา สวนทางการเมืองภาคประชาชนที่สามารถประท้วงยึดเยื่อ ๑๙๓ วัน โดยสันติ อหิงสา ถึงกระนั้นยังไม่มีพลังพอขับเคลื่อน เปลี่ยนแปลงประเทศให้รอดพ้นการเมืองน้ำเน่าได้

วิกฤติสำคัญเกิดจากการศึกษาพาหลงทาง สร้างคนเป็นโจรน้อยใหญ่ เป็นปัญหาด้านศาสนา ไม่นำพาชีวิตอิสระพึ่งตนด้วยเศรษฐกิจพอเพียง ผู้คนเห็นกงจักรเป็นดอกบัว มัวเมาเอา โกงได้เป็นดี นี่เป็นอันตรายใหญ่หลวง แล้วประเทศจะขับเคลื่อนไปไหนรอด ?

อนึ่ง วิถีชีวิตที่ต้องเอาเงินเป็นตัวตั้ง ต้องกินสุบตีเมเสพตามกระแสบริโภคนิยม ต้องจมกับอบายมุข ยอมเป็นทาสในการเป็นหนี้ท่วมหัว แล้วจะมีวันหมดหนี้เมื่อไหร่ ดูหวังได้ยากเต็มที

เมื่อพลเรือนทั้งหลายต่างอยู่ในกระแสเป็นทาสค่านิยมมอมเมาให้อ่อนแอสารพัด แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์จึงอยู่ที่แต่ละคนจำต้องพาตัวเองกลับพลิกฟื้น หันคืนสู่วิถีชีวิตพุดิตพุดิตให้มากมวลงขึ้นเรื่อย ๆ

ปีนี้เป็นวาระฉลองยี่สิบหกพุทธศตวรรษครบรอบพอดี คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศธรรม จากวันตรัสรู้ถึงปรินิพพานนาน ๔๕ ปี มีเหล่าพุทธสาวกสืบทอดธรรมทายาทต่อถึงปีนี้อีก

เมื่อมีบุญมาอยู่ในเมืองพุทธก็อย่าให้เสียชาติเกิด นับตั้งแต่ไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิตบุชชาคนควรบูชา เลือกอยู่ในถิ่นฐานเจริญธรรมสำนึกดี ทุกวันวันหมั่นมีบุญ ชำระกิเลส เหตุตั้งหลักปักฐานสัมมา นี่คือมงคลหกข้อต้นพาชีวิตคนพ้นอุปาย ไม่ทำฉิบหายดังสัตว์สภาวะควาย ๆ **๒**

คนจนมหัศจรรย์

ท่ามกลางอากาศที่แสนจะร้อนอบอ้าวของเดือนเมษายน ถ้าใครจะมองหา “ยิ้มสยาม” อันเป็นสัญลักษณ์ขึ้นชื่อของเมืองไทยตอนนี้แล้วละก็ คงต้องพกความผิดหวังกลับบ้านไปแน่ๆ ... แต่เพราะมนุษย์มักเป็นพวกชอบแสวงหา นั่นจึงทำให้เราได้ค้นพบว่ายังมีที่แห่งหนึ่ง ที่เราจะมองเห็นภาพคนไทยส่งยิ้มให้กันได้อยู่โดยตลอดพร้อม ๆ กับความร้อนของอากาศก็ดูเหมือนจะถูกไอเย็นของน้ำใจที่หยิบยื่นให้ซึ่งกันและกันแผ่ปกคลุมอย่างร่มเย็น ที่แห่งนี้ก็คือ **บ้านราชเมืองเรือ บ้านไม้เมืองหิน จ. อุบลราชธานี**

สถานที่จัดงานสำคัญของชาวอโคตอีกแห่งหนึ่ง ในช่วงเดือนเมษายนที่ผ่านมา ชาวอโคตเรามีงานใหญ่ที่พุทธสถานราชธานีอโคตด้วยกันถึง ๒ งานในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน คือ **งานปลุกเสก “พระ” แท้ ๆ ของพุทธ ครั้งที่ ๓๖ และงานปีใหม่ตลาดอารียะ** ซึ่งนับเป็นครั้งแรกอีกด้วย ที่งานปีใหม่ตลาดอารียะจัดขึ้นในช่วงเทศกาลสงกรานต์ หรือปีใหม่ไทยโดยทุกปีจะจัดขึ้นในช่วงสงท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ แต่ในปีนี้เป็นเนื่องจากสถานที่จัดงานบ้านราชเมืองเรือถูกน้ำท่วม ทำให้ไม่สามารถจัดการสถานที่ให้ทันรับงานตลาดอารียะได้ จึงได้มี

การปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสม

งานแรก คืองานปลูกเสก “พระ” แท้ ๆ ของพุทธ ฉันได้มีโอกาสไปร่วมงานในช่วง ๓ วันสุดท้าย พร้อมกับน้อง ๆ ที่มาเป็นลูกไก่อีก ๒ คน เนื่องจากติดภารกิจในการเรียน ทำให้เดินทางไปร่วมงานได้ไม่ครบ แต่นั่นยังทำให้เราต้องเร่งชวนชวายนกันในช่วงโค้งสุดท้าย

ซึ่งชบวนการแม่ไก่-ลูกไก่ของเราได้ตั้งใจกันแล้วว่า จะเข้าร่วมปฏิบัติธรรมถือศีล ๘ ทานอาหารมื้อเดียว ภายในงานพุทธาภิเษกฯ และปลูกเสกฯ ให้ได้ โดยงานพุทธาภิเษกฯ ที่ได้จัดขึ้นที่พุทธสถานศาลาโศกนั้น ก็ถือเป็นงานแรกที่เราได้ฝึกซ้อมการปฏิบัติธรรมอย่างเข้มข้นกันจนผ่านมาได้ งานปลูกเสกฯครั้งนี้จึงถือเป็นการมาต่อยอด

ชบวนการแม่ไก่-ลูกไก่พยายามเข้าร่วมการฟังธรรมทุก ๆ รายการอย่างไม่มีขาด และตั้งใจกันที่จะไปก่อนรายการเริ่ม ๑๕ นาทีทุกครั้งเพื่อขัดเกลาจิตใจขี้เกียจ และวิญญูณลัทธิโอบปาติกะของตน

และเมื่อมาถึง**งานที่สอง** ... ปีใหม่ตลาดอารียะ ซึ่งจัดขึ้นหลังจากงานปลูกเสกฯเพียง ๕ วัน ฉันได้รับมอบหมายงานให้เป็นที่มพิธีกรภาคสนามรายงานบรรยากาศแต่ละช่วงในโซนตลาดอารียะชอยกลาง เพื่อถ่ายทอดภาพบรรยากาศงานแบบสด ๆ สู่สายตาท่านผู้ชมทางบ้าน โดยมีน้อง ๆ นักเรียนลัมมาสิกขาทั้งมือใหม่และมือเก่า... **น้องจ๊อบจ๊อบ จากศิระชะโศก, น้องแฟร์ ปฐมอโศก, น้องอาร์ม ภูมาพำน้ำ, น้องวุฒิ ราชธานีโศก และน้องอิ๋ว ปฐมอโศก** ที่มาช่วยให้งานครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

“งานตลาดอารียะ” เป็นการจำหน่ายสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของปวงชนชาวไทย ในราคามุณินยมระดับที่ ๓ คือ **ต่ำกว่าทุน** โดยในปีนี้นั้นนโยบายมุณินยมแบบเข้มข้นคือ ลดราคาสินค้าให้ถูกลงมากที่สุด และสินค้าชุมชนชาวโศกที่ต่าง ๆ ก็ลดราคากันถึง ๕๐% เพื่อ

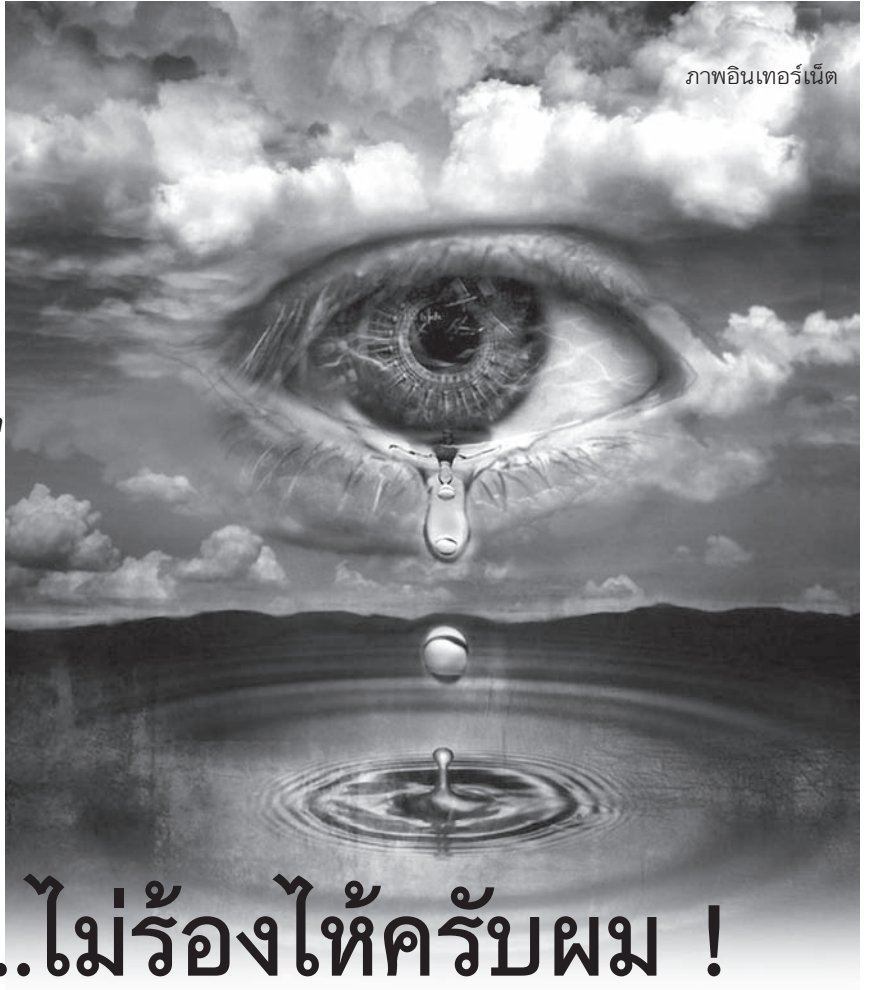
เอื้อมเอื้อ ก๊อกว้าง เสียสละ ให้พ่อแม่พี่น้องประชาชนได้สินค้าดี ราคาถูกจริง ๆ

งานนี้ถือเป็นงานใหญ่ของชาวโศกที่จะไปสอบไล่กันว่า **สามารถลดละ ขยัน กล้าจน ทนเสียดสี ทนีสะสม (แล้วจะพบ) สวรรค์นิพพาน** กันได้มากน้อยเพียงไร เพราะหลวงปู่พร่ำสอนเราอยู่เสมอ ๆ ว่า...**การเสียสละคือบุญของเรา**

ฉันได้เห็นภาพคุณตาคุณยายแก่ ๆ แยกเตา อั้งโล่คนละเตาสองเตา ที่ดูแล้วน้ำหนักเตาอั้งโล่น่าจะเกินกำลังของท่านด้วยรอยยิ้ม ภาพครอบครัวที่พ่อแบกถัง แม่ถือกะละมัง พี่หัวหม้อใบใหญ่ น้องถืออาหารจานละบาท เดินด้วยกันอย่างมีความสุข เป็นภาพที่ให้ความรู้สึกอึดอัดใจยิ่งนัก ครอบครัวได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันในการจับจ่ายซื้อสินค้าราคามุณินยม ในหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยผู้ที่มีศีล จะมีอะไรน่าสุขใจเท่านี้เล่า !!

ตลอดระยะเวลาที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ได้นำพาชาวโศกและชาวโลกให้ ได้รู้จักกับระบบมุณินยม ท่ามกลางกระแสระบบทุนนิยมที่เขี้ยวกราก รุนแรง ลวงหลอกผู้คนให้หลงไหลไปกับบริโภคนิยมอย่างบ้าคลั่ง ในวันนั้นผู้คนอาจจะมองชาวโศกเป็นเหมือนตัวประหลาดที่ไม่หมุนไปกับโลกที่ก้าวสู่สมัยใหม่ แต่กลับทวนกระแส แหกโลกทุนนิยม ด้วยการเดินเท้าเปล่า มักน้อยสันโดษ ใจพอ นุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าชุดไทยปอน ๆ... ฯลฯ

แต่ในวันนี้...แม้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่เข้าใจ ไม่รับรู้ในระบบมุณินยมที่หลวงปู่เคยบอกไว้ **“เป็นทางรอดทางเดียวของมนุษยชาติ”** เพราะคนส่วนใหญ่ยังหลงไหลได้ปลื้มไปกับความใหญ่ ความมั่งคั่ง ยศฐาบรรดาศักดิ์อีกมากมาย แต่เราก็ได้พิสูจน์และยืนยันหยัดบนเส้นทางสายมุณินยมนี้แล้วว่า ... **เราเป็นคนจนมัทศรยย์ที่ไม่ได้ร่ำรวยเงินทอง แต่เราร่ำรวยน้ำใจ ... เราเรียนรู้ที่จะพึ่งตน เพื่อที่จะเป็นที่พึ่งให้กับผู้อื่น ... เราเอาเพื่อตัวเองน้อย เพื่อที่จะให้ผู้อื่นได้มาก ๆ** ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอเป็นกำลังใจ
คนดีและคนที่อยากดี
ท่านคงต้องอดทนอย่างยิ่งवाद
คนดี...สู้ต่อไปครับ !
คนดี...บ่่าเพ็ญต่อไปครับ !

คนดี...ไม่ร้องไห้ครับผม !

เป็นคนดี...มีแต่เสียเปรียบ
แต่หลายคนก็ยังไม่อยากเป็นคนดี
คนดีจึงเป็นสายพันธุ์มนุษย์ที่ต่อ ยอด
พัฒนาชีวิตจากปฏิกวนคนธรรมดา...สู่วิถีที่สูงขึ้น
มีความสุขจากการให้
เห็นคุณค่าแห่งการเป็นผู้เสียสละ
เห็นความเห็นแก่ตัวเป็นเรื่องน่าละอาย !
คนดีมีหลายมิติมีหลายกรอบ มีหลายเกณฑ์
แต่สังคมมักตีถั่ว ตีต้องดีให้หมด !
ผิคนิดผิคน้อยก็จะรุมประณาม..หยาม
หยัน..เหยียบย่ำ !
ที่คนชั่ว ทำชั่วแคไหน ล้วนมีคำแก้ตัวให้...
“มันเป็นเป็นอย่างนั้น”....“มันเป็นธรรมดา”....“มัน
ตกตา”

คนดีบางสถานที่...ถ้าไม่โง่งกับเขาก็อยู่ยาก
เพื่อนฝูงรังเกียจ หาวว่าเป็นแกะดำ
ไม่โง่ง ยังต้องขอโทษเพื่อน ๆ ที่โง่ง...
โปรดเห็นใจ !

คนดี ๆ จึงดีเฉย ๆ ไม่พอ ยังต้องอ่อนน้อม
ถ่อมตน มีมนุษยสัมพันธ์ !

ปลาร้าพันห่อด้วย ไบคา
ไบก็เหม็นคาวปลา คละคลั่ง...
คนดีคลุกคลีคนชั่ว คนดีก็เศร้าหมอง แต่
คนชั่วคลุกคลีคนดี คนชั่วถือเป็นการมี !
เป็นคนชั่วจึงมีเสน่ห์ ทำอะไรก็ได้กำไร
ผิดกับคนดี ทำพลาด...มีงตาย !

เพื่อพิสูจน์ให้เห็นเป็นวิทยาศาสตร์ เมื่อ
เอาขี้หมามาแตะน้ำหอม... น้ำหอมต้องเททิ้ง

เพราะเสียน้ำหอม !

เมื่อเอาน้ำหอมหยดลงชี้หมา ชี้หมาก็ยัง
ใช้ได้ ยังเป็นชี้หมาสมบูรณ์แบบ !

ผลการทดลองนี้บ่งชี้ว่า พลังความชั่ว
ควบแน่นและจัดการยาก

คุณสมบัติความชั่วคงทน ยากกำจัด !

เรื่องแปลกแต่จริง น่าจะเข้าสังกัดริบเล่ย์
เชื่อหรือไม่ ?

เพียงคำจำกัดความคนดี ให้ประโยชน์ทั่วแผ่นดิน
ค้นหา อาจจะได้คุณสมบัติยาว ๑ หน้ากระดาษ

แต่เกณฑ์คนชั่วสั้นจี๊ดจู้

เป็นคนดีตามกรอบตามเกณฑ์ถึง..โคตรยาก!

แต่คนดี คือสายพันธุ์มนุษย์ที่ต่อยอดจาก
คนชั่ว

“ไม่ชั่ว” ก็คง “ไม่รู้”

แต่กว่าจะรู้ ก็ขึ้นกับปฏิภาณไหวพริบ

เป็นคนดีว่ายาก ยังต้องเคารพในการเรียน
รู้ของอีกฝ่าย

**เชื่อเถอะ ! ความชั่วก็มีการลงโทษที่เจ็บ
แสบ** แต่จะช้าหรือเร็วก็เป็นของกฎแห่งกรรม !

“ตราบดีผลไม่แห่งความชั่วยังไม่สูงงอม
เหล่าคนพาลย่อมหลงระเรีง...”

พุทธพจน์ราวกับมนุษย์เดินดินอย่างเราที่
ชอบใจร้อน อยากได้อะไรไว้ ๆ !

เป็นคนดีที่แข็งแรงและมีความสุข เราจะ
เอาแต่ใจตัวไม่ได้

ต้องให้เวลากฎแห่งกรรมเจริญงอกงาม

**เพราะเหตุนี้ คนดีครบด้าน คนโบราณจึง
สร้างสัญลักษณ์เป็น “พระพรหม”**

พระพรหมแท้ต้องมี ๔ หน้า มีพรหมวิหาร ๔
คือ เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา

อยากดูพระพรหมจำลอง ให้ไปดูที่พ่อแม่
ของเรา

อาจไม่แท้ แต่ก็น้อง ๆ พระพรหมเซียว
แหละ จะบกพร่อง หนักหน่อยก็....“อุเบกขา”

ปล่อยวางไม่เป็น วางเฉยไม่ได้

คนดีเมื่อขาด “อุเบกขา” ก็มีโอกาเป็น

โรครจิต ชิมเศร้า-หดหู่-หมดอาลัยตายอยาก- สิ้นหวังต่อโลกมนุษย์

พรหม ๓ หน้า จึงถือเป็นพรหมพิการ ต้อง
ครบ ๔ หน้า จึงจะเอาตัวรอดปลอดภัย สุขี ๆ

เรากับเขา คือคนละคน

ภูมิหลังที่ต่าง การเรียนรู้ที่ต่าง ประสบการณ์
ชีวิตที่ต่าง

แต่กฎแห่งกรรม..ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ก็
ยังคงเป็นัจธรรมตลอดชั่วนิรันดร์

และเป็นความลับของจักรวาล ที่ใครก็ตาม
ประจักษ์แจ้งย่อมมีศรีสุข..และปลอดภัย !

แต่กฎแห่งกรรมยังมีละเอียดกว่านั้น...ผู้จะ
ได้ยอมเป็นผู้ให้มาก่อน

เมื่อไม่เคยให้อภัย ก็ยากจะได้อภัย

เมื่อไม่เคยให้โอกาส ก็ยากที่จะได้โอกาส

เมื่อไม่เคยให้ความหวังดี ก็ยากที่จะได้
ความหวังดี...

ในสายธารชีวิตอันยิ่งใหญ่ กฎแห่งกรรม
ยังคงเป็นตาข่ายแหกระจ่ายคลุมทั้งโลก ทั้ง
จักรวาล ไม่มีสุริยจักรวาลใดรอดพ้นกฎเกณฑ์
อันศักดิ์สิทธิ์

**แต่การเรียนรู้ การลองผิดลองถูกก็ยัง
เป็นมรรคาแห่งการรู้แจ้ง !**

พระเทวทัต แม้ธรรณีสูป แต่ท่านก็สำนึกพัน
แม้จะต้องใช้หนี้กรรมนับแสนนับล้านปี แต่ท่าน
ก็สำนึกพัน

คนดี เอาแต่ใจเรา คงไม่ได้

**ต้องเคารพในการเรียนรู้ เคารพในความ
แตกต่าง (Respect Different...Different is
Beautiful !)** เมล็ดพันธุ์แห่งการรู้แจ้ง จะค่อย ๆ
เจริญเติบโต...ไม่เร็วก็ช้า...ไม่ช้าก็เร็ว

คนดีคงต้องใจกว้างกับการเรียนรู้...
การแสวงหาประสบการณ์ !

ขอเป็นกำลังใจ คนดีและคนที่อยากดี

ท่านคงต้องอดทนอย่างยิ่งยวด

คนดี...สู้ต่อไปครับ !

คนดี...บำเพ็ญต่อไปครับ ! **☞**

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๐ <<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ปฤชชนก “วน”ไป“วน”มาอยู่กับสุขกับทุกข์ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า มัน“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)-เป็นทุกข์(ทุกขัง)-ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)นี้แหละตลอดเวลา เพียงแต่มี“อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์”(อทุกขมสุข)มาคั่น“สุข-ทุกข์”เป็นช่วงๆ ชั่วบ้างเร็วบ้างเป็นระยะๆ เรียกว่าแค่“สุข-ทุกข์”มัน“พักยก”แล้วก็ต้องวนไปหา“ความสุข-ความทุกข์”กันใหม่อีก เพราะไม่สามารถทำให้อารมณ์สุข-ทุกข์แบบโลกนี้ “ดับสนิท”(นิโรธหรือนิพพาน)ไปจากจิตอย่างถาวร มันคง ยั่งยืน ไม่เกิดอีก ไม่กลับกำเริบอีก ได้สำเร็จแท้

ในฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานนี้ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมพัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมพัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอารยสัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียนี่ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

แม้แต่ “อนัตตา” คือ ความไม่มีตัวตน เราก็ต้องมี “สะพานเชื่อม” คือ อายตนะ เชื่อมสัมพัส แล้ว “กำหนดรู้” (สัจญา) และ “เห็น” (ปัสสตี) ของแท้ที่มีลักษณะ “ความไม่มีตัวตน” นั้นๆ อย่าง “แจ้ง-เห็นด้วยตาตนเอง” (สัจฉิ) ที่เดียว

ไม่ใช่แค่รู้ลึกซึ่ง “ความไม่มีตัวตน” ในจินตนาการเท่านั้น หรือ “ไม่มีตัวตน” คือเราเองดับธาตุรู้ของตนไปไม่รู้

อะไรเลย แต่เรา“รู้อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันโททที่เดียว”
ว่าเป็นเช่นนี้เองคือ“ความไม่มีตัวตนของกิเลสสวะ”
โดยมี“สัญญา”กับ“นิโรธ”เป็นภาวะ ๒ ที่กำหนดรู้ได้
ด้วย“อายตนะ”คือ สะพานเชื่อมให้“รู้”ของจริงนั้นๆ

ส่วน“อายตนะ”นั้น เป็นเพียง“หน้าที่ย่อหน้าที่หนึ่ง”
ที่ช่วยจัดให้“รู้”(ซาหติ)หรือให้“เห็น”(ปัสสตี)ได้

และอายตนะก็เป็นแค่“หน้าที่ย่อ”ที่มีหน้าที่ช่วย
“จัดปัจจุบัน”เท่านั้น อายตนะทำหน้าที่เสร็จแล้วก็หายไป
ไม่ตั้งอยู่ ไม่เป็นธาตุ ไม่เป็น“ตัวตน” ละเอียดลึกถ้ายิ่ง

อ่านคำตรัสจากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๕๘ ดูได้
อายตนะนั้นมีอยู่ แต่ในธาตุดิน,น้ำ,ลม,ไฟ,อากาศ

ณญายตนะ,วิญญาณญายตนะ,อากิญจัญญายตนะ,
เนวสัญญานาสัญญายตนะ,โลกนี้,โลกหน้า,พระจันทร์
พระอาทิตย์ทั้งสอง ย่อมไม่มีในอายตนะนั้น

แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสต่อว่า เราย่อมไม่กล่าวซึ่ง
อายตนะนั้นว่า **เป็นการไป เป็นการมา เป็นการตั้งอยู่**
เป็นการจุติ เป็นการอุบัติ อายตนะนั้น**ที่ที่ตั้งอาศัยมิได้**
มิได้เป็นไป ทวารมณมิได้ นี่แลเป็นที่สุดแห่งทุกข์

แม้แต่“อายตนะ”ยังแค่ทำงานแล้วก็**ไม่“ตั้งอยู่”** ไม่มี
“ความตั้งอยู่”ในที่ใดของความเป็นสิ่งใด อายตนะทำหน้าที่
แล้วเสร็จก็หายไป หมดไป ไม่ไป ไม่มา จึงชื่อว่า“ไม่ตั้งอยู่”

“อสุภสัญญา”ที่ดี “สัญญา”ก็ทำหน้าที่กำหนดหมาย
รู้ โดยมี“อายตนะ”คือ สะพานเชื่อมให้“รู้”ของจริงนั้นๆ

จนเห็นจริงว่า “จิต”ที่“อวิชชา”นั้นมันหลงยึดถือว่า
สิ่งนั้น“เที่ยง” สิ่งนี้จริง แล้วหลง“ยึดมั่นถือมั่น”โดยเฉพาะ
ในความเป็นตน-เป็นของตน ซึ่งมันไม่ใช่โชค(อสุภ) ไม่น่า
พึงใจ(อสุภ)แต่อย่างใดเลย มันไม่น่ายึด**ความไม่เที่ยง-
ความเป็นทุกข์อันมีเหตุแห่งทุกข์-แล้วยึดจนเป็นตัวเป็นตน**
นั้น มัน“อวิชชา”แท้ๆ **แม้เราจะได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข**
นั้นๆ แล้วมันกลับหลงมีอารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์เพราะมัน

แท้ๆมันลมๆแล้งๆจริงเหลือเกินในความไม่มีตัวตนนั้น
ที่เราได้กำหนดหมายรู้ ได้ทำ“สัญญา”มา ทั้งอนิจจสัญญา
ทั้งอนัตตสัญญา ต่างเป็นอุปการะช่วย“สัญญา”อื่นๆอีก
ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ยิ่งพิจารณาด้วยการกำหนด
หมายรู้(สัญญา) ก็ยิ่งเห็นแจ้งรู้จริงในสัจจะต่างๆเพิ่มทวีขึ้นๆ

หรืออาที่นวลัญญาก็ดี ยิ่ง“สัญญา”ธรรมในธรรม
ทั้งหลายไปเท่าไร ก็ให้เห็น“โทษ”ในความหลง **อาที่นวล**
คือ **โทษ** คือ **ผลร้าย** คือ **ความไม่ดี** ยิ่ง“กำหนดหมายรู้”
ก็ยิ่งเห็น**ความเสียหายเป็นพิษเป็นภัย**ในกิเลส ในความยึด
มั่นถือมั่น สารพัดอกุศลจิตที่เราเือง-เราอวิชา แล้วสร้าง
โทษให้แอกตนแก่สังคมมนุษย์แกโลก

ปทานสัญญาก็ดี ก็**กำจัดกิเลส** **กำจัดความยึดมั่นถือ**
มั่น **กำจัดอกุศลจิตต่างๆ** โดยการ**กำหนดหมายรู้**(สัญญา)
ในภาวธรรมทั้งหลาย อารมณ์คืออาการอย่างไร ภาวะกิเลส
คืออาการอย่างไร หรือวิธีที่เรากำลังปฏิบัติอยู่นั้น ได้ผล
หรือไม่ อย่างไร ก่อให้เกิด“ผล”**กำจัด**ได้ถูกหรือไม่ถูก
จริงหรือไม่จริง วิธีปฏิบัติถูกหรือไม่ ได้ผลหรือไม่ กำจัด
กิเลสเป็นอย่างไร **สัญญา**ก็ต้องทำงาน**กำหนดหมาย“รู้”**
(สัญญา)ให้แจ้งชัดว่า **กำจัดได้หรือไม่** หมดลื่นอาสวะหรือยัง

วิราคสัญญา คือมีการ**กำหนดหมายรู้**ให้เห็นจริง ว่า
กิเลส ลดได้จริงหรือไม่ **วิราคะ**คือ **ความจางคลายลง**ไป
ของ**กิเลส** ในขณะที่เราปฏิบัติก็ดี และปฏิบัติเสร็จแล้ว
ก็ตาม เกิดผลก็เกิด ด้วย“สัญญา”แท้ๆที่ทำหน้าที่**กำหนด**
หมาย“รู้” เราสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ของจริงที่ปรากฏ**”
(ภาวสัจจะ)ด้วยหน้าที่หนึ่งของเจตสิกคือ“**สัญญา**” เจตสิก
ของเราทำหน้าที่**กำหนดหมาย“รู้”** รู้โดยมี“**อายตนะ**”

ซึ่ง“**สัญญา**”นี้แหละจะทำงานเจริญขึ้นเป็น“**ปัญญา**”
ที่เห็น“**ความจริงตามความเป็นจริง**”ของสัจธรรมทั้งหลาย
แม้ที่สุดกิเลสนั้นๆ“**ดับ**”(นิโรธ) ก็ต้อง**“กำหนดรู้**
ความดับ”(นิโรธสัญญา)นั้น อย่างรู้“**แจ้ง**”(สัจฉิ)เห็นจริง
ด้วย“**สัญญา**”ให้บริบูรณ์ จนกระทั่งเป็น“**ปัญญาบารมี**”
ชั้น“**ปรมาตถบารมี**” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน
“**อริยสัจ ๔**” ว่า “**นิโรธ**”ต้องทำให้“**แจ้ง**”(สัจฉิภณะ)

นิโรธสัญญา คือ **ผู้ปฏิบัติ“รู้”ความดับนั้นๆด้วย**
“การกำหนดรู้”(สัญญา)ของ**ตนอยู่เป็นปัจจุบันนั้นที่เดียว**
ซึ่งเป็น“**ความดับ**”(นิโรธ)**ชนิดที่ผู้ปฏิบัติธรรมบรรลุ**
“นิโรธ”ในตน มีอายตนะเชื่อมกำหนดรู้“นิโรธ”(ความดับ)
นั้น หรือกำลังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”นั้นๆอยู่หลักๆขณะ
ที่มี“นิโรธ”นั้นด้วย“สัญญา”(การกำหนดรู้)ของ**ตนที่เดียว**
จึงไม่ใช่“**นิโรธสมาบัติ**”ชนิดที่ผู้บรรลุธรรมถึงขั้นมี

“ความดับ”หรือมี“นิโรธ”แล้ว ตนมี“ความดับ”นั่นเองอยู่
แต่ๆ แต่ตกอยู่ในสภาพเป็นคนไม่รู้จัก“ความดับ”นั้น
ไม่รู้-ไม่เห็น“ความดับ”นั้นโดยตนกำหนดรู้“นิโรธ”นั้นของ
ตน แต่ตนเองกลายเป็นคน“ดับชนิดที่จิตมืดดำ”(กัณหะ)ไป
ทั้งจิต หรือขณะมีนิโรธตนไม่รู้จักนิโรธ ภายในจิตของตนมี

แต่“ความดับ,ความดำ,ความมืด”(กัณหะ,กัณหะ)ไปหมดทั้งจิต
หมายความว่า “สัญญา”หรือจิตที่มีหน้าที่“กำหนด
รู้นิโรธนั้น”ของตนขณะนั้นกลับ“ดับ”ไปด้วย “สัญญา”
ไม่ทำหน้าที่ของความ เป็น“สัญญา”(อสัญญา) กลายเป็น
ไม่มีความรับรู้ หรือหมดสิ้นความรู้สึกตัวไปเลย(อสัญญา)

ก็ยังยืนยันความจริงว่า “นิโรธ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ
นั้น แตกต่างกันกับ“นิโรธ”อีกแบบหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ใน
วงการพุทธศาสนาเองนี้แหละเข้าใจและยึดถือกันอยู่

เห็นชัดว่า “นิโรธ”ของพุทธนั้นไม่ใช่แบบนั่งหลับตา
อยู่ในภาวตั้งแล้ว“ดับหนึ่ง”หมดความรู้สึกตัว เพราะการปฏิบัติ
นั่งหลับตาเข้าไปดับจิตตั้งว่านั่นมันเพียงเข้าไปอยู่ในภาวะ
“มืด”(กัณหะ,กัณหะ)ไม่เห็นอะไร ไม่รู้อะไร มันแค่หมดความรู้
สึกตัวอยู่ชั่วขณะเท่านั้น

ยิ่งผู้ปฏิบัติหลงเข้าใจว่า“นิโรธ”นี้แหละคือการดับจิต
พอหลับตาเข้าไปในภาวตั้งแล้วก็“ดับความรู้สึก”
ทำตนให้ไม่รับรู้อะไรเลยหรือหมดความรู้สึกตัวไปเลยได้สนิท
แล้วก็เข้าใจว่าจะนี่เองคือ“นิโรธ”

ซึ่ง“การดับจิต”แบบนี้ไม่ทำงานใดๆเลย มีแต่ที่นั่ง
“มืด”(กัณหะ)ติดต่อกันอยู่อย่างนั้น แต่ก็เชื่อกันว่า “นิโรธ
สมาบัติ”คืออย่างนี้ ก็เลยปฏิบัติเข้าไปตกอยู่ในความมืด,
ความดำสนิท เรียกว่า “เข้านิโรธสมาบัติ” ตนก็ไม่รู้ไม่เห็น
อะไร โดยเฉพาะไม่เห็นกิเลส ไม่รู้ลักษณะของ“กิเลส”
อย่างชัดเจนจนพ้นความลึกลับสงสัย(พ้นวิจิกิจฉา) ทั้งใน
ภาวะก่อนจะเข้าไปสู่นิโรธ ทั้งในขณะที่เป็น“นิโรธ” ทั้ง
ที่ล่วงพ้นความเป็นนิโรธ ที่มักเรียกกันว่า“ออกนิโรธ”

ซึ่งแบบของพุทธนั้น “เข้ามาน”ก็ดี “เข้าสมาธิ”ก็ดี
“เข้านิโรธ”ก็ดี ล้วนหมายถึง เมื่อผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติไปๆก็
จะมีภาวะที่“เกิดขึ้น”(อุปชชติ) ที่“ปรากฏขึ้น”(อุปชชติ)
ที่“เข้าถึง”(อุปชชติ) แล้วผู้ปฏิบัติก็จะต้องมี“สัญญา”
ตามกำหนด“รู้” และจะตามเห็น(อนุปัสสี)ภาวะต่างๆจน

เห็นจริงภาวะจริงนั้นๆทั้งนั้น เช่น “เข้ามาน”ก็คือ “ภาวะ”
ความเป็น“มาน”เกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติก็ตามเห็น(อนุปัสสี)
“เข้าสมาธิ”ก็คือ “ภาวะ”ความเป็น“สมาธิ”เกิดขึ้น ก็รู้
(ซานาติ) ก็เห็น(ปัสสติ) “เข้านิโรธ”ก็คือ “ภาวะ”ความเป็น
“นิโรธ”เกิดขึ้น ก็รู้ก็เห็นด้วย“สัญญา”หรือกำหนดหมาย
รู้ จน“รู้”(ซานาติ)และ“เห็น”(ปัสสติ)ภาวะจริงที่เป็นที่

หรือจะใช้คำว่า“อุปบัติ,อุปปีนนะ” หรือแม้แต่คำ
ว่า“อุปปาด” ก็คือ ภาวะนั้นๆเกิดขึ้นน้อยเดียวกันนั่นเอง
เพียงแต่ต่างกันในเรื่องความเป็นหรือกรรมกิริยาอาการที่กำหนด
น้อยละเอียดเท่านั้น รวมความแล้วก็คือ การบรรลุภาวะ
ที่เกิดขึ้นใหม่ หรือการกลับมาเกิดอย่างเก่าตามที่เคยเกิด
มาแล้ว ซึ่งเป็น“ภาวะ”ที่เกิดขึ้นหรือปรากฏขึ้นหรือมีขึ้น
หรือได้มา ล้วนเป็นลักษณะของ“การเข้าถึงหรือบรรลุ”
ภาวะนั้น นั่นเองทั้งนั้นๆ

นั่นคือ นัยที่หมายถึง ประเด็นแห่ง“การเกิด,การมี,
การเป็น,การปรากฏ”ขึ้นมาในขณะที่ปฏิบัติกันแล้วเรียกว่า
“มาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ล้วนเกิด ล้วนมี ล้วน
เป็น ล้วนปรากฏ ขึ้นในจิตของตนที่กำลังปฏิบัติบรรลุภาวะ
นั้นๆ บรรลุความเป็น“มาน” ก็คือ เข้าถึงมาน(อุปชชติ)
บรรลุความเป็น“นิโรธ” ก็คือ เข้าถึงนิโรธ(อุปชชติ)
บรรลุความเป็น“สมาธิ” ก็คือ เข้าถึงสมาธิ(อุปชชติ)
นัยยะอีกประเด็น คือ ความสงบ

มาน,นิโรธ,สมาธิทั้ง ๓ นี้ต่างก็ล้วนเป็นภาวะที่มี
อาการของ“ความสงบ”ได้ทั้งนั้น มานก็ได้ภาวะสงบ นิโรธ
ยังได้ภาวะสงบยิ่งขึ้น ยิ่งสมาธิก็ได้ภาวะสงบสุดยอด

ผลของมาน,สมาธิ,นิโรธที่เข้าใจกันง่ายๆตั้งแต่ต้นๆอยู่
ทั่วไป คือ “ความสงบของจิต” ซึ่งไม่ผิดหรอก ก็ถูกต้อง

แต่“ความสงบ”ในความเป็นมานก็ดี “ความสงบ”
ในความเป็นนิโรธก็ดี “ความสงบ”ในความเป็นสมาธิ
ก็ดี ลึกซึ้งมาก ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมผู้ใดไม่ศึกษาอย่าล้าคัญ
ที่แตกต่างกันให้ดีๆ ก็จะมิอาจทิวฐิติ เข้าใจแต่“ความสงบ”
ที่พื้นๆต้นๆอยู่เท่านั้น ปฏิบัติธรรมไม่บรรลุผลผลแน่

ถ้าเข้าใจความเป็น“มาน”ว่า มานอย่างสัมมาทิวฐิติ
ที่เป็นของพุทธ เป็นโฉน แตกต่างกับ“มาน”ที่ไม่ใช่พุทธ
อย่างไร ก็ยังเข้าใจเป็น“สัมมาทิวฐิติ”ไม่ได้ ก็ปิดประตูบรรลุ

ธรรมแบบพุทธแน่ เพราะ“ฉาน”นี้เป็นอุตตริมุสสลธรรม มีสังขในความเป็น“ฉาน” ที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่งยวด

ไม่ใช่แค่“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์เท่านั้น คือ นิยามของความเป็น“ฉาน” แต่มีนัยอื่นอีกที่สำคัญมากด้วย และคำว่า“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์ นี้แหละที่มี นัยสำคัญลึกซึ้งละเอียดประณีตยิ่งนัก

“ความสงบ”สำหรับความเป็น“ฉาน”ที่ผู้ปฏิบัติยัง มิฉะทิกฎีก ก็คือ “ฉาน”ที่ได้จากการนั่งสมาธิหลับตา เข้าไปอยู่ในฌำงค์ แล้วทำให้จิตขณะนั้นไม่มีนิวรณ์ ๕ สำเร็จ จิตอย่างนี้ก็เรียกว่าได้“ความสงบ” แต่เป็น ความสงบ ต่างจากความสงบในความเป็น“ฉาน”แบบพุทธคนละนัยยะ และเป็น“ความสงบ”ที่ต่างจากความสงบพื้นๆอันปุถุชน คนทั่วไปเขาได้เขามีก็นับเป็นสามัญในโลกสาธาณะอีกด้วย เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เรามาพูดถึงภาวะของความสงบ ให้ละเอียดชัดเจนกันดูบ้าง จากสงบอย่างพื้นๆไปกระทั่ง ความสงบที่ยิ่งขึ้นๆถึงอุตตริมุสสลธรรมขั้นสูงสุดแห่งพุทธ เบื้องต้น“ความสงบ”ที่ปุถุชนคนสามัญเข้าใจ และ เขาพึงมีพึงได้ก็เป็นสามัญ เขาก็มีความสงบไปตามประสา ของเขา ตามโอกาส กระนั้นภาวะแห่งความสงบของปุถุชน แม้จะมีภาวะคล้ายกัน แต่องค์ประกอบในการได้ความสงบ ก็มีอีกมากมายหลากหลาย แตกต่างกันไปสารพัด

เช่น “ความสงบ”ของปุถุชนคนทั่วไปสามัญนั้น เขาก็ต่างมีวิธีทำความสงบให้แก่ตนเองไปตามที่เขายึดถือ อันมี อยู่แตกต่างกันหลากหลายมากมาย นี่คือ ความสงบสามัญ พื้นๆที่คนทั่วไปรู้จัก และเป็นกันมีกัน อาศัยความสงบนี้ ความสงบอย่างนี้ยังไม่ใช่“ความสงบ”ที่ยึดถือตาม สมมุติสังขจะว่า เป็น“ความสงบ”ที่เกิดจากการบรรลุมุขาน จึงเป็น“ความสงบ”ที่แตกต่างกันไปคนละแบบแน่นอน เพราะความสงบในฉานนั้น เป็นความสงบที่มีสมมุติ กันอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งยึดถือเป็นสมมุติสังขจะอย่างหนึ่ง กล่าวคือ จะเป็น“ความสงบ”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“ฉาน” แบบที่หนึ่งสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ในฌำงค์ แล้วทำให้จิต ขณะนั้นไม่มีนิวรณ์ ๕ สำเร็จ

และความเป็นฉาน ตามแบบดังกล่าวนี้ ก็ยังไม่ใช่ “ความสงบที่เกิดจากฉานแบบพุทธ”ดอกนะ เพราะเป็น

“ฉาน”ที่ยังไม่“สัมมาทิกฎีก”ตรงตามแบบพุทธถูกต้องแท้จริง แต่ก็เป็น“ความสงบ”หรือ“ฉาน”ที่กำหนดหมายกันว่า คือคนที่สามารถทำฉานแบบที่หนึ่งสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ใน ฌำงค์ นี้แหละคือ“ฉาน” เมื่อทำให้เป็นฉานได้ ก็ได้ ความสงบนั้น ก็เป็น“ความสงบ”ที่เกิดจาก“ฉาน”แบบหนึ่ง แม้ความสงบในฌำงค์อย่างนี้ก็เถอะ ยังมีอารมณ์สงบ ที่แตกต่างกันไปอีกมากมาย ตามแต่อาจารย์แต่ละคนสอน และความสงบจากฉานแบบทั่วไปที่รู้จักกันแพร่หลายนี้ ก็ต่างจากความสงบจากฉานแบบพุทธที่สัมมาทิกฎีกอีกด้วย เพราะ“ความสงบ”แบบพุทธที่สัมมาทิกฎีกนั้น เป็น ความสงบที่แน่ชัดว่า เรากำลังทำ“ฉาน” และกำลังได้ “ความสงบ”จากการทำ“ฉาน”ที่ถูกต้องแบบพุทธเท่านั้น เป็นอย่างนี้ๆ ซึ่งมันไม่ใช่“ฉาน”ที่ต้องนั่งหลับตา สะกดจิตอย่างนั้นเลย แต่มันเป็นการ“ทำฉาน”จริงๆ

คือ การได้“เผากิเลส”ด้วย“ไฟฉาน”แท้ๆ เผากิเลสต่างๆ ซึ่งเป็น“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” เรา จึงต้องใช้“ไฟวิเศษ”ที่เหนือชั้นกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” “ไฟวิเศษ”นั้นก็คือ“ฉาน”นี่เอง“เผา”(เผาปน) กิเลสของเราได้จริงๆ

“ฉาน”ภาษาบาลีคำนี้ คือ“ไฟ”หรือ“ไฟกองใหญ่” “ฉาน”แปลว่า“ไฟหรือไฟกองใหญ่”จริงๆ

คำว่า“ไฟ”หรือ“ฉาน”คำนี้ มีความหมายลึกซึ้งใน พุทธธรรมมาก และเป็นของศาสนาพุทธแต่เดิมมา มีมา ตั้งแต่พระพุทธรเจ้าองค์แรกที่บัญญัติ“วิธีการปฏิบัติ ของพุทธที่สามารถเผากิเลสได้อย่างถูกต้องตัวตนของกิเลส แท้จริง” ซึ่งถ้าปฏิบัติถูกต้องเป็น“สัมมาทิกฎีก”จริง “ไฟ”(ฉาน)นี้ก็จะเป็น“เผากิเลส” คือ “เผาไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะรู้แจ้งเห็นจริงอย่าง พิสูจน์ได้แท้ๆ พระพุทธรเจ้าจึงเอาคำว่า“ฉาน”ที่หมายถึง “ไฟ”จริงๆ “ไฟกองใหญ่ ไฟวิเศษ”ที่มีประสิทธิภาพ “เผาไฟ ๓ กอง”นั้นได้สำเร็จจริง จึงเรียกว่า“ทำฉาน”

การ“ทำฉาน”ของพุทธที่ถูกต้องแท้จริง ก็คือ “วิธี ปฏิบัติตามแบบพุทธที่สัมมาทิกฎีก” ได้แก่ ปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘” โดยปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามที่ได้สาธยาย มามากแล้ว โดยนำหลักฐานคำสอนสำคัญของพระพุทธรเจ้า

มาจาก“มหัจฉตารีสกสูตร”(ตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒)นั่นเอง หรือแท้จริงแล้วตามลัจจะนั้น“วิธีการปฏิบัติของ พระพุทธเจ้า”มีมากมาย ล้วนคือ **วิธีการปฏิบัติสำคัญ**ที่จะเกิด“การเผากิเลสอย่างประจักษ์สิทธิ์”ทั้งสิ้น

วิธีการปฏิบัติสำคัญที่ว่านั้น เช่น ไตรสิกขาที่สัมมาทิฐิ นี้ก็คือ “**ทำทานแบบพุทธ**” ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่สัมมาทิฐิ นี้ก็คือ “**ทำทานแบบพุทธ**” ปฏิบัติ “**จรณะ ๑๕ วิชชา ๘**”ที่สัมมาทิฐิ นี้ก็คือ “**ทำทานแบบพุทธ**” ยิ่งปฏิบัติ“มรรค ๗ อองค์”ที่สัมมาทิฐิตั้งที่เอาตมพยายามอธิบายตามพระอนุสาสน์อยู่อย่างยิ่งนี้แหละ ยิ่งคือ **การ“ทำทาน”**ที่จะเกิด“สัมมาสมาธิ”ตัวแท้ตรงๆเลยทีเดียว

หรือหลักธรรมพระพุทธเจ้าอื่นๆอีก ข้อสำคัญนั้นขอให้“**สัมมาทิฐิ**”จริงๆเถอะ จะสามารถ“เผา”(เผา)กิเลสได้สำเร็จอย่างถูกตัวถูกตนของกิเลส กิเลสดับหมดหมดสิ้นเกลี้ยงสัมบูรณ์แท้จริง อย่างรู้ๆเห็นๆจับต้องสัมผัสกันได้ง่ายๆ ชนิดที่เรียกให้มาพิสูจน์ความจริงกันได้

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในสวากขาตธรรมที่ว่า “**เอหิภิกขุ**” แปลกันว่า **เชิญให้มาดูได้** หรือ**ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้** และ“**อกาลิก**”ซึ่งแปลกันว่า **ไม่จำกัดเวลา** **ไม่ว่ายุคสมัยไหน** **ไม่ว่าวันไหนปีไหนก็ปฏิบัติบรรลุได้จริง** ถ้า**สัมมาทิฐิ**และ**ปฏิบัติดีปฏิบัติถูกต้อง**แท้จริง

คำว่า“**ทาน**”ที่แปลว่า**ไฟพิเศษ**กอนี้ มีประสิทธิภาพยิ่งยอดเยี่ยมๆ ที่สามารถ“เผา”กิเลสให้หมดสิ้นไม่เหลือซาก **จิตจึง“สงบจากกิเลส”**ที่ถูกเผาสิ้นซากไปแล้วนั้น **อย่างถาวรยั่งยืน** ไม่มารบกวนอีกเลยตลอดกาล

มันเป็น“**อารมณ์สงบ**”ที่กิเลสดับสนิท ชนิดที่เจ้าตัวเองรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ตัวตนของกิเลส**”ที่มันกำลังเกิดในขณะที่ตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราเปิดรับมี“**สัมผัส**”ตามปกติ **ชีวิตสามัญ** และเรา**ได้กำจัดกิเลส**นั้นๆให้**ดับสนิทไปอย่างรู้ๆเห็นๆ** ว่า **มันดับ** **มันตาย** **มันหมดสิ้นซากไปแล้วจริงๆ**

การเห็น“**นิโรธ**”คือเรามี“**ญาณ**”เห็น“**ความดับของกิเลส**”อยู่ใต้ง่าหลักๆปรากฏต่อ“**ญาณของเราที่สัมผัส**”ก็รู้แจ้งเห็นจริงเช่นนี้เอง เรียกว่า“**นิโรธสมาบัติ**” หรือเป็นการเข้านิโรธ หรือ“**การเข้าสู่ความเป็นนิโรธ**”ของพุทธ

ซึ่งต่างจาก“**การเข้านิโรธ**”(นิโรธสมาบัติ)ทั่วไป หรือที่

ชาวพุทธผู้มีจักษุถึงยังเข้าใจว่า“**นิโรธสมาบัติ**”คือ การดับ **สัญญาความจำได้หมายรู้** และ**เวทนาการเสวยอารมณ์** แถมเข้าใจผิดเลยเถิดไปถึงว่า การดับสัญญา-ดับเวทนานั้นคือ “**สัญญาเวทยิตินิโรธ**”อีกด้วย

นี่คือ ความเสื่อมของคนผู้ได้หลงผิดไปจากลัจจะความจริงของเนื้อแท้ศาสนาพุทธ ซึ่งทุกวันนี้มีมากเกินไป **“นิโรธสมาบัติ”**ของพุทธนั้นไม่ต้อง“**เข้าไปอยู่ในภาวะของภวังค์**”หรือไม่ต้องหลับตาปิดทวาร ๕ บ้างนอกทั้งหมด จน“**ทวารทั้ง ๕**”ไม่รู้อะไร มีหน้าเข้าแถม“**ดับทวารรู้**”คือ“**ดับทวารใจ**”หนักเข้าไปเสียอีก กลายเป็นคน“**ดับ**”ไป **ไม่มีความรู้**อะไรสักสิ่งอย่าง อย่างนั้นหรือ

เพราะ“**นิโรธ**”ของพุทธเปิดทวาร ๕ และ ๖ ทั้งหมดทำงานรับรู้ร่วมกันทั้งภายนอก-ภายในบริบูรณ์ แต่“**ใจสงบ**”เพราะ“**กิเลสดับสนิท**”แท้จริง

หน้าที่ของ“**การทำกิเลสให้ลดลงจนถึงขั้นดับ**” คือการ“**ทำทาน**” นี่คือความหมายแท้จริงของ“**ทาน**”แบบพุทธ หมายคือ**“ไฟ”**ที่ทำการเผาผลาญทำลายกิเลสลงไป กิเลสลดลงถึงขั้น“**ดับลงในใจ**”เมื่อใด เมื่อนั้นเรียกว่า“**นิโรธ**” เข้าใจ“**ทาน**”และ“**นิโรธ**”ให้ชัดเจน

“**ทาน**”ของพุทธ จึงเป็นการทำหน้าที่ให้ใจค่อยๆสงบเป็นระดับลงไปเรื่อยๆ จากที่กำลังทำให้กิเลสลดฤทธิ์หมดแรงลงไปๆ ผู้ปฏิบัติจะมี“**ญาณ**”ตามเห็นความจางคลายของกิเลสในขณะที่ปฏิบัติ(วิราคะบุปฺปัสสี) จนกิเลสหมดสิ้นแรงลงในใจคราใด ก็คือ กิเลสไม่แสดงอาการลงไป เป็นครั้งแรกๆได้ ก็เรียกแต่ละครั้งว่า “**เข้านิโรธ**”(นิโรธสมาบัติ) ผู้ปฏิบัติก็ต้องทำอีก หากเพียรทำให้กิเลสหมดฤทธิ์ลงไปเช่นนั้นแหละ ชนิดที่สัญญาที่ทำงาน เวทนาทำงาน รู้แจ้งเห็นจริง“**ความดับ**”นั้นๆอยู่เสมอ

จะไม่ใช้“**นิโรธสมาบัติ**”ที่หมายถึง การดับสัญญา-ดับเวทนา **ไม่รู้**อะไรเลย ดังที่เข้าใจผิดนั้นนั้น

จนกว่าจะ“**ดับ**”ไม่เหลือตัวตนของกิเลส”แม้แต่คู่ลีละออง กล่าวคือ การปฏิบัติจะมีการกระทบสัมผัสเหตุปัจจัยที่เคยก่อให้เกิดกิเลสอยู่อย่างสามัญนั่นเอง ไม่ใช่ปิดทวาร ๕ แล้ว“**ดับใจ**”เข้าไปเสียอีก แต่ปฏิบัติอยู่อย่างเห็นตัวตนกิเลส และเห็นว่าเราทำให้กิเลสจางคลาย

(วิราคะ) เห็นว่าทำให้กิเลสดับไป(นิโรธ)เรื่อยๆ ไม่เกิดอีก กระทั่งมัน“ดับสนิท” ไม่มี“ตัวตน”ของมันอีกอย่างถาวร

ส่วนจะ“ดับสนิท”ถาวรหรือไม่ก็ต้องปฏิบัติไปอีก จนกว่าจะมีผลถึงขั้น“ความดับทุกข์สนิท”(นิโรธ)นั้นเจริญมี ประสิทธิภาพเพียงแท้(นิจจัง)ยังยืน(ฐวัง)ตลอดกาล(ัสสตัง)ไม่ เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง)ไม่มีอะไรหักล้าง ได้(อสังหิรัง)ไม่กลับกำเริบหรือตายแล้วไม่ฟื้น(อลังกุบปัง)

เป็น“นิโรธ”ที่เรียกเต็มๆว่า “สัญญาเวทิตนิโรธ” ซึ่งเป็น“นิโรธ”ที่ไม่ได้ดับสัญญาและไม่ได้ดับเวทนา ดัง ที่ชาวพุทธส่วนใหญ่เรียนรู้และเข้าใจกันอยู่

แต่กลับมี“สัญญา”ทำงานกำหนดหมายรู้แจ้งเห็นจริง ยิ่งๆขึ้น และ“เวทนา”ก็สะอาด-สว่าง-สงบจากความเป็น โลภีการมถ์ที่ถูกปรุงแต่งไปด้วย“กาม-พยาบาท”สิ้นลงสนิท

นี่คือ“นิโรธของพุทธ” กิเลสดับอย่างรู้ๆเห็นๆได้ๆ

“ฌาน”จึงมีผล“สงบ”ขั้นต้น

“นิโรธ”จึงมีผลขั้นกลาง

ส่วน“สมาธิ”คือ ผลของ“ฌาน”และ“นิโรธ”นั่นเอง ที่สั่งสม“ผล”ลงในใจจนมีคุณสมบัติ“จิตตนันท์ตั้งมั่น” ถ้าเรียกว่า “จิตตั้งมั่น”ก็เป็นผลขั้นปลาย

ซึ่งเป็น“ใจ”บรรลุ“ผล”แต่ละขั้นๆ

ถ้าแค่“ผลสงบ”ขั้น“ฌาน” ก็คือ “ผลสมาบัติ”แค่ เพียงใจสงบขั้น“ฌานสมาบัติ”

ถ้าถึงขั้น“ผลสงบ”ระดับ“นิโรธ” ก็คือ “ผลสมาบัติ” สูงขึ้นถึงใจสงบขั้น“นิโรธสมาบัติ”

ภาวะที่บรรลุ“ผล”แบบพุทธ กับ“ผล”ที่ไม่ใช่พุทธ มีนัยสำคัญยิ่งก็คือ “ฌาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุสำเร็จแล้ว ไม่ต้องทำ“ฌาน”อีก ไม่ต้อง“นิโรธ”อีก ไม่ต้องทำ“สมาธิ”อีก จบกิจแล้ว เป็น เช่นนั่นเองอย่างอัตโนมัติที่เรียกว่า“ตถตา”(เป็นเช่นนั้นเอง) ไปตลอด ไม่ต้องทำอีก เพียงแท้แล้ว ยังยืน ตลอดกาล ไม่มีเปลี่ยนแปลงอีกเลย ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ไม่กลับ กำเริบ ดังที่ได้ย้ำตามคำตรัสของพระพุทธเจ้ามามากแล้ว

โดยเฉพาะ ไม่ว่าฌาน-นิโรธ-สมาธิ ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุผลสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องเข้า-ต้องออก อีกแล้ว เช่น เข้าไปอยู่ในภวังค์ แล้วก็เข้าไปเป็นฌาน

เป็นนิโรธ เป็นสมาธิ กันแต่เพียงในภวังค์ ก็ไม่ต้องเข้า ภวังค์ ออกภวังค์กันอีก เข้าฌานอีก ออกจากฌานอีก ก็ไม่ต้อง เข้านิโรธอีก แล้วก็ต้องออกจากนิโรธอีก ก็ไม่ต้อง เข้าสมาธิก็เช่นกัน ไม่ต้องเข้า-ต้องออกกันอีก

ที่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบ ไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง พัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละ นิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป ตราบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบารบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบารบ]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน

ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นเออะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่ทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้นี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]**

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สถิตสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวอโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน

(มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

กามที่เป็น“ภพ”หรือเป็น“โลก”คือ ความวนของอารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา)ที่ทั่วไปเรียกว่า“ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์”อันเกิดขึ้นวนเวียนกันไป ในจิต และวนอยู่กับ ๓ อารมณ์(เวทนา)นี้ไม่สิ้นความวน หากไม่ศึกษาให้สัมมาทิฐิและปฏิบัติจนบรรลุมุขี“อาริยะ”หรือ“โลกุตระ”ของพระพุทธรเจ้า ก็ไม่มีวันจะทำให้หยุด“วน”หรือหยุด“ความเป็นโลก”นี้ได้

คนสามัญทั่วไปทำให้ความวนอยู่กับ ๓ อารมณ์

(เวทนา)นี้“หมดไปสนิท”เด็ดขาดไม่ได้

“วน”ไป“วน”มาอยู่กับสุขกับทุกข์ที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่า มัน“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)-เป็นทุกข์(ทุกขัง)-ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)นี้แหละตลอดเวลา เพียงแต่มี“อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์”(อทุกขมสุข)มาคั่น“สุข-ทุกข์”เป็นช่วงๆ ช้าบ้างเร็วบ้างเป็นระยะๆ เรียกว่าแค่“สุข-ทุกข์”มัน“พักยก”แล้วก็ต้องวนไปหา“ความสุข-ความทุกข์”กันใหม่อีก เพราะไม่สามารถทำให้อารมณ์สุข-ทุกข์แบบโลกนี้“ดับสนิท”(นิโรธหรือนิพพาน)ไปจากจิตอย่างถาวร มันคงยังยืน ไม่เกิดอีก ไม่กลับกำเร็บอีก ได้สำเร็จแท้

จึง“วน”อยู่นั้นแหละ ความวน(โลก)แบบนี้เองที่เรียกว่า“โลก”(โลกีย์)หรือ“ภพ”ที่เรากำลังหมายถึง และกำลังจะอธิบายถึงว่ามัน“หยุด-ดับ”หรือ“มันไม่เกิดอีก”นั้น มันอยู่ในสภาพหรือลักษณะอย่างไร?

ผู้หยุด“ความวน”นี้ในจิตตนได้สนิท คือ ไม่ต้องมี“ความสุข-ความทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์”ชนิด“โลกๆ”นี้ได้ตลอดไป อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีกลับกำเร็บอีก(อสังกุบายัง)

นั่นคือ ผู้“ดับความเป็นโลก-เป็นภพ”และนี่แหละคือ“นิพพาน”จากโลก ไม่มี“กาม”(กามภพ)

นั่นเป็น“โลกหยาบ”ที่เรียกว่า“กามภพ”หรือ“กามโลก” หากผู้ใดดับ“โลก”หรือดับ“ความวน”ของโลกนี้ลงได้เด็ดขาด ไม่มีการ“วน”เกิดอีกในจิต ผู้นั้นก็คือ ผู้“ดับโลก”ระดับนี้ได้เรียบร้อยแล้วขั้นหนึ่ง

เรียกว่า“นิโรธ”ได้แล้วขั้นหนึ่ง

ใน“กามภพ”หรือ“กามภพ”ก็มี“อบายภพ”ของกามภพ ปุถุชนนั้นยังมีอวิชชาอยู่ทุกภพ ตั้งแต่“อบายภพ”ของกามภพ และ“อบายภพ”ของกามภพ จึงต้องศึกษาให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่“อบายภพ”ของกามภพ และตามหา“เหตุแห่งอบายภพ”นั้น แล้วกำจัด“เหตุ”ของอบายภพนั้นๆให้ได้

หากสามารถ“ดับอบายภพ”เพราะ“ดับเหตุแห่งอบายภพ”ลงได้ “ดับสนิท”ลงได้จริง ก็เป็นผู้“พ้นจากอบายภพ” มี“ภูมิรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อบายภพ” จึงเป็นผู้มี“ภูมิ”ขั้นสูง“อาริยภูมิ”ขั้นต้นจากปุถุชน คือ มี“ภูมิ”โสคาบใน“กามภพ”

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

- *ปรองดอง* จ้องหมาย *ปองร้าย*
 อุบาย *หลอก* ให้ *ใกล้ชิด*
 ทำดี *พูดดี* ดี *สนิท*
หลงผิด มี *สิทธิ์* ถึง *ตาย*

ภาพอินเทอร์เน็ต

ปรองดองปองร้าย

(ปุตม์งชาดก)

*พระ*ศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ทรงปรารภถึงความไม่
 สำรวมของภิกษุจำนวนมาก ที่ไม่คุ้มครองทวารในอินทริย์ (คือ ตาเห็น
 รูป, หูได้ยินเสียง, จมูกดมกลิ่น, ลิ้นรับรส, กายสัมผัส, ใจเกิดอารมณ์) ทั้งหลาย
 จึงได้รับสั่งให้ประชุมสงฆ์ แล้วตรัสสอน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าภิกษุไม่ควรยึดถือศุภนิมิต (ความสวยงาม) ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และอารมณ์ เพราะผู้ยึดถือศุภนิมิตในรูป ฯลฯ ย่อมถึงความพินาศในปัจจุบัน แม้ตายไปก็บังเกิดในอบาย (นรก)

เพราะฉะนั้นจักขุนทริย์ (อำนาจของตาในการเห็นรูป) ที่ถูกแทงด้วยซี่เหล็กแดงยังประเสริฐกว่า การได้แลดูศุภนิมิตในรูปไม่ประเสริฐเลย

เวลาที่พวกเขาควรแลดูรูปมีอยู่บางคราว เวลาที่พวกเขาไม่ควรแลดูรูปมีอยู่บางคราว ก็ในเวลาแลดูนั้น ไม่ควรแลดูด้วยศุภนิมิต ควรแลดูด้วยอศุภนิมิต (ความไม่สวยงาม) เมื่อทำได้อย่างนี้ย่อมไม่เสื่อมจากอารมณ์ในธรรม

ก็จะไรเล่าเป็นอารมณ์ในธรรมของพวกเขา คือ สติปัญฐาน ๔ (การตั้งสติพิจารณาในกาย เวทนา จิต ธรรม) อาริยมรรคมีองค์ ๘ (ข้อปฏิบัติสายกลางอันประเสริฐ ๘ ประการ) และโลกุตตรธรรม ๙ (ธรรมะเหนือโลกโลเกีย คือ มรรค ๔ ผล ๕ นิพพาน ๑)

ก็เมื่อพวกเขาโคจร(จิตท่องไป)อยู่ในอารมณ์เช่นนี้ มารก็จะไม่ได้ช่อง ไม่ได้โอกาสทำร้ายเอาได้ แต่ถ้าพวกเขาตกอยู่ในอำนาจกิเลส แลดูด้วยศุภนิมิต ก็จะเสื่อมจากอารมณ์ในธรรมของตน เหมือนสุนัขจิ้งจอกปูดมึงสะ เสื่อมจากอาหารของตน ฉะนั้น”

แล้วทรงนำเอาเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ เชิงเขาแห่งหนึ่งในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) มีแพะจำนวนมากหลายร้อยตัวอาศัยอยู่ แต่ที่ไม่ไกลนักมีถ้ำแห่งหนึ่ง เป็นที่อยู่ของสุนัขจิ้งจอกชื่อ ปูดมึงสะ กับนางสุนัขจิ้งจอกชื่อ เวณี และที่บริเวณนั้นก็มิต้นไม้ใหญ่เป็นที่สถิตของเทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) ฟานักอยู่

แต่ละวันที่ผ่านไป สุนัขจิ้งจอกผิวเมี่ยมคู่นี้เที่ยวหาอาหารกินได้อย่างง่ายดาย ออกล่า

แพะฆ่ากินเสมอ ๆ จนกระทั่งแพะเหลือน้อยลงมาก จึงเริ่มยากลำบากในการล่าเหยื่อ

แล้วในบรรดาแพะที่เหลืออยู่นั้น มีนางแพะตัวหนึ่งชื่อ เมณฑิกมาตา เป็นแพะที่เฉลียวฉลาด มักรู้ทันอุบายต่าง ๆ ทำให้สุนัขจิ้งจอกไม่สามารถฆ่านางแพะตัวนี้ได้

มีอยู่วันหนึ่งสุนัขจิ้งจอกจึงปรึกษากับคู่ของตน หมายถึงจะกินนางแพะเมณฑิกมาตาให้ได้

“ที่รัก แพะทั้งหลายแทบหมดสิ้นแล้ว เราควรใช้อุบายฆ่ากินนางแพะตัวนี้ให้ได้ ต้องอาศัยตัวเจ้าแต่ผู้เดียว จงไปปรองดอง ตีสนิท เป็นเพื่อนกับนางแพะตัวนี้ เมื่อนางแพะคุ้นเคยกับเจ้าแล้ว ข้าจะแก้มักทำเป็นตาย เจ้าจงไปหานางแพะแล้วบอกว่า ข้าตายแล้ว เจ้าหมดที่พึ่ง ไร้ญาติ ขอรื่องนางแพะให้มาช่วยฝังศพของข้า หากนางแพะมาถึงใกล้ ๆ ข้าจะกระโดดกัดคอนางแพะเสีย อย่างนี้เจ้าจะทำได้หรือไม่”

นางสุนัขจิ้งจอกรับคำ แล้วไปทำที่ปรองดองรักใคร่ คบหากับนางแพะนั้น แม้นางแพะจะมีความระแวงอยู่ แต่ก็ยอมปรองดองด้วยดี เพราะหวังมีชีวิตอยู่กันอย่างสงบสุข

เมื่อนางสุนัขจิ้งจอกเห็นว่าคุ้นเคยกันแล้ว จึงกระทำตามแผนที่ได้วางไว้ แสร้งเศร้าโศกเสียใจ บอกกับนางแพะ

“ช่วยฉันด้วยเถิด บัดนี้สุนัขจิ้งจอกได้ถึงแก่ความตายเสียแล้ว ฉันไม่มีใครอีกเลย ไปช่วยฉันจัดการศพที”

“เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่กล้าไปที่นั่น เพราะสุนัขจิ้งจอกฆ่าแพะญาติของฉันกินจนเกือบหมด ฉันกลัวไม่อาจไปได้”

“เพื่อนอย่ากลัวเลย สุนัขจิ้งจอกตายแล้ว จะทำอะไรได้เล่า ไปด้วยกันเถอะ”

“แต่ว่าสุนัขจิ้งจอกตัวนี้ร้ายนัก มีฤทธิ์เดชมาก ฉันกลัวจริง ๆ ฉันไม่ยอมไป”

นางสุนัขจิ้งจอกจึงเฝ้าวิงวอนขอร้อง จนกระทั่งนางแพะใจอ่อนยอมไป โดยให้นางสุนัข

จึงจอกเดินนำข้างหน้า นางแพะเดินตามข้างหลัง
ห่างพอควร ด้วยยังระแวงสงสัยในตัวนางสุนัข
จึงจอกอยู่ ทั้งคอยระวังตัวเองให้ปลอดภัย

ครั้งไปจนถึงบริเวณที่สุนัขจิ้งจอกแสร้งทำ
เป็นนอนตายนั้น สุนัขจิ้งจอกได้ยินเสียงฝีเท้าเข้า
มาใกล้ อดใจไม่ได้ที่จะเงยหน้าชำเลืองดู พอติดกับ
นางแพะมองเห็นเข้า ก็รู้ได้ทันทีว่า

**“สุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์นัก ลวงเรามาหมาย
ฆ่ากินเป็นแน่”**

ดังนั้นไม่รอช้าเลย รีบวิ่งหนีกลับไปทันที นาง
สุนัขจิ้งจอกก็รีบตามไปถึงที่อยู่ของนางแพะ แล้ว
ทำท่าแกล้งถามอย่างสงสัย

“เหตุใดเพื่อนจึงวิ่งหนีมาเสียเล่า”

“แน่ะเพื่อน ไหนบอกว่าสุนัขจิ้งจอกปุดมั่งสะ
ตายแล้ว นี่ยังมองฉันได้ ฉันไม่พอใจการมอง
อย่างนั้นเลยฉันต้องละเว้นเพื่อนเช่นนี้เสียให้ห่างไกล”

นางสุนัขจิ้งจอกได้ยินอย่างนั้น ก็รู้ว่าแผนการ
พังพินาศแล้ว จึงกลับไปยังถ้ำของตน พร่ำเพ้อ
แล้วซึมเศร้าอยู่

ครั้งสุนัขจิ้งจอกเห็นเช่นนั้น จึงติเตียนนาง
สุนัขจิ้งจอกว่า

“เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ เอาแต่พร่ำรำพันถึง
นางแพะที่หนีไปให้ข้าฟัง แล้วก็มานั่งซบเซาอยู่
อย่างนี้”

**“ท่านนั่นแหละบ้า ปัญญาทรมาน ไม่รู้จัก
ใคร่ครวญ ท่านทำอุบายล่อลวงว่าตาย แต่
กลับชะเง้อดู ในเวลาที่ไม่ควรดู เอาอย่างนี้เกิด
ฉันจะใช้อุบายใหม่ ล่อนางแพะให้มาอีกครั้ง
คราวนี้ท่านอย่าประมาท จงจับไว้ให้ได้”**

วันรุ่งขึ้นนางสุนัขจิ้งจอกจึงไปหานางแพะอ้าง
เหตุผลว่า

“เพื่อนเอ๋ย ขอให้ความรักจงมีแก่เราสอง
ท่านรู้ไหมการที่ท่านไปครั้งนั้นแหละ เกิดประโยชน์
แก่ฉัน เพราะพอท่านกลับแล้วเท่านั้น ทำให้
สุนัขจิ้งจอกฟื้นขึ้นมาได้ ตัวของฉันกลับมีชีวิตใหม่
ถ้าท่านยังเป็นเพื่อนของฉันอยู่ เราไปร่วมฉลอง
ชีวิตใหม่ เยี่ยมเยียนสุนัขจิ้งจอกกันเถิด”

คราวนี้นางแพะไม่หลงเชื่ออีกแล้ว แต่ก็ไม่
อยากเป็นศัตรูกับนางสุนัขจิ้งจอก จึงใช้อุบายบ้าง

“เพื่อน หากท่านมีความรักฉันจริง ฉันก็จะให้
ความรักความอímเอิบแก่ท่าน ฉันจะไปพร้อมด้วย
เพื่อนอีกจำนวนมาก ท่านจงจัดเตรียมอาหารไว้เถิด”

“พวกเพื่อนของท่านเป็นใครกัน มีชื่ออะไรบ้าง”

“พวกเพื่อนของฉันก็เช่น สุนัขชื่อมาลิยะ
จตุรพักตะ ปิงคิยะและซั่มพุกะล้วนเป็นจำฝูงของสุนัข
ทั้งสิ้น ท่านจงจัดอาหารให้พวกเพื่อน ๆ ของฉันด้วย”

นางสุนัขจิ้งจอกได้ยินอย่างนั้นก็ตกใจกลัว
เพราะรู้ยู่่ว่าจำฝูงสุนัขทั้ง ๔ ตัวนี้ มีบริวารอยู่
ฝูงละ ๕๐๐ ตัว ถ้าจำฝูงพาบริวารมาด้วย รวม
แล้วก็ ๒,๐๐๐ ตัว หากสุนัขทั้งหมดมีอาหารไม่พอ
กิน ก็จะฆ่าเจ้าภาพกินเสีย ดังนั้นด้วยความกลัว
ตาย จึงรีบบอกกับแม่แพะด้วยอาการลุกลี้ลุกลน

“ฉันคิดดูใหม่แล้วว่า ท่านไม่ควรไปจะดีกว่า
เพราะถ้าท่านออกจากที่อยู่แล้ว ข้าของไม่มีใคร
ดูแล ก็จะเสียหายพินาศหมด เพียงแค่รู้ว่ามีท่าน
เป็นเพื่อน และไม่รังเกียจฉันก็พอแล้ว ท่านจงอยู่
ที่นี่เถิด อย่าไปเลย”

กล่าวจบ นางสุนัขจิ้งจอกก็รีบกลับถ้ำเร็วพลัน
แล้วพานสุนัขจิ้งจอกหนีไปอยู่ที่อื่น ทั้งสองผิวเมียม
ไม่กลับมาที่ถ้ำนั้นอีกเลย

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบ ทรงกล่าวว่า

**“เรตถาคตได้เกิดเป็นเทวดา อยู่ที่ต้นไม้
ใหญ่นั้น เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ทั้งปวง”**

สุดท้ายได้ตรัสเตือนสติภิกษุทั้งหลายอีกครั้ง

“บัณฑิตไม่ควรมองดูในเวลาที่ไม่ควร ควร
มองดูแต่ในเวลาที่เหมาะสม หากผู้ใดมองดูในเวลาอัน
ไม่สมควรแล้ว ผู้นั้นย่อมเสื่อมถึงความพินาศ
ดังสุนัขจิ้งจอกปุดมั่งสะเสื่อมจากอาหารของตน
ฉะนั้น”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๓๐๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๗๓๐)

● นายนอก ทำเนียบ

นักชกบัวขาว เป็นลูกผู้ชายแท้ที่เป็นตัวอย่างแก่ทั้งนักกีฬา และนักการเมืองที่ใจไม่สมกับเกิดเป็นชาย ชาติชาติหรือชายชาติอาษาไนย จะต้องรู้จักกล้ายอมรับผิดชอบตามกฎหมาย

ลูกผู้ชายแท้

น่าที่ทั้งที่ว่า แม้เป็นนักชกบ้านนอก ก็ยังกล้ายอมรับผิดชอบ หากการขึ้นชกของตัวเองครั้งล่าสุด เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

นักชกบ้านนอกที่ผมจะกล่าวถึงคนนี้ ชื่อ **บัวขาว** เขาได้ประกาศหลังชกชนะชาวต่างชาติว่า ตนเองพร้อมถูกจับติดคุก หลังการชกครั้งนี้เสร็จสิ้นลง(“แม้พ่ungsี้ผมจะติดคุกผมก็ยอม”)

การชกมวยไทยที่ชื่อว่า ไทยไฟต์ ครั้งนี้ของนักชกชื่อนายบัวขาว เขาเป็นลูกผู้ชายไทยสมศักดิ์ศรี เพราะกล้าทำก็กล้ารับผิดชอบ แม้ศาลไทยยังไม่ตัดสิน หรือตั้งแต่ยังไม่ถูกฟ้องร้องจนต้องขึ้นโรงขึ้นศาลด้วยซ้ำ

ซึ่งต่างกับอดีตนักการเมืองมีชื่อเสียงคนหนึ่ง เป็นถึงอดีตนายกรัฐมนตรี ที่เขาบอกว่า มีคนไทยสนับสนุนตัวเขาไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านคน แต่กลับหนีคดี หนีการพิพากษาของศาล แม้ศาลไทยจะได้ตัดสินจำคุก ๒ ปี ก็ยังไม่มีความว้าวว่าจะ

หยุดเคลื่อนไหวทางการเมือง แล้วกล้ายอมรับผิดชอบ เช่นนักชกบ้านนอกคนนี้ ให้สมกับเป็นที่เคารพนับถือของคนไทยจำนวนมาก

อย่าลืมนะว่า การที่มีคนนับถือเป็นจำนวนมาก ก็มีใ้หวังจะเป็นคนดีเสมอไป ฮิตเลอร์หรือมาร์กอส ก็มีคนนับถือเป็นล้าน ในช่วงที่คนยังไม่รู้ความจริง

ผมว่าคนดีที่สมเป็นรัฐบุรุษจริง จะเป็นคนที่ **ยอมรับผิดตามกฎหมาย หรือกฎหมายสังคม มิใช่หาวิธีแก้กฎหมายเพื่อให้ตัวเองพ้นผิด แต่กลับอ้างว่าทำเพื่อคนอื่น** ผมว่าเป็นผู้หญิงยังไม่ได้เลย อย่าว่าแต่จะเป็นผู้ชายแท้

ผมจึงรู้สึกว่ นักชกบัวขาว เป็นลูกผู้ชายแท้ที่เป็นตัวอย่างแก่ทั้งนักกีฬา และนักการเมืองที่ใจไม่สมกับเกิดเป็นชาย ชายชาติหรือชายชาติอาษาไนยจะต้องรู้จักกล้ายอมรับผิดชอบตามกฎหมาย เมื่อถูกตัดสินว่าผิด มีข้อเสนอพาลที่มีแนวคิดแบบที่ว่า **“บอลแพ้ว คนไม่แพ้ว(เว้ย)” !**

บทความพิเศษ

ตอนจบ

- ทศพนธ์ นรทัศน์^๑
อดิศร รุ่งสว่าง^๒

- โรงป๋วยบ้านราช
นักเรียนสัมมาสิกขา
ช่วยกันขนป๋วย

การสร้างความสมดุลและยั่งยืน ของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กับความเข้มแข็งของสังคม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสอนอยู่เสมอว่า งานพัฒนานั้นต้องเป็นสิ่งที่ต้องการของบุคคลเป้าหมาย และผู้ร่วมงานต้องพอใจ งานพัฒนาเป็นงานยากและกินเวลานาน ผู้ที่ทำงานพัฒนาหรือที่เรียกว่า “นักพัฒนา” จึงต้องเป็นผู้ที่อดทน เชื่อมั่นในคุณค่าความดีมีใจเมตตา กรุณา อยากรให้ผู้อื่นพ้นทุกข์และอยากรให้ผู้อื่นมีความสุข ต้องมีความรู้กว้างขวาง เพราะงานพัฒนา

เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ มาก ต้องมีมนุษยสัมพันธ์ดี เข้าใจ และยอมรับนับถือผู้อื่น เพราะเป็นงานที่ไม่มีทางทำสำเร็จได้โดยลำพัง

นอกจากนี้ นักพัฒนาต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ถ้าคอร์รัปชันหรือโกงเสียเองแล้วก็จะเป็นที่เกลียดชัง ผู้อื่นไม่ไว้วางใจ หรือไม่เป็นตัวอย่างที่ดี เมื่อพัฒนาสำเร็จ มีความเจริญรุ่งเรือง ก็จะทำให้เกิดความสุขถ้วนทั่วทั้งบุคคลเป้าหมายและนักพัฒนา

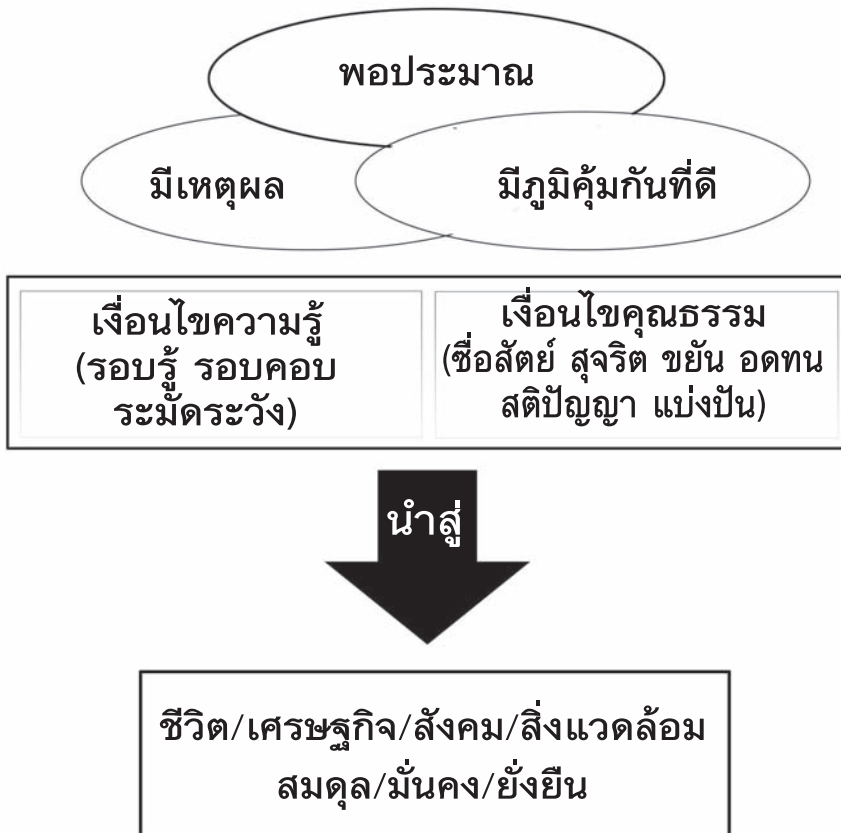
๑ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

๒ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน สำนักงานวิชาการ สำนักงานที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปรินญา ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เองด้วยวิธีเช่นนี้ และด้วยความตั้งใจจะทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นตัวเองจะลำบากเดือดร้อนไม่สนใจ หรือหากเห็นว่าดีแล้ว ก็ต้องมีความตั้งใจเข้มแข็ง และอดทนพอที่จะทำต่อไปโดยไม่ย่อท้อ”

สำหรับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานไว้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างลงตัว เนื่องจากปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็น “ปรัชญาชี้ถึงแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ **ความพอเพียง**

หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึง ความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสมดำเนินชีวิตด้วย ความอดทน ความเพียรมีสติปัญญา และความรอบคอบเพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี” (อ้างอิงจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙)

แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงระหว่างปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กับความสมดุลและยั่งยืนของการพัฒนา

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (๒๕๓๙: ๒๔๘-๒๕๖) ได้กล่าวถึง “ระบบการพัฒนาที่ยั่งยืน” ว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้ง ๔ ดำเนินไปด้วยดี โดยที่ทุกส่วนเป็นปัจจัยส่งผลในทางเกื้อกูลแก่กัน ทำให้ดำรงอยู่ด้วยดีด้วยกัน และในระบบนี้มีมนุษย์ในฐานะเป็นปัจจัยตัวกระทำ มีความสำคัญที่สุดที่จะให้ภาวะที่พึงประสงค์นี้เกิดขึ้นได้หรือไม่ โดยมีแนวทางพื้นฐานบางประการ ดังนี้

๑. มนุษย์

● มนุษย์ในฐานะเป็นมนุษย์ เป็นหลักการที่ควรให้ความสำคัญสูงสุด โดยมุ่งให้การศึกษาและจัดสรรปัจจัยเกื้อหนุนอื่น เพื่อช่วยให้มนุษย์แต่ละชีวิตเจริญงอกงามเข้าถึงความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และมีชีวิตที่ดงามสมบูรณ์ มนุษย์ที่ได้มีการพัฒนาในฐานะนี้ จะเป็นปัจจัยตัวกระทำที่ดีที่สุด ที่จะช่วยให้ระบบสัมพันธ์องค์รวมใหญ่บรรลุจุดหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน

● มนุษย์ในฐานะทรัพยากรมนุษย์ คือเป็นทุนหรือเป็นปัจจัยในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ก็พึงมีการพัฒนาให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพ โดยมีสุขภาพดี ชยันอดทน รับผิดชอบ มีฝีมือ มีความรู้ความสามารถ เชี่ยวชาญ ฯลฯ พร้อมทั้งจะเป็นกำลังในระบบเศรษฐกิจและสังคมที่จัดสรรให้เกื้อหนุนและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

๒. สังคม

● ระบบการต่าง ๆ ทางสังคมนั้น ว่าโดยพื้นฐาน เป็นการจัดตั้งวางรูปแบบขึ้น เพื่อให้เป็นเครื่องมือและเป็นสื่อที่ช่วยให้กระบวนการแห่งเหตุปัจจัยในกฎธรรมชาติทำงานหรือดำเนินไปในทางที่จะอำนวยผลดีแก่หมู่มนุษย์ การจำแนกเป็นระบบย่อยต่าง ๆ เช่น ระบบเศรษฐกิจ ระบบการเมือง ระบบการบริหาร ตลอดจนกิจการต่าง ๆ ก็เพื่อให้กระบวนการแห่งเหตุปัจจัยนั้นเกิดมีกำลังและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จ

● ผลสำเร็จที่เกิดจากระบบการต่าง ๆ ทางสังคม เช่น เศรษฐกิจเจริญเติบโต จากการ

พัฒนาเศรษฐกิจสำเร็จผล สภาพบ้านเมืองสงบเรียบร้อยจากการเมืองการปกครองที่ได้ผล เป็นต้น ไม่ใช่จุดหมายในตัว แต่เป็นสภาพแวดล้อม เป็นบรรยากาศ และเป็นปัจจัยเกื้อหนุนเพื่อเอื้อโอกาสให้มนุษย์สามารถพัฒนาตนเข้าถึงชีวิตที่ดีงาม ความมีอิสรภาพและสันติสุขที่แท้จริง

● จุดเน้นสำคัญของมาตรการต่าง ๆ ทางสังคม ก็คือการสร้างบรรยากาศแห่งการไม่เบียดเบียน ตลอดจนบรรยากาศแห่งการช่วยเหลือเกื้อกูล สังคมจึงจะต้องให้มีมาตรการพิทักษ์และปกป้องคนที่อยู่ในสถานะต่าง ๆ ซึ่งมีโอกาส มีกำลังความสามารถมากน้อยต่างกัน ไม่ให้เบียดเบียน ช่มเหง เอารัดเอาเปรียบกัน และเอื้อโอกาสที่แต่ละบุคคลจะพัฒนายิ่งขึ้นไป ทั้งในฐานะมนุษย์ และในฐานะทรัพยากรมนุษย์

ในระดับสังคมฉันทันใดในระดับต่างสังคมก็ฉันทันนั้น ประชาชาติที่เปิดถึงทั่วกันแล้ว จะต้องวางมาตรการร่วมกันปกป้อง มิให้มีการกดขี่บีบบังคับ เอารัดเอาเปรียบกันระหว่างประเทศไม่ว่าน้อยใหญ่ พร้อมกันนั้น สังคมก็พึงมีมาตรการพิทักษ์ป้องกันไม่ให้คนเบียดเบียนทำลายธรรมชาติแวดล้อม แต่มีมาตรการส่งเสริมสนับสนุนการกระทำและกิจการที่เกื้อกูลแก่ธรรมชาติ

๓. ธรรมชาติ

● ในขณะที่มนุษย์ประกาศขึ้นมาว่า ต่อไปนี้เราจะอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติอย่างสันติ โดยไม่เบียดเบียนทำร้ายเอาเปรียบกันนั้น แท้ที่จริงธรรมชาติได้ตกอยู่ในภาวะเสียเปรียบแล้วเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่มนุษย์จะประกาศเช่นนั้น มนุษย์ได้รุกรานเอาจากธรรมชาติไปเกือบจะหมดอยู่แล้ว เป็นเหมือนคนที่จะเอาแต่ได้อย่างเดียว

● มนุษย์ไม่ควรจะอยู่เพียงแค่ภาวะสงบศึกกับธรรมชาติเท่านั้น แต่มนุษย์ควรจะให้แก่ธรรมชาติให้มาก ด้วยการเสริมสร้างเป็นการใหญ่ โดยยอมเสียสละให้มาก อาจจะเป็นการที่มนุษย์สำนึกผิด แล้วทำความดีชดใช้ หรือจะถือว่ากอบโกยจากเขามากแล้ว จะคืนให้แก่

ธรรมชาติบ้างก็ได้

๔. เทคโนโลยี

● การประดิษฐ์ การผลิต การใช้เทคโนโลยี เพื่อแก้ปัญหาและอนุรักษ์ธรรมชาติโดยตรง มีมากมายหลายอย่าง เพิ่มขึ้น ๆ เช่น การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เกื้อกูลไม่ทำลายธรรมชาติ เทคโนโลยีที่ประหยัดพลังงาน หรือใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ ในการผลิตสูงโดยมีของเสียน้อย เทคโนโลยีเพื่อกำจัดของเสีย เช่น เครื่องกำจัดน้ำเสีย เครื่องกำจัดขยะ เทคโนโลยีที่เอาของเสียมาผลิตเวียไนซ์ ใช้ประโยชน์ใหม่ เป็นต้น ตลอดจนการวางมาตรการบังคับ ควบคุมและมาตรการทางภาษี เป็นต้น

● สังคมบางสังคม เช่น สังคมไทยเราเอง ขาดภูมิหลังในการสร้างสรรค์ผลิตเทคโนโลยี และแม้จนกระทั่งปัจจุบันก็ยังไม่ก้าวสู่ความเป็นผู้ผลิต การที่เริ่มต้นโดยพบกับเทคโนโลยีสำเร็จรูป และเป็นเทคโนโลยีประเภทบริโภค กับทั้งตนเอง สัมพันธ์กับเทคโนโลยีในฐานะผู้บริโภค เทคโนโลยี จึงมีความหมายหนักไปด้านเดียวในแง่เป็นเครื่อง เสริมความสะดวกสบายบำรุงบำเรอ ความ สัมพันธ์แบบนี้ไม่เอื้อต่อการพัฒนาคน แต่จะ สร้างความโน้มเอียงที่เป็นปัญหาอย่างน้อย ๒ ประการ คือ ส่งเสริมค่านิยมบริโภค ชอบฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย และเสริมซ้ำนิสัยเห็นแก่ความสะดวก สบาย ชอบแต่การที่ง่าย อ่อนแอ ไม่สู้สิ่งยาก แม้แต่สังคมที่มีภูมิหลังในการผลิตและการพัฒนา เทคโนโลยีเองก็ยังประสบปัญหานี้ จึงเป็นเรื่อง ที่ควรจะไม่ประมาท และเร่งรัดพัฒนาคนให้ ทวนกระแสนี้ได้

ความสำเร็จของการพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้อง บูรณาการองค์ทั้ง ๔ เข้าด้วยกันเป็นระบบสัมพันธ์ อันเดียว โดยเอาระบบการพัฒนาตัวคนมาเป็น องค์แกนกลางที่จะทำหน้าที่เป็นปัจจัยตัวกระทำ ดังกล่าวมาแล้ว เกณฑ์มาตรฐานขั้นพื้นฐานที่ พระพุทธศาสนาใช้วัดการพัฒนา คือ การ ไม่เบียดเบียนทั้งตนเอง และไม่เบียดเบียนผู้อื่น

คนที่มีการพัฒนาไม่เบียดเบียนทั้งตนเองและผู้อื่น ระบบทั้งหมดที่พัฒนาถูกทางก็ไม่ก่อความ เบียดเบียน เกณฑ์มาตรฐานนี้ มิใช่เป็นเพียง เครื่องวัดความถูกต้องชอบธรรมเท่านั้น แต่เป็น เครื่องวัดความสามารถด้วย คนที่ได้รับการ พัฒนาย่อมมีความสามารถมากยิ่งขึ้น ๆ ในการที่ จะสร้างผลดี หรือทำประโยชน์ให้แก่ตน โดย ไม่ต้องเบียดเบียนก่อโทษแก่ผู้อื่น คือ คนยิ่งพัฒนา ยิ่งมีความสามารถ ยิ่งเก่ง ก็ยิ่งทำให้โลก เบียดเบียนกันน้อยลง

การประชุม Rio+20 หรือการประชุม สหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations Conference on Sustainable Development: UNCED) ณ เมืองริโอเดอจาเนโร บราซิลระหว่างวันที่ ๒๐-๒๒ มิถุนายน ค.ศ. ๒๐๑๒ ซึ่งเป็นการประชุมสุดยอดผู้นำโลกด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า โดยได้กล่าวถึงแนวทางสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนที่สำคัญ ได้แก่ เศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy: GE) การขจัดความยากจน ซึ่งคำว่า “เศรษฐกิจสีเขียว” นั้น โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ได้นิยามไว้ว่า “เป็นระบบเศรษฐกิจที่นำไปสู่การ ยกระดับคุณภาพชีวิตและลดปัญหาความเหลื่อม ล้าในระยะยาว โดยไม่ปล่อยให้สังคมต้องเผชิญ กับความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อม และความ เสื่อมโทรมของระบบนิเวศ” เศรษฐกิจสีเขียว มี องค์ประกอบสำคัญ ๔ ประการ คือ การสร้าง รายได้และยกระดับคุณภาพชีวิต การลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม การลดความเสี่ยงจากปัญหา สิ่งแวดล้อม และการฟื้นฟูระบบนิเวศ (อดิศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา: ๒๕๕๕)

สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศไทย ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙) ที่กำหนดทิศทางการ พัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยนำ ทุนของประเทศที่มีศักยภาพมาใช้ประโยชน์ อย่างบูรณาการและเกื้อกูลกัน พร้อมทั้งเสริม

สร้างให้แข็งแกร่งเพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญ ได้แก่ การเสริมสร้างทุนสังคม เศรษฐกิจ ทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตร มุ่งสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้ง การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการเพิ่มบทบาทไทยในเวทีประชาคมโลก

๓. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากข้อมูลเกี่ยวกับความสมดุลและยั่งยืนของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกับความเข้มแข็งของสังคมดังกล่าวข้างต้น จะพบว่าการพิจารณาความสำเร็จที่ผ่านมาโดยมากพิจารณาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจซึ่งมีอัตราที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตามเป็นที่ปรากฏชัดว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ผ่านมา นอกจากจะต้องอยู่บนต้นทุนความเสื่อมถอยของทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและความสุขของสังคม รวมทั้ง ต้องพิจารณาทรัพยากรมนุษย์ด้วย คือ “คน” ทั้งหมดนี้สะท้อนถึงความไม่สมดุลระหว่างภาคเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อม เพราะ “คน” เป็นจุดศูนย์กลางในทุกมิติ ด้วยเหตุนี้สังคมไทยจึงควรให้ความสำคัญกับความเป็นอยู่ที่ดี มีความสุขของคนในชาติ ควบคู่กับการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมั่นคง มีเสถียรภาพ สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยั่งยืน

ด้านทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยนั้น พบว่ายังขาดความชำนาญในการหาเหตุผล การวิเคราะห์ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรม ปัญหาความเสื่อมถอยด้านคุณธรรม จริยธรรม หย่อนวินัย และหย่อนความเมตตาของคน ทำให้มีปัญหาอาชญากรรมสูง สังคมไทยยังมีค่านิยมต่อความมั่งคั่งและอำนาจเหนือความดีและความซื่อสัตย์กำลังกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

ติดลบขณะที่ไม่ควรจะยอมรับในสังคมไทย การกระทำเช่นนี้คนรวยมีความสามารถเข้าถึงและทำได้ดีกว่าคนจน นอกจากนี้ ยังพบว่า กลุ่มคนรวยมีการใช้จ่ายมากกว่ากลุ่มคนจน ประมาณ ๑๑ เท่า

ปัญหาสำคัญที่ผู้คนที่ต้องการให้รัฐช่วยเหลือ คือ ปัญหาเครดิตและภาวะวงเงินสินเชื่อทั้งในระบบและนอกระบบ ภาวะการเป็นหนี้สินของประชาชน ปัญหาไม่มีงานทำ และปัญหาด้านเศรษฐกิจอื่น ๆ ปัญหาด้านยาเสพติดและความไม่สงบของสังคม วัฒนธรรมคนรุ่นใหม่มีความเป็นปัจเจกสูงทำให้สถาบันครอบครัวเปราะบาง ทำให้การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นก่อน ๆ น้อยลง และทำให้ความเป็นไทยลดลง การพัฒนามนุษย์อยู่ในระดับปานกลางต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้านเช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน ฮองกง นอกจากนี้ ชุมชนในสังคมยังอ่อนแอ สามารถพึ่งตนเองได้น้อยและขาดการปลูกฝังค่านิยมในการพึ่งตนเอง แต่กลับมีนโยบายให้เปล่าอย่างไม่มีผลผลิตภาพ และสร้างสรรคให้ชุมชนมีการจัดการอย่างมีส่วนร่วม สังคมไทยอุปถัมภ์ สังคมพวกพ้องประโยชน์จึงตกอยู่ในกลุ่มผู้มีอำนาจและมีโอกาส ทั้งค่านิยมที่ “การคอร์รัปชัน” ต้องไม่ยอมรับจนกลายเป็นวัฒนธรรมด้านลบเป็นสาเหตุให้เกิดความเหลื่อมล้ำทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมจนไม่มีความสมดุลของระบบในทุกมิติ การพยายามรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจโดยพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ที่ทำให้มูลค่าการนำเข้าและค่าใช้จ่ายค่าความภักดี (Royalty) เพิ่มขึ้นตามภาวะเศรษฐกิจขยายตัว ทำให้ประเทศไทยอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ภายนอก ซึ่งเป็นจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างที่ทำให้มีความเสี่ยงที่จะขาดดุลบัญชีเดินสะพัดและดุลการชำระเงินได้ง่าย เห็นได้ชัดเจนจากการที่ต้องพึ่งพิงการนำเข้าวัตถุดิบชิ้นส่วนวัตถุดิบ/เครื่องจักรในการผลิต พลังงาน เงินทุน และเทคโนโลยีในสัดส่วนที่สูง และเสถียรภาพของเศรษฐกิจมหภาคของไทย อยู่ในเกณฑ์ไม่แตกต่างกับประเทศ

ที่พัฒนาโดยทั่วไป คือ การขาดดุลไม่เกินร้อยละ ๒.๕ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)

ในสภาวะรีบเร้งทางเศรษฐกิจ วิกฤตและบริโภคนิยมทำให้วิถีชีวิตเปลี่ยนไป บุคคลจึงแสวงหาประโยชน์ส่วนตนเหนือประโยชน์ส่วนรวมภาวะเศรษฐกิจที่บีบรัดให้ผู้สูงอายุถูกทอดทิ้งและเด็กขาดการอบรมและความอบอุ่น ถูกชักนำสู่อบายมุขได้ง่าย เหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจเกิดจากนโยบายการคลัง เช่น ภาษี ซึ่งเป็นภาษีทางอ้อมเป็นภาระต่อคนจนมากกว่าคนรวยการพัฒนาที่กระจุกตัวอยู่ในเขตเมืองใหญ่ และการขาดการวางแผนระยะยาวในด้านการเกษตร ซึ่งเป็นอาชีพของคนส่วนใหญ่ในประเทศ

การสร้าง ความสมดุลและยั่งยืนของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกับความเข้มแข็งของสังคมของประเทศ มีความเป็นไปได้ที่จะเสริมสร้างความสมดุลทางเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อม ในระดับมหภาค ด้วยการยกระดับบทบาทของภาคการเกษตรให้สูงมากขึ้น โดยเงื่อนไขหลักซึ่งกำหนดเป็นเป้าหมายเพื่อนำทางไปสู่เศรษฐกิจสมดุลใหม่ ๓ ด้าน คือ เศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

๑) ด้านเศรษฐกิจ มุ่งเน้นเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) มาประยุกต์ใช้ในบริบทของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาอุตสาหกรรม เทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน ท้องถิ่น การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เน้นการส่งเสริมภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเกษตรซึ่งเป็นจุดแข็งของประเทศไทย เพื่อสร้างความมั่นคงทางอาหาร เพิ่มพื้นที่เพาะปลูก พื้นที่สีเขียวและความมั่นคงทางด้านพลังงาน โดยมุ่งพัฒนาพลังงานหมุนเวียนทดแทนพลังงานจากฟอสซิล ส่วนเสถียรภาพด้านการเงินและการค้าระหว่างประเทศ ให้มีสัดส่วนระหว่างตลาดภายในและตลาดต่างประเทศประมาณเท่า ๆ กัน โดยนำผลงานวิจัย

ทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง นำมาสู่การกำหนดเป้าหมายให้สัดส่วนทางเศรษฐกิจ: สังคม: บริบทสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

๒) ด้านสังคม ยกระดับสุขภาวะและสุขภาพจิต-คุณธรรม ของคนในสังคม ให้มีสำนึกรับผิดชอบต่อส่วนร่วม เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน รู้จักคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก การใช้ชีวิตประจำวันของคนในสังคมจะต้องน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาประยุกต์ใช้ โดยมุ่งเน้นการใช้ชีวิตที่เรียบง่าย อุบโภกบริโภกแต่พอประมาณ ไม่ทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รัฐควรมีนโยบายและมาตรการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านทรัพยากรมนุษย์ในทุกด้าน โดยพัฒนาคนให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ความสมดุลด้านทรัพยากรและบริบทสิ่งแวดล้อม รวมถึงยุทธศาสตร์ความสมดุลด้านสังคม ทั้งในระยะสั้น ปานกลาง และระยะยาว

๓) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ยกระดับอนุรักษ์ พื้นฟู สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการเพิ่มพื้นที่ป่าและระบบนิเวศสมดุลให้มากขึ้นอย่างจริงจังและต่อเนื่อง การปรับกระบวนทัศน์การพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศไทยสู่เศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมยกระดับขีดความสามารถในการรองรับและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ การเพิ่มบทบาทประเทศที่เกี่ยวข้องกับกรอบความตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ รวมถึง การควบคุมและลดมลพิษต่าง ๆ

นอกจากนี้ ความโปร่งใสและธรรมาภิบาลในระบอบราชการ ภาคเอกชน และภาคประชาชนก็ถือเป็นหัวใจสำคัญในการนำพาประเทศไทยไปสู่ความสมดุลและยั่งยืน อันเป็นความสำเร็จอย่างแท้จริงของการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจ สังคม

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังพระบรม-
ราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ใน
พิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตร
ศาสตร์ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๗
(มูลนิธิพระดาบส, ๒๕๕๔: ๑๒๕) ความสำคัญ
ตอนหนึ่งว่า “...การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำ
ตามลำดับขั้น. ต้องสร้างพื้นฐานคือ ความพอมี
พอกิน พอใช้ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นเบื้องต้น
ก่อน โดยใช้วิธีการและใช้อุปกรณ์ที่ประหยัด แต่
ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อม

พอควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริม
ความเจริญและฐานะเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นโดย
ลำดับต่อไปหากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ
ยกเศรษฐกิจขั้นให้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดย
ไม่ให้เห็นปฏิบัติการสัมพันธ์กับสภาวะของ
ประเทศและของประชาชนโดยสอดคล้องกันด้วย
ก็จะเกิดความไม่สมดุลย์ในเรื่องต่างๆ ขึ้น ซึ่งอาจ
กลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวได้ในที่สุด ดังเห็น
ได้ที่อารยประเทศหลายประเทศกำลังประสบ
ปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงอยู่ในเวลานี้...”

๒

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐพงษ์ ทองภักดี. (๒๕๕๔). การประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (เอกสาร
ประกอบการบรรยาย). กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาเศรษฐกิจพอเพียง สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บริษัท อัลฟา รีเสิร์ช จำกัด. (๒๕๕๓). ตัวเลขต้องรู้ของจังหวัด ๒๕๕๓-๒๕๕๕. นนทบุรี: อัลฟา รีเสิร์ช
พระพรหมคุณภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๓๙). การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development). พิมพ์ครั้งที่ ๒.
กรุงเทพฯ: มูลนิธิพุทธธรรม.
- มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และคณะ. (๒๕๕๓). โครงการวิจัยเชิงบูรณาการ
“เศรษฐกิจสมดุลใหม่ ความสมดุลทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม สู่การพัฒนาที่มั่นคงและยั่งยืน”. สภาที่
ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- มูลนิธิพระดาบส. (๒๕๕๔). คำพ่อสอน: ประมวลพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง. พิมพ์
ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และคณะ. (๒๕๕๕). โครงการศึกษาวิจัย
“โครงการศึกษาวิจัยเพื่อการพยากรณ์ทางเศรษฐกิจและวิเคราะห์ภาวะสังคม”. สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติ.
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (๒๕๕๕). พระราชทานสัมภาษณ์พระราชทานสัมภาษณ์เกี่ยวกับ
หลักการทรงงานและแนวพระราชดำริในการพัฒนาประเทศ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ
ประสบการณ์ที่โดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อ้างถึงในหนังสือพระมหากษัตริย์นักพัฒนา เพื่อประโยชน์สุขสู่
ปวงประชา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๔๔). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับ
ที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๙). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- _____. (๒๕๕๔). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (๒๕๕๔). “สรุปผลสำคัญ สรุปผลที่สำคัญ การ
สำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. ๒๕๕๓”. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ศรีเมืองการพิมพ์ จำกัด.
- อดิศร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา. (๒๕๕๕). เศรษฐกิจพอเพียงกับเศรษฐกิจสีเขียว (เอกสารประกอบการบรรยาย).
กรุงเทพฯ: เวทีสาธารณะ ครั้งที่ ๓ เศรษฐกิจสีเขียวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน: กัดกัดหรือโอกาส เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม
๒๕๕๕ ณ โรงแรมเซ็นจูรี่พาร์ค.
- Andreu Mas-Colell, Whinson, M. D., and Green, J. R.. (1995). Microeconomic Theory. New York Oxford:
Oxford University Press.
- Ong Suan Ee. (2012). The Road to Rio+20: Ambitious Goals for Sustainable Development?. [Online].
Available: <http://www.facebook.com/notes/thossaphol-noratus/the-road-to-rio20-ambitious-goals-for-sustainable-development-by-ong-suan-ee/392681170758799/>. (Access date: February 24, 2012).

● บริษัทที่ดีก็มี
บริษัทที่เลวก็มี
เราเลือกอยู่บริษัทนั่นเอง
ไม่มีใครบังคับเราได้

อยู่บริษัทไหน?

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสสอนภิกษุทั้งหลาย ในเรื่องบริษัท (หมู่กลุ่ม) ต่าง ๆ ดังนี้

● **บริษัทดี** คือ หมู่กลุ่มที่ประกอบด้วย ผู้ฟังชาน ถือตัว มีจิตกวัดแกว่ง ปากกล้า พุดจา อ้อฉาว หลงลืมสติ ไม่มีสัมปชัญญะ (ความรู้ตัวทั่วพร้อม) จิตไม่ตั้งมั่น (ถ้าเป็นนักบวชก็คิดจะสึก) ไม่สำรวมอินทริย์ (ร่างกายและจิตใจ)

● **บริษัทลึกลับ** คือ หมู่กลุ่มที่ประกอบด้วยผู้ไม่ฟังชาน ไม่ถือตัว มีจิตไม่กวัดแกว่ง ไม่ปากกล้า ไม่พุดจาอ้อฉาว ดำรงสติมั่นมีสัมปชัญญะ มีเอกัคคตา-จิต (จิตแน่วแน่มีอารมณ์เดียว) สำรวมอินทริย์

● **บริษัทแตกแยก** คือ หมู่กลุ่มที่หมายมั่นทะเลาะวิวาทกัน ต่างก็เอาหอกปาก ทิ่มแทงกันและกันอยู่

● **บริษัทสามัคคี** คือ หมู่กลุ่มที่พร้อมเพรียง

กัน ชื่นชมกัน ไม่วิวาทกัน เป็นเสมือนน้ำนมกับน้ำต่างมองกันและกันด้วยดวงตาเป็นที่รักอยู่

● **บริษัทไม่มีผู้นำชั้นยอด** คือ หมู่กลุ่มที่มีพวกผู้นำเป็นคนมักมาก เป็นคนย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในการก้าวไปสู่ทางต่ำ ทอดทิ้งธุระในปวิเวก (ความสงบสงัดกิเลส) ไม่ปรารถนาความเพียรเพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง พวกชนรุ่นหลังพากันถือเอาผู้นำเหล่านั้นเป็นตัวอย่าง

ด้วยเหตุนี้ แม้พวกชนรุ่นหลังนั้นก็กลายเป็นคนมักมาก เป็นคนย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในการก้าวไปสู่ทางต่ำ ทอดทิ้งธุระในความสงบสงัดกิเลส ไม่ปรารถนาความเพียรเพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง

● **บริษัทที่มีผู้นำชั้นยอด** คือ หมูกลุ่มที่มีพวกผู้นำเป็นคนไม่มักมาก ไม่ย่อหย่อน ทอดทิ้งธุระในการก้าวไปสู่ทางต่ำ เป็นหัวหน้าในการทำความสงบสงัดกิเลส บรรเทาความเพียรเพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง พวกชนรุ่นหลังพากันถือเอาผู้นำเหล่านั้นเป็นตัวอย่าง

ด้วยเหตุนี้ แม้พวกชนรุ่นหลังนั้นก็กลายเป็นคนไม่มักมาก ไม่ย่อหย่อน ทอดทิ้งธุระในการก้าวไปสู่ทางต่ำ เป็นหัวหน้าในการทำความสงบสงัดกิเลส บรรเทาความเพียรเพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง

● **บริษัทไม่เป็นอาริยะ** คือ หมูกลุ่มที่ไม่รู้ขีดตามความเป็นจริงว่า นี่ทุกข์ นี่เหตุให้เกิดทุกข์ นี้ความดับทุกข์ นี้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

● **บริษัทเป็นอาริยะ** คือ หมูกลุ่มที่รู้ขีดตามความเป็นจริงว่า นี่ทุกข์ นี่เหตุให้เกิดทุกข์ นี้ความดับทุกข์ นี้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

● **บริษัทขยะ** คือ หมูกลุ่มที่มากด้วยความลำเอียงเพราะรัก (ฉันทาคติ) ลำเอียงเพราะชัง (โทสาคติ) ลำเอียงเพราะหลง (โมหาคติ) ลำเอียงเพราะกลัว (ภยาคติ)

● **บริษัทสะอาด** คือ หมูกลุ่มที่มากด้วยความไม่ลำเอียงเพราะรัก ไม่ลำเอียงเพราะชัง ไม่ลำเอียงเพราะหลง ไม่ลำเอียงเพราะกลัว

● **บริษัทต่อต้าน ไม่ไต่ถาม ไม่ได้รับการแนะนำ** คือ หมูกลุ่มนี้เมื่อมีผู้อื่นมากล่าวถึงพระสูตร ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ ซึ่งลึกล้ำ มีเนื้อหาลึกซึ้งเป็นโลกุตระ (ความหลุดพ้นวิสัยโลก) ประกอบด้วยความว่างจากกิเลส (สุญญตธรรม) แต่ก็ไม่ตั้งใจฟังให้ดี ไม่เสยหูฟัง ไม่เข้าไปตั้งใจไว้

เพื่อจะรู้ทั่วถึง จึงไม่เข้าใจธรรมที่ตนควรเล่าเรียน ควรท่องให้ขึ้นใจ

ครั้งเมื่อมีผู้อื่นมากล่าวถึงพระสูตร ที่พวกกวีได้ประพันธ์ไว้ เป็นบทกวีมีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร มีอยู่ภายนอก (ศาสนาพุทธ) ซึ่งพวกสาวกอื่น ๆ ได้กล่าวไว้ หมูกลุ่มนี้กลับตั้งใจฟังเป็นอย่างดี เสยหูฟัง เข้าไปตั้งใจไว้เพื่อจะรู้ทั่วถึง แล้วก็เข้าใจธรรม (บทกวี) นั้นว่า ตนควรเล่าเรียน ควรท่องให้ขึ้นใจ โดยไม่สอบสวน ไต่ถามกันและกันว่า “พยัญชนะนี้เข้าใจอย่างไร” “เนื้อความนี้เป็นอย่างไร” ทั้งไม่ทำเนื้อความที่ลึกลับให้เปิดเผย ไม่ทำเนื้อความที่ลึกซึ้งให้ตื่น และไม่บรรเทาความสงสัยในเนื้อความที่ยังสงสัยอยู่

● **บริษัทไม่ต่อต้าน ไต่ถาม ได้รับการแนะนำ** คือ หมูกลุ่มนี้เมื่อมีผู้อื่นมากล่าวถึงพระสูตร ที่พวกกวีได้ประพันธ์ไว้ เป็นบทกวีมีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร มีอยู่ภายนอก (ศาสนาพุทธ) ซึ่งพวกสาวกอื่น ๆ ได้กล่าวไว้ ก็ไม่ตั้งใจฟังด้วยดี ไม่เสยหูฟัง ไม่เข้าไปตั้งใจไว้เพื่อจะรู้ทั่วถึง แล้วก็เข้าใจธรรม (บทกวี) นั้นว่า ตนควรเล่าเรียน ควรท่องให้ขึ้นใจ

แต่ว่าเมื่อมีผู้อื่นมากล่าวถึงพระสูตร ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ ซึ่งลึกล้ำ มีเนื้อหาลึกซึ้งเป็นโลกุตระ ประกอบด้วยความว่างจากกิเลส หมูกลุ่มนี้กลับตั้งใจฟังเป็นอย่างดี เสยหูฟัง เข้าไปตั้งใจไว้เพื่อจะรู้ทั่วถึง แล้วเข้าใจธรรมนั้นว่า ตนควรเล่าเรียน ควรท่องให้ขึ้นใจ ย่อมสอบสวน ไต่ถามกันและกันว่า “พยัญชนะนี้เข้าใจอย่างไร” “เนื้อความนี้เป็นอย่างไร” ทั้งทำเนื้อความที่ลึกลับให้เปิดเผย ทำเนื้อความที่ลึกซึ้งให้ตื่น และได้บรรเทาความสงสัยในเนื้อความที่ยังสงสัยอยู่

● **บริษัทหนักในอามิส (สิ่งของล่อใจ) ไม่หนักในศีลธรรม (ธรรมที่ดีที่แท้ของผู้มีสัมมาทิฐิ)** คือ หมูกลุ่มที่พากันสรรเสริญคุณของกันและกัน ต่อหน้าคฤหัสถ์ผู้มุ่งหม่ผ้าขาวว่า ผู้นั้นเป็น อุกโต-

ภาควิมุต (ผู้หลุดพ้นทั้งเจตวิมุตและปัญญาวิมุต) ผู้ นั้นเป็นปัญญาวิมุต (ผู้หลุดพ้นด้วยปัญญา) ผู้ นั้นเป็นกายสักขี (ผู้มีกายบริสุทธิ์เป็นหลักฐาน) ผู้ นั้นเป็นทิวฐิปัตตะ (ผู้หลุดพ้นด้วยความเห็น ถูกต้อง)ผู้ นั้นเป็นสัทธาวิมุต (ผู้หลุดพ้นด้วยศรัทธา) ผู้ นั้นเป็นธรรมานุสारी (ผู้ตามระลึกถึงธรรม) ผู้ นั้น เป็นสัทธานุสारी (ผู้ตามระลึกถึงศรัทธา) ผู้ นั้นมี ศิลมีกัลยาณธรรม (ธรรมอันดีงาม) ผู้ นั้นมี ศิล (มีศีลชั่ว) มีธรรมเลวทราม

หมู่กลุ่มนี้ต่างก็ได้ลาภด้วยเหตุแห่งการ สรรเสริญนั้น แล้วก็พากันกำหนด ยินดี หมกมุ่น ไม่เห็นโทษ ไร้ปัญญาสลัดออกจากภพ (การเกิด ลาก) มีแต่บริโภค (เสพ) อยู่

● **บริษัทหนักในสัทธรรมไม่หนักในอามิส** คือ หมู่กลุ่มที่ไม่พากันสรรเสริญคุณของกันและกัน ต่อหน้าคฤหัสถ์ผู้มุ่งหม่อมผ้าขาวว่า ผู้ นั้นเป็น อุกโตภาควิมุต ผู้ นั้นเป็นกายสักขี ผู้ นั้นเป็น ทิวฐิปัตตะ ผู้ นั้นเป็นสัทธาวิมุต ผู้ นั้นเป็นธรรมา- นุสारीผู้ นั้นเป็นสัทธานุสारीผู้ นั้นมีศิลปมีกัลยาณธรรม ผู้ นั้นมีศิลปมีธรรมเลวทราม

หมู่กลุ่มนี้ต่างก็ได้ลาภด้วยเหตุแห่งการ ไม่สรรเสริญนั้น แม้ได้ลาภแล้วก็ไม่กำหนด ไม่ยินดี ไม่หมกมุ่น มักเห็นโทษ มีปัญญาสลัดออกจาก การเกิดลาก แล้วเสพอยู่

● **บริษัทไม่เรียบริ้อย** คือ หมู่กลุ่มที่ให้การ กระทำของฝ่ายธรรมเป็นไป การกระทำของ ฝ่ายธรรมไม่เป็นไป ให้การกระทำของฝ่ายธรรม รุ่งเรือง การกระทำของฝ่ายธรรมไม่รุ่งเรือง ให้ การกระทำที่ไม่เป็นวินัยเป็นไป การกระทำที่เป็น วินัยไม่เป็นไป ให้การกระทำที่ไม่เป็นวินัยรุ่งเรือง การกระทำที่เป็นวินัยไม่รุ่งเรือง

ก็เพราะหมู่กลุ่มนี้เป็นผู้ไม่เรียบริ้อยอย่างนี้ การกระทำของฝ่ายธรรมจึงเป็นไป การกระทำ ของฝ่ายธรรมจึงไม่เป็นไป การกระทำของฝ่าย ธรรมจึงรุ่งเรืองการกระทำของฝ่ายธรรมจึง

ไม่รุ่งเรือง การกระทำที่ไม่เป็นวินัยจึงเป็นไป การ กระทำที่เป็นวินัยจึงไม่เป็นไป การกระทำที่ไม่เป็น วินัยจึงรุ่งเรือง การกระทำที่เป็นวินัยจึงไม่รุ่งเรือง

● **บริษัทเรียบริ้อย** คือหมู่กลุ่มที่ให้การกระทำ ของฝ่ายธรรมเป็นไป การกระทำของฝ่ายธรรม ไม่เป็นไป ให้การกระทำของฝ่ายธรรมรุ่งเรือง การกระทำของฝ่ายธรรมไม่รุ่งเรือง ให้การ กระทำที่เป็นวินัยเป็นไป การกระทำที่ไม่เป็นวินัย ไม่เป็นไป ให้การกระทำที่เป็นวินัยรุ่งเรือง การ กระทำที่ไม่เป็นวินัยไม่รุ่งเรือง

ก็เพราะหมู่กลุ่มนี้เป็นผู้เรียบริ้อยอย่างนี้ การ กระทำของฝ่ายธรรมจึงเป็นไป การกระทำของ ฝ่ายธรรมจึงไม่เป็นไป การกระทำของฝ่ายธรรม จึงรุ่งเรือง การกระทำของฝ่ายธรรมจึงไม่รุ่งเรือง การกระทำที่เป็นวินัยจึงเป็นไป การกระทำที่ไม่ เป็นวินัยจึงไม่เป็นไป การกระทำที่เป็นวินัยจึง รุ่งเรือง การกระทำที่ไม่เป็นวินัยจึงไม่รุ่งเรือง

● **บริษัทอธรรมวาที** คือ หมู่กลุ่มที่ยึดถือ อธิกรณ์ (ข้อพิพาท) อย่างเป็นทางการหรือไม่เป็น ธรรมก็ตาม แล้วไม่ทำกันและกันให้ยินยอม ไม่ เข้าถึงความตกลงกันไม่ทำกันและกันให้เพ่งโทษตน และไม่เข้าถึงการเพ่งโทษตน มีการไม่ตกลงกัน เป็นอำนาจ มีการไม่เพ่งโทษตนเป็นอำนาจ ไม่คิด สละคืน ยึดมั่นข้อพิพาทนั้นแหละด้วยกำลัง ด้วย การกอดรัดไว้ว่า “นี่เท่านั้นจริง อย่างอื่นไม่จริง”

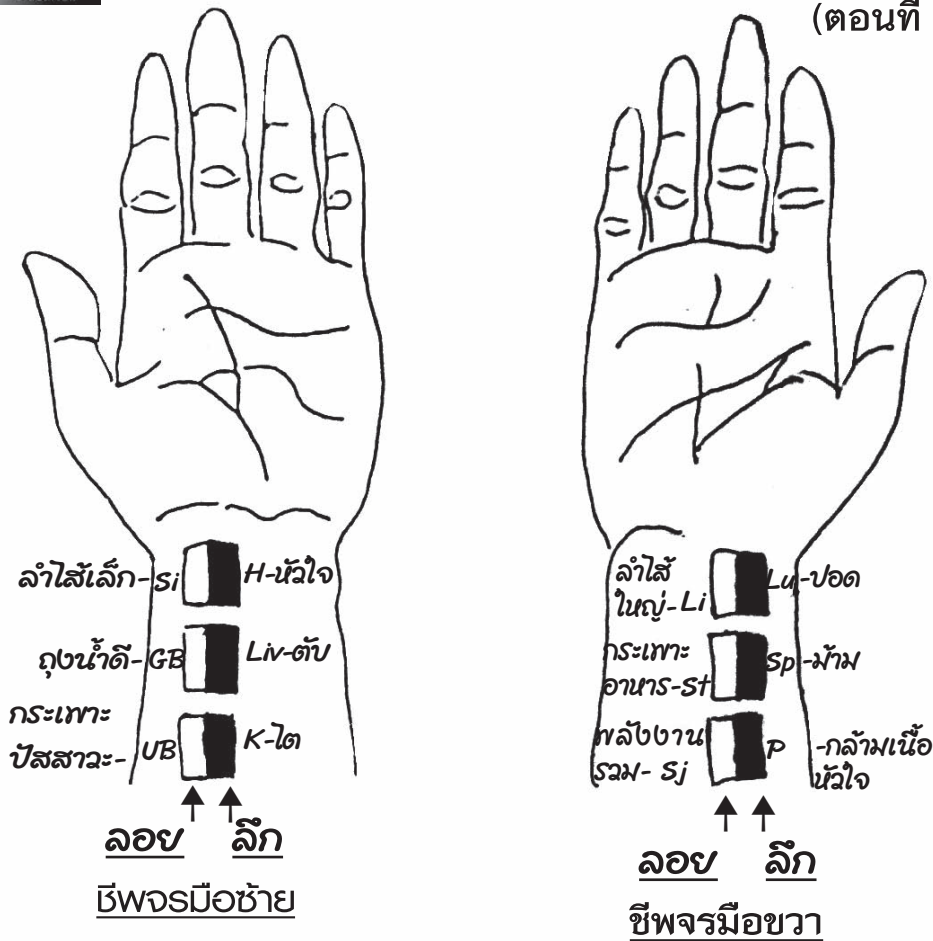
● **บริษัทธรรมวาที** คือ หมู่กลุ่มที่ยึดถือข้อ พิพาท อย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นธรรมก็ตาม แล้ว ทำกันและกันให้ยินยอม เข้าถึงความตกลงกัน ทำ กันและกันให้เพ่งโทษตน และเข้าถึงการเพ่งโทษตน มีการตกลงกันเป็นอำนาจมีการเพ่งโทษตนเป็นอำนาจ คิดสละคืน ไม่ยึดมั่นข้อพิพาทนั้นด้วยกำลัง ด้วย การกอดรัดไว้ว่า “นี่เท่านั้นจริง อย่างอื่นไม่จริง”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “ปริสวารค” ข้อ ๒๘๗-๒๙๖)

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๙)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๔. การตรวจชีพจร

ตำแหน่งของการตรวจชีพจร จะอยู่บริเวณข้อมือด้านในทั้ง ๒ ข้าง โดยวาง นิ้วกลางที่ 'จุดกวน' ซึ่งอยู่บริเวณที่มีกระดูกข้อมือหนุนขึ้นมา วางนิ้วชี้ ถัดจากนิ้วกลางไปทางปลายนิ้วมือของผู้ป่วยที่ 'จุดซุน' ส่วน 'จุดฉื่อ' ให้ วางนิ้วนาง ถัดจากนิ้วกลางค่อนไปทางต้นแขน โดยให้วางทั้ง ๓ นิ้วเรียงติดกัน คือ ตำแหน่ง ซุน กวน ฉื่อ ตำแหน่งของชีพจรจะมี 3 ตำแหน่งในแต่ละข้าง สามารถตรวจสอบประสิทธิภาพการทำงานของอวัยวะภายในร่างกายได้ ดังนี้ :-

จุด	ข้อมือซ้าย	ข้อมือขวา
ชุ่น	หัวใจ ลำไส้เล็ก	ปอด ลำไส้ใหญ่
กวน	ตับ ถุงน้ำดี	ม้าม กระเพาะอาหาร
ฉื่อ	ไตหยิน กระเพาะปัสสาวะ	ไตหยาง (พลังงานรวม กล้ามเนื้อหัวใจ)

ชีพจรแบ่งออกเป็น ๓ อย่าง คือ:-

๑. ชีพจรของคนปกติ

โดยทั่วไป การเต้นของชีพจรจะไม่ใหญ่ ไม่เกิน ไม่เล็ก ไม่ผิว ไม่ลึก ไม่เร็ว ไม่ช้า **ขณะที่หายใจเข้า ออกเต็ม ๔ หรือ ๕ จังหวะ สม่่าเสมอ** แต่ ‘ชีพจรของคนปกติ’ อาจเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ เพศ เวลา ร่างกาย และสภาวะทางจิตใจได้ เช่น เด็กชีพจรจะเต้นไวกว่าผู้ใหญ่ ชีพจรของผู้หญิงเต้นเร็วกว่าผู้ชาย คนแข็งแรง คนที่ทำงานหนัก ชีพจรจะใหญ่ และเต้นเร็ว คนที่ทำงานเบาใช้สมองชีพจรจะเล็ก และไม่มีแรง หลังจากออกกำลังกายใหม่ ๆ ชีพจรจะเต้นเร็ว คนที่นอนหลับเพิ่งตื่น หรือพักผ่อนมาก ชีพจรจะเต้นช้า เป็นต้น

๒. ชีพจรของคนป่วย

แพทย์จีนโบราณได้ค้นพบว่า การเต้นของชีพจรคนที่ป่วยมีลักษณะการเต้นที่แตกต่างกันมากมายหลายแบบและซับซ้อน โดยได้แบ่งการเต้นของชีพจรแบบต่าง ๆ มีทั้งหมด ๒๘ แบบ ซึ่งการเต้นในแต่ละแบบ แต่ละชนิดได้บ่งบอกถึงอาการ และชนิดของโรคที่เกิดขึ้นกับอวัยวะภายในของคนคนนั้นแตกต่างกันด้วย

ประเภทชีพจรลอย

การเต้นของชีพจรมีลักษณะลอย หมายถึง เมื่อใช้นิ้วทั้ง ๓ นิ้ว **สัมผัสลงที่ชีพจรเบา ๆ พบชีพจรแสดงว่า โรคนั้นยังเกิดอยู่ภายนอก ยังไม่ได้เข้าถึงภายใน**

๑. **ชีพจรลอยสัมผัสเบา ๆ** จะพบชีพจรคล้ายท่อนซุงลอยน้ำ, เวลาที่กดจมเล็กน้อย จะลอยขึ้นทันทีที่ปล่อยมือ

๒. **ชีพจรเต็ม** การเต้นของชีพจรลอย และชนนิ้วมือแรงแสดงว่าอาการของผู้ป่วย คือ **อาการไข้ ความร้อนสูง**

๓. **ชีพจรกระจาย** การเต้นของชีพจรลอย และเต้นมาชนนิ้วมือ ลักษณะกระจายหลวม ๆ แสดงว่า อาการของผู้ป่วยคือ **โรคไตที่ขาดพลัง**

๔. **ชีพจรกลวง** การเต้นของชีพจรลอย เมื่อกดนิ้วมือลงไปแล้วรู้สึกกลวง เหมือนกดลงบนใบไม้ที่ลอยอยู่ แสดงว่า ผู้ป่วยนั้น **ขาดโลหิต หรือเสียโลหิตมากเกินไป** เช่น หลังได้รับการผ่าตัด เสียโลหิตจากอุบัติเหตุต่าง ๆ สตรีตกเลือด

๕. **ชีพจรหนักกลอง** การเต้นของชีพจรลอย เมื่อกดนิ้วมือลงไป แล้วรู้สึกแข็งเหมือนกับหนักกลอง แสดงว่า ผู้ป่วยมีอาการของ **พลังอิม (เย็น และ เอ็งยง (ร้อน) ไม่ประสานกัน**

๖. **ชีพจรนิ่ม** การเต้นของชีพจรลอย เมื่อกดนิ้ว

มือลงไปเบา ๆ รู้สึกว่าชีพจรนั้นเล็กและนิ่ม แสดงว่าผู้ป่วยมีความร้อนในร่างกายปนกับความชื้น

● ประเภทชีพจรจวม

การเต้นของชีพจรมีลักษณะจวม หมายถึง เมื่อใช้นิ้วมือทั้ง ๓ นิ้ว กดลงไปแรง ๆ จึงจะสัมผัสชีพจรได้ ถ้าแต่นิ้วเบา ๆ จะไม่รู้สึกหรือรู้สึกแผ่วเบามาก แสดงว่า **โรคนั้นได้เกิดอยู่ส่วนลึกของอวัยวะภายในแล้ว**

๑. **ชีพจรจวม** อยู่ลึก แต่เบา ๆ ไม่เจอชีพจร ต้องกดลงไปแรง ๆ จึงจะพบการเต้นของชีพจร แสดงว่า โรคนั้นได้เข้าสู่ภายใน

๒. **ชีพจรจวมลึก** การเต้นของชีพจร เมื่อกดนิ้วมือลงไป ต้องกดนิ้วให้หนักจนจวมไปถึงกระดูก จึงจะสัมผัสชีพจรได้ เพราะ**ชีพจรหลบอยู่ที่ซอกกระดูก** แสดงว่า **โรคนั้นหลบซ่อนอยู่ภายในอวัยวะ**

๓. **ชีพจรแข็ง** การเต้นของชีพจร เมื่อกดนิ้วมือลงไป ต้องกดนิ้วลงไปแรง ๆ จึงจะสัมผัสชีพจรได้ และการเต้นของชีพจรนั้นมี**ชีพจรที่ใหญ่และเต้นแรง** แสดงว่า **ผู้ป่วยมีอาการที่สะสมไว้นาน** ซึ่งจะพบว่า อุจจาระของผู้ป่วยเป็นก้อนแข็ง การสะสมเช่นนี้ อาจจะเป็นการสะสมความเย็น

๔. **ชีพจรอ่อน** การเต้นของชีพจร เมื่อกดนิ้วมือลงไป ต้องกดนิ้วลงไปแรง ๆ จึงจะสัมผัสชีพจรได้ แต่ชีพจรนั้นจะ**อ่อนมาก เล็ก และค่อย** แสดงว่า **ผู้ป่วยอาการพลังธาตุไฟกำลังจะสิ้น**

๕. **ชีพจรสั้น** เมื่อสัมผัสนิ้วมือลงไปที่ชีพจร การเต้นของชีพจรจะเต้นแบบสั้น ๆ เป็น**ชีพจรที่สัมผัสยากมาก** ชีพจรสั้นนี้ส่วนมากมักร่วมกับชีพจรเล็กในผู้ที่อ่อนแอ ลักษณะการเต้นของชีพจรสั้นนี้ หากพบร่วมอยู่ในผู้ป่วยอาการใดอาการจะยิ่งหนักมากขึ้น

๖. **ชีพจรยาว** เมื่อสัมผัสนิ้วมือ ลงไปที่ชีพจร การเต้นของชีพจรนั้นจะมีลักษณะยาวเป็นเส้นเดียวกัน ซึ่งมีระยะเวลาของชีพจรจากจุดนิ้วชี้ที่ข้อมือยาวถึงข้อพับศอกด้านใน **ชีพจรยาวแต่เต้นไม่ไว ไม่แรง เต้นช้าแบบปกติธรรมดา** แสดงว่า **ผู้นั้นไม่ป่วยไม่ใช่**

หากผู้นั้นเป็นคนที่แข็งแรง ถ้าการเต้นของ

ชีพจรยาว เต้นแรง และแข็ง ก็จะต้องวินิจฉัยถึงความร้อนภายใน ร่างกายย่อมมีความร้อนสูง ซึ่งจะต้องเป็น**ความร้อนของ ‘ตับ’** แสดงว่า **พลังของ ‘ตับ’ ดิดขัดไม่สมดุล จึงเกิดความร้อน** และ**อาจมีเสมหะมากแทรกซ้อนด้วย** ถ้าหากชีพจรยาว แข็ง ไม่ลวย แต่ก็ไม่ถึงกับจวม ส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะมี**อาการปวดตามเส้นเอ็น**

● ประเภทชีพจรช้า

๑. **ชีพจรช้า** เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจรแล้วหายใจเข้า-ออก **ชีพจรนั้นเต้นได้ ๔ ครั้ง ต่อการหายใจเข้า-ออกหนึ่งครั้ง** ด้วยจังหวะที่สม่ำเสมอ ถ้า ‘เต้นมีกำลัง’ แสดงว่า **มีความเย็นสะสมมาก** ถ้า ‘เต้นไม่มีกำลัง’ แสดงว่า **ชีพจรอ่อน**

๒. **ชีพจรเนิบช้า** การเต้นของชีพจร เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจรแล้วชีพจรนั้น**เต้นได้แค่ ๒ หรือ ๓ ครั้ง** เท่านั้น แสดงว่า **ผู้ป่วยมีอาการไข้เย็น**

๓. **ชีพจรผิด** การเต้นของชีพจร เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจร การเต้นของชีพจร**เต้นช้าแบบชนิดๆ คล้ายไม่ไหล** แสดงว่า **ผู้ป่วยนั้นมีโลหิตจาง**

๔. **ชีพจรสะดุด** การเต้นของชีพจร เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจรแล้วมีลักษณะชีพจร**เต้นช้า และมีการหยุดเป็นพัก ๆ ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน** แสดงว่า **ชีพจรและการไหลเวียนเลือดติดขัด หรือมีความเย็นสะสม**

๕. **ชีพจรขาด** การเต้นของชีพจร เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจรแล้ว**การเต้นของชีพจรนั้นช้า** และ**มีการหยุดจังหวะการเต้น จังหวะใดจังหวะหนึ่งอย่างแน่นอน** โดยที่ไม่ได้เปลี่ยนไปที่จังหวะอื่น แสดงว่า **พลังของอวัยวะ ‘ตับ’ อ่อนแอ หรือเป็นโรคเกี่ยวกับ ‘หัวใจ’**

● ประเภทชีพจรเร็ว

๑. **ชีพจรเร็ว** เมื่อแต่นิ้วมือลงไปที่ชีพจร การเต้นของชีพจรนั้นเร็วกว่าคนธรรมดา **ชีพจรจะเต้นได้ ๕-๖ ครั้งขึ้นไป** ต่อการหายใจหนึ่งครั้ง แสดงว่า**อาการไข้ของผู้ป่วยมีความร้อนอยู่ในอวัยวะ**

๒. **ชีพจรสั้น** การเต้นของชีพจรจะมีลักษณะเร็วและสั้น แสดงว่า **ผู้ป่วยมีเสมหะ เสลดมาก**

แต่อาการเช่นนี้ หากไม่มีอาการอื่นแทรกซ้อน อาจเป็นคนไม่มีไข้ก็เป็นได้

๓. **ชีพจรเร่ง** การเต้นของชีพจรมีลักษณะเร็ว และเร่ง แต่ในการเต้นจะมีจังหวะหยุด แต่ไม่แน่นอน ไม่มีกฎเกณฑ์ แสดงว่า **ผู้ป่วยมีความร้อน ลมอยู่ในอก**

๔. **ชีพจรเต้น** การเต้นของชีพจรมีลักษณะเร็ว เมื่อนิ้วมือทั้ง ๓ นิ้วสัมผัสลงไปชีพจร นิ้วกลาง จะเต้นแรงกว่านิ้วอื่น คล้ายเม็ดถั่วดำสั้น ๆ เต้น ขึ้นกระทบนิ้วกลางนิ้วเดียว แสดงว่า **ผู้ป่วยมีการ ตกโลหิต หรือคนป่วยได้รับความกลัวสุดขีด**

๕. **ชีพจรรัว** การเต้นของชีพจรมีลักษณะเต้น รัวแบบถี่ยิบ การหายใจเข้า-ออก **ชีพจรจะเต้นเร็ว ถึง ๗ - ๘ ครั้ง** แสดงว่า **ผู้ป่วยมีอาการไข้ที่ตก อยู่ในชั้นอันตรายมาก ต้องระวัง**

● ประเภทชีพจรพร้อม

๑. **ชีพจรพร้อม** สัมผัสทั้งสามระดับจะรู้สึกว่ามีกำลัง หรือเมื่อสัมผัสเบา รู้สึกไม่มีแรง เล็ก แต่พอกดลึกแล้วหายไป

๒. **ชีพจรเล็ก** เมื่อสัมผัสนิ้วมือลงไปชีพจร การเต้นของชีพจรจะเล็กคล้ายเส้นด้าย หรือใยแมลงมุม แสดงว่า **ผู้ป่วยมีพลังน้อย**

๓. **ชีพจรฝอย** การเต้นของชีพจรมีลักษณะเล็กจนเป็นฝอย คล้ายไม่มีชีพจร แสดงว่า **ผู้ป่วยมีพลัง และโลหิตน้อย เพราะธาตุไฟกำลังใกล้จะมอด** ชีพจรลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะลดยหรือจมนจัด เป็นชีพจรที่อันตราย

● ประเภทชีพจรแกร่ง

๑. **ชีพจรแกร่ง** มีลักษณะใหญ่ และการเต้นมาชนนิ้วมือแรง หรือแข็งเกินไป รู้สึกเต็มมือ แสดงว่า มีภาวะแกร่ง **เนื่องจากมีความเย็น หรือความร้อนสะสมอยู่มาก เกิดการสะสมของเสมหะ ซี่อุดกัน เลือดอุดกัน**

๒. **ชีพจรแน่น** การเต้นของชีพจรนั้นเต้นแรง แต่ไม่คงที่ คล้ายเชือกที่ตึงและบิดแน่น แสดงว่า **มีการสะสมความเย็นในร่างกายมาก หรือมีอาการปวด มีอาหารตกค้างภายใน** **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

คำ กสอง คำ

คำสารภาพ (เรื่อโตก)

๐ ข้าพเจ้ามิได้ใส่เสื้อเหลือง แต่รักก่อโคกสืบเนื่องมานานเนิ่น จะเห็นด้วยมิเห็นด้วยมิช่วยเดิน

แต่เจริญรอยพุทธิปัญญา

มิได้ยกได้ยอเลื้อม่อห้อม

แต่ก็พร้อมสวมใส่ลงตายหญ้า

ไม่ตี้มเหล่าไม่เล่นไฟไม่สูบยา

แต่ก็จิบน้ำชาตี้มกาแพ

มิได้ละความอยากแห่งปากท้อง

แต่ก็ปองใจปรามิตตามกระแส

มิใช่มังสวิรัตซ์ัดจริงแท้

แต่ก็แนตระหนักและน้อมนำ

ข้าพเจ้ามิได้หมายนิพพาน

แต่มุ่งศานติภายในไม่ตกต่ำ

มิได้ท่องบทสวดบริกรรม

แต่ลึกล้ำท่องมนต์กลกวี

มิได้ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็น

แต่คงเส้นคงวากับหน้าที่

มิได้รับศีลห้าตามกรรมพิธี

แต่วิถีศีลสั่งเพียรขัดเกลา

๐ นี่คือคำสารภาพกับมิตรญาติ

ถึงแก่นธาตุครรลองของข้าพเจ้า

ขณะโลกใบนี้เป็นลีเทา

ขอเป็นเงาสีขาวเพื่อชาวชน

๐ ศิวกานท์ ปทุมสูติ

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาสาดไว้ล่อปลา ? ? ?

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๖๑

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๑๖. การต่อสู้ของชาวอเมริกันเพื่อน
ประชาธิปไตยและประโยชน์ของสาธารณชนกลับมา :

การต่อสู้ในศตวรรษที่ ๒๑ จะเป็นการต่อสู้
ระหว่าง “นายทุนโจร” กับ “ผู้ที่ถูกปล้น” ทุนนิยม
ถูกสร้างขึ้นมาด้วยความโลภ แต่ความโลภอย่าง
สุดขีดก็จะทำลายทุนนิยมเองในที่สุด ชาวอเมริกัน
ทุกคนต้องลุกขึ้นสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดี
กว่า และพวกเขาอย่างน้อย ๕๐,๐๐๐ เริ่มลงมือ
แล้วโดยการร่วมกันประท้วงการประชุมของ

องค์การค้าโลกที่เมืองซีเติลของสหรัฐฯ ในปี
๑๙๙๗ (๒๕๔๒) การประท้วงดังกล่าวได้ทำให้
บรรดาผู้บริหารยักษ์ข้ามชาติต้องตัวสั้น
จังกและงุนงงจนต้องยุติการประชุม ในปัจจุบัน
ขบวนการต่อต้านทุนนิยมเสรีและโลกาภิวัตน์ได้
เบ่งบานอย่างรวดเร็วกว่า ๓๐,๐๐๐ ขบวนการทั่วโลก
โดยเฉพาะในสหรัฐฯ มีผู้เข้าร่วมขบวนการ
จากทุกระดับความรู้ และสังคมเป็นจำนวนล้าน ๆ
คน รวมทั้งนักศึกษาของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ

สิ่งที่ต้องทำเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคือการสร้างเครือข่ายของประชาชน (citizens network) ที่ประกอบด้วยสมาคม องค์กรที่ไม่หวังกำไร สหภาพแรงงาน องค์กรพัฒนาเอกชนและขบวนการทางสังคมซึ่งร่วมกันทำงานเพื่อนำประเทศและประชาธิปไตยที่กำลังถูกรวบงำโดยบริษัทข้ามชาติและอำนาจเงินกลับสู่ประชาชน ชาวอเมริกันต้องช่วยกันนำธุรกิจ สื่อมวลชน การศึกษาระบบสุขภาพและอื่นๆ ทั้งหมด รวมทั้งรัฐบาล กลับคืนมา เราจะปลอดภัยเมื่อเราต่อสู้เพื่อให้มาซึ่งโลกที่มีกฎหมายและความร่วมมือซึ่งเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ บริษัทข้ามชาติได้ขโมยสิ่งที่มีคุณค่าของเราไปและถึงเวลาที่เราจะเอาคืนแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นได้แก่ :

- เขียนกฎบัตรสำหรับบริษัทข้ามชาติเสียใหม่ โดยกำหนดให้บริษัทต้องมีทั้งสิทธิและพันธะหน้าที่ เพราะการดำเนินการของบริษัทกระทบต่อเสรีภาพ การดำรงชีพและความสุขของชาวอเมริกันทุกคน คณะผู้ก่อตั้งประเทศสหรัฐฯ เคยกำหนดให้บริษัทเป็นธุรกิจที่ต้องมีประโยชน์ให้สาธารณะ และชี้ว่าจุดประสงค์หลักของธุรกิจไม่ใช่การทำกำไร แต่เพื่อให้บริการแก่สังคม กฎบัตรของบริษัทในระยะแรก ๆ ของสหรัฐฯ ระบุว่า บริษัทต้องรับประกันในเรื่องผลประโยชน์ของสาธารณะ และรับผิดชอบต่อปวงชน การเขียนกฎบัตรเสียใหม่ให้บริษัทกลับมารับผิดชอบต่อสังคมไม่ใช่เรื่องน่าประหลาด มลรัฐ ๓๑ มลรัฐได้เปลี่ยนกฎหมายให้กฎบัตรของบริษัทยินยอมให้ผู้บริหารตัดสินใจเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนผู้เกี่ยวข้อง เช่น สาธารณะ และคนงาน ระบบเศรษฐกิจใหม่ของโลกต้องมีกฎบัตรที่กำหนดการใช้บังคับที่ครอบคลุมระดับมลรัฐ ระดับประเทศและระดับโลก มิฉะนั้น บริษัทต่าง ๆ จะสามารถเล็ดลอดไปทำความเสียหายให้สาธารณะได้ตามต้องการอีก

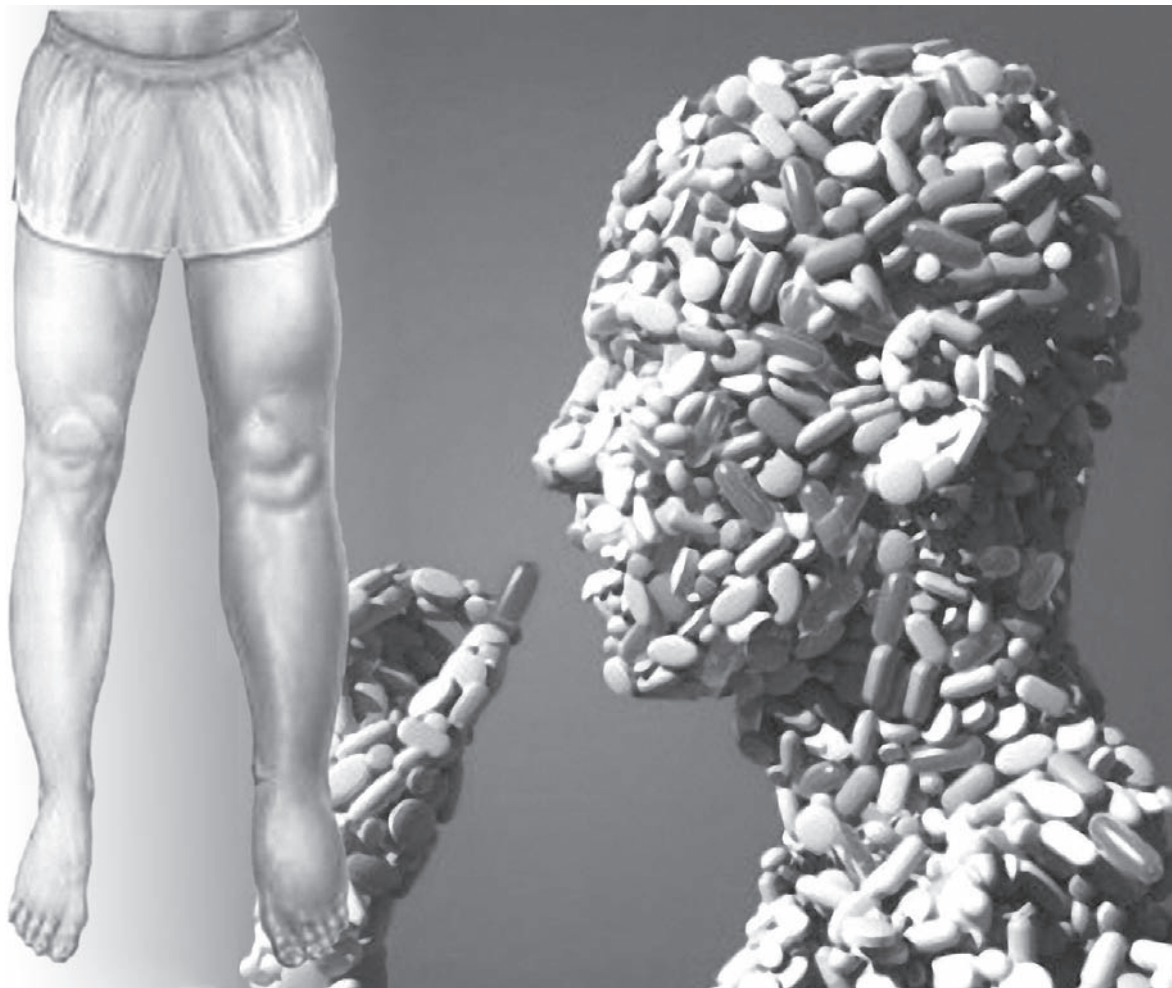
- บริษัทข้ามชาติที่มีขนาดใหญ่กว่าประเทศจำนวนมากได้ทำให้รัฐบาลของประเทศเหล่านั้นหมดความหมาย ฉะนั้นเราต้องจำกัดบทบาทของบริษัทเหล่านั้นโดยการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

เช่น ห้ามองค์กรธุรกิจจ่ายเงินให้นักการเมืองทุกกรณี รวมทั้งการสมทบทุนในการณรงค์หาเสียง ควบคุมการลอบบี้และจำกัดสิทธิในการร่างกฎหมาย ห้ามมิให้นักการเมืองระดับสูงเป็นนักล็อบบี้ทางธุรกิจอย่างน้อย ๑๐ ปี หลังจากออกจากตำแหน่งทางการเมือง ห้ามผู้บริหารทั้งในอดีตและปัจจุบันของบริษัทดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนั้นๆ กำหนดให้บริษัทมีความผิดอาญาหากชักชวนหรือข่มขู่ให้พนักงานของตนออกเสียงเลือกตั้งตามที่บริษัทต้องการ ยกเลิกกฎหมายมาตราที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้ลงทุนในข้อตกลงทางการค้า ซึ่งยอมให้บริษัทข้ามชาติเรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐบาลที่ออกกฎหมายเพื่อผลประโยชน์ของคนงานและสิ่งแวดล้อม ลงโทษบริษัทที่ข่มขู่ว่าจะถอนตัวจากมลรัฐหรือประเทศใดโดยการใช้อำนาจปิดเบี่ยงทางการเมืองอย่างโจ่งแจ้ง จำกัดการสนับสนุนทางการเงินที่รัฐบาลให้บริษัทข้ามชาติเพื่อป้องกันมิให้เหล่านั้นย้อนกลับไปสนับสนุนนักการเมืองในกรุงวอชิงตัน

- นอกจากนั้น เราจำเป็นต้องเขียนกฎบัตรของบริษัทข้ามชาติเสียใหม่ให้สอดคล้องกับสาธารณะมากขึ้น เราสามารถเริ่มต้นกระเทาะเปลือกของบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก เช่น วอลมาร์ต ซึ่งขนาดเศรษฐกิจใหญ่กว่า ๖ ประเทศ เราจำเป็นต้องมีนโยบายห้ามการผูกขาดตลาดของบริษัทขนาดมหึมาซึ่งเป็นภัยต่อประชาธิปไตย เราต้องทำให้การดำเนินการของบริษัทต้องมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น คนงานและสาธารณะ เช่น คนงานในเยอรมันซึ่งถึงแม้จะไม่ได้เป็นเจ้าของหุ้นก็ได้รับที่นั่งร้อยละ ๕๐ ในคณะกรรมการบริหารของบริษัทเพราะพวกเขาถูกถือว่าเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในสหรัฐฯ เราต้องการกรรมการบริหารของบริษัทที่มีที่นั่ง ๑/๓ เป็นของคนงาน ๑/๓ เป็นของผู้ถือหุ้น และ ๑/๓ เป็นตัวแทนของสาธารณชน ส่วนผลมดังกล่าวจะช่วยให้เกิดความสมดุล และจะช่วยส่งเสริมความจงรักภักดี ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

วันนี้...สูญเสียสุขภาพที่แข็งแรงไป
สูญเสียเงินทองเดินทางไปรักษาสุขภาพ
สูญเสียเวลาที่จะทำสิ่งดี ๆ ให้แก่ชีวิต
ให้แก่ภรรยา เนื่องจากร่างกายไม่เอื้ออำนวย
มันสายเกินที่จะแก้ได้เสียแล้ว...

● ภาพอินเทอร์เน็ต

ถ้าจะรอให้ถึงวันที่สายเกินแก้

นี่ ภรรยาสวยเจ็ดคนขึ้นไปบนเวทีในห้องอาหาร เดินสายตะโพกโยก
เข้ากับจังหวะเพลงที่เราร้อน สงรอยยิ้มเจ้าชู้พร้อมแววตา
หวานแหวยิ่งกว่าลูกศรจากเทพพุ่งตรงไปยังกลุ่มลูกค่านุ่มน้อย
นุ่มแกที่กำลังนั่งโต๊ะดื่มเหล้าเบียร์สลอนในร้าน

เด็กเลิร์ฟหนุ่มน้อยคล่องมาลัยห้าพวงให้นัก ร้องสาวที่เด่นอยู่หัวแถวพร้อมกับบอกว่าแขกโต๊ะที่ ๔ ฝากมาคล้องและต้องการคุยด้วย

จบเพลงนักร้องสาวเดินลงจากเวทีแล้วตรง มาที่โต๊ะ ๔ พร้อมยกมือไหว้ขอบคุณที่กรุณาให้ พวงมาลัย แล้วนั่งลงข้าง ๆ ปลัดเทพ (ปลัด ป้องกันที่ทำงานในอำเภอชายแดนมาหลายปี) เอา แขนโอบกอดชิดแนบข้าง ใบหน้าของปลัดเต็มไปด้วย รอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความรู้สึกอันพึงพอใจเป็น ที่สุด เสียงเพลงพร้อมสุรานารีไม่ต่างกับเมือง สวรรค์บนดินของนักเที่ยวราตรีแม้จะกินเหล้า เคล้านารีเต็มทีติดต่อกันทุกค่ำคืนก็คงไม่มีวันอึด วันพอ เพราะเมื่อคืนที่ผ่านมาปลัดเทพก็นั่งดื่มจน ห่องอาหารปิด มาคืนนี้ก็อยากจะกินเหล้าเคล้า นารีเช่นเมื่อวันวาน

พิมพ์แม่บ้านวัยสี่สิบกว่าปี อยู่กินกับปลัดเทพ มานานจนลูก ๆ ต่างก็เติบโตเป็นหนุ่มสาว แม้ พิมพ์จะรักและห่วงสามีมากแค่ไหน แต่เธอก็จน ปัญญาที่จะห้ามหรือเหนี่ยวรั้งสามี ปลัดเทพถล่ำ สู่ความเลื่อมตำโนบายมุขอย่างเต็มตัว เสียทั้ง ทรัพย์สินเงินทอง เวลา และปัญญา

หลายปีก่อนนั้นพิมพ์เคยห้ามไม่ยอมให้สามี ออกไปเที่ยวกลางคืน คำตอบจากสามี คือ ฝ่ามือ อัดเข้าแก้มซ้ายอย่างจัง พร้อมคำพูดที่ตั้งชัดเจน และได้จดจำอยู่มาตลอดจนถึงปัจจุบันว่า **“มีงออย่า มายุ่งกับกู เรื่องของกู”** เพราะพิมพ์ก็เป็นแค่ผู้หญิง แม่บ้านคนหนึ่ง ต้องพึ่งสามี ซึ่งมีพันระผูกมัด ครอบครัวยังคงจะหนีกันไม่พ้น ถึงแม้จะต้องใช้ ชีวิตร่วมกันอยู่แบบหวานอมขมกลืน หนักหนา อย่างไรก็ต้องจำผันทน

บ่อยครั้งเวลาตึกดินตึกหนึ่งตึกสองพิมพ์ต้องลุก ขึ้นมาเปิดประตูรับสามี พร้อมกับกลิ่นเหล้าตลบ อบอวล แต่ก็ยังนึกจิตใจอยู่บ้างที่สามีกลับบ้านมา ด้วยความปลอดภัย มีอาการยังคงมีครบสามสิบ สองอยู่ ไม่ร้ายแรงไปกว่าวันวาน

ช่วงต้นปีก่อนความรู้สึกทางเพศของปลัดเทพ ลดลง ยังรู้สึกว่าคอแห้งหิวน้ำบ่อย ปัสสาวะบ่อย

มีอาการเหนื่อยอ่อนเพลียโดยไม่รู้สาเหตุ น้ำหนัก ลด ปลัดเทพไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ผล ออกมาว่าเป็นเบาหวาน ต้องรักษาและต้องกิน ยาปรับสภาพร่างกายติดต่อกันทุกวันไปตลอด

มาถึงช่วงต้นปีนี้ เท้าซ้ายปลัดเทพบวมขึ้น แม้แพทย์จะทรมเทเยียวยารักษาอย่างเต็มที อาการก็ไม่ดีขึ้น เนื้อรอบเท้าแปรสภาพตายดำ นหมด ผิวหนังออกดำคล้ำ ในที่สุดจำเป็นต้องตัด ขาเอาเนื้อส่วนที่เน่าเสียทิ้งไป แต่รอยแผลตรงที่ ถูกตัดไม้ติดสนิทเหมือนกับบาดแผลของคนทั่วไป ปลัดเทพต้องเที่ยวไปล้างแผลที่โรงพยาบาล ติดต่อกันทุกวัน

ตกมาปลายปีนี้อาการเบาหวานในลักษณะ เดิมกำเริบขึ้นอีก เท้าข้างขวาบวมแล้วก็ดำคล้ำ เนื้อหนังหมดสภาพ เกิดอาการเน่าเสีย เกินที่จะ เยียวยารักษาได้ จำเป็นต้องตัดขาเอาเนื้อร้ายทิ้ง ไปอีกข้างหนึ่ง

ปลัดเทพโอบกอดนักร้องสาวแล้วลุกออกไป เดินสนุก มันช่างเป็นความสุขเหลือเกิน กลิ่น น้ำหอมจากแก้มสาวสวยก็หอมชื่นใจหาใดมา เปรียบปาน

แต่ทันใดนั้นภาพนักร้องสาวสวยคนนั้นก็หาย วัปไป เพราะเป็นแค่ความฝัน ตอนนี้ง่าย ใต้แปรเปลี่ยนไปเป็นคนที่ไม่ไร้สภาพ สวรรค์ลวงที่ เคยได้พานพบมาได้หดหายไปหมดสิ้น น้ำตา ปลัดเทพไหลซึมด้วยความสำนึกผิด อยากจะย้อน เวลากลับคืนมา เพื่อทำตนเป็นคนดีต่อภรรยา และขอโทษที่กระทำผิดต่อภรรยามาตลอด แต่ ก็ได้แค่สำนึกผิดเท่านั้น

เพราะวันนี้...สูญเสียสุขภาพที่แข็งแรงไป สูญเสียเงินทองเดินทางไปรักษาสุขภาพ สูญเสียเวลาที่จะทำสิ่งดี ๆ ให้แก่ชีวิต ให้แก่ ภรรยา เนื่องจากร่างกายไม่เอื้ออำนวย มันสายเกินที่จะแก้ไขได้แล้ว...

๒

ต่อจากฉบับ ๒๖๑

การได้นำข้อมูลบัญชีประจำวันมาแยกประเภทหมวดหมู่ของรายรับรายจ่าย และการได้อาศัยข้อมูลบัญชีที่แยกเป็นหมวดหมู่ให้เห็นว่า แต่ละเดือนเรามีรายรับ-รายจ่ายอะไร มาใช้วางแผนชีวิตสำหรับการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นต่าง ๆ

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
1	รายการ รายจ่ายในครัวเรือน												
2	เค็อบ / ประเภท	ค่าอาหาร	ค่าของใช้	เสื้อผ้า	ไฟเงินลูก	โทรศัพท์	น้ำมันรถ	เงินฝาก	ชำระหนี้	เบ็ดเตล็ด			
3	ม.ค.	2,959.00	450.00	2,650.00	2,000.00	275.00	0.00	3,500.00	0.00	1,080.00			
4	ก.พ.	2,000.00	1,200.00	0.00	1,200.00	560.00	1,200.00	5,000.00	0.00	550.00			
5	มี.ค.	400.00	600.00	0.00	800.00	0.00	600.00	0.00	0.00	0.00			
6	เม.ย.	3,000.00	5,000.00	1,200.00	11,000.00	1,200.00	0.00	20,000.00	8,000.00	269.00			
7	พ.ค.	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00			
8	มิ.ย.	2,000.00	0.00	1,000.00	1,500.00	650.00	0.00	3,000.00	0.00	890.00			
9	ก.ค.	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00			
10	ส.ค.	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00			
11	ก.ย.	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00			
12	ต.ค.	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00			
13	พ.ย.	1,200.00	2,200.00	0.00	800.00	0.00	0.00	3,000.00	5,000.00	2,350.00			
14	ธ.ค.	5,670.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	13,150.00	0.00	0.00			
15													

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

แก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยวิถีเศรษฐกิจพอเพียง

อันที่จริงถึงแม้ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต (A) อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้คนขยันทำงาน (B) แต่ย่อมเป็นการผิดหลักตรรกวิทยา (Fallacy) ถ้าหากจะสรุปต่อไปว่า การทำให้ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตของผู้คนลดน้อยลง $A \rightarrow D$) นั้น เป็นเงื่อนไขที่จะ

ทำให้ผู้คนลดความขยันขันแข็งในการทำงาน สร้างสรรค์ผลผลิตที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ (~B) [หรือ การที่ $A \sim B$ ไม่ได้หมายความว่า $A \rightarrow B$] ดังจะเห็นได้ว่าพระศาสตร์ของศาสนาสำคัญต่าง ๆ ในโลก ซึ่งเป็นแบบอย่างแห่งการมีวิถีชีวิตที่พอเพียง ก็ล้วนแต่มีความขยันขันแข็งทำงานช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้งสิ้น โดยไม่ได้มีความเกียจคร้านหรือแม้แต่หยุดการพัฒนา สร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์สู่ต่อสังคม จนกลายเป็น

เป็นคนโง่เง่าล้าหลังตามโลกตามสังคมไม่ทันก็หาไม่

หากจะให้ยกตัวอย่างของผู้คนในสังคมทุกวันนี้ ก็คงสามารถหาตัวอย่างได้อีกมากมายที่ยืนยันให้เห็นว่า การมีแบบวิถีชีวิตที่ได้ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลงนั้น ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวางการขยันทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์สุขต่อสังคมส่วนรวมให้ลดน้อยลงเลย ตรงกันข้ามเมื่อปัญหาชีวิตส่วนตัวลดลง เพราะหมดภาระต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการส่วนเกินความจำเป็น หรือเกินความพอเพียงของชีวิตดังกล่าว (อาทิ การเลิกติดอบายมุข สิ่งเสพติดต่าง ๆ เป็นต้น) ก็กลับทำให้มีเวลา แรงงาน เงินทอง สถิติปัญญา เหลือสำหรับการทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมส่วนรวมได้มากขึ้น อันเป็นวิถีทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเอง แก่ผู้อื่น และแก่โลกด้วย (เพราะลดการบริโภคทรัพยากรที่มีจำกัดของโลก)

ขณะเดียวกันในแง่เศรษฐกิจระดับมหภาค ถ้าเกิดวิกฤตการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อันทำให้ผลผลิตมวลรวมของชาติลดลง (และต้องลดการจ้างงาน) นอกเหนือจากการแก้ปัญหาตามทฤษฎีของเคนส์ด้วยการที่รัฐตั้งงบประมาณขาดดุล (โดยหาเงินกู้มาอัดฉีดเศรษฐกิจ) แล้วสร้างโครงการประชานิยมต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นกำลังซื้อของผู้คนบนพื้นฐานของสมมติฐานว่า เมื่อธุรกิจสามารถขายสินค้าได้มากขึ้น ก็จะกลับมาจ้างคนทำงาน และขยายการผลิตสู่ภาวะความเติบโตตามปกติของเศรษฐกิจต่อไป แต่ในกรณีเช่นนี้ถ้าทำกลับกัน โดยรัฐเสริมสร้างให้ผู้คนลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงให้สมดุลพอดีกับการชะลอตัวทางเศรษฐกิจดังกล่าว ก็อาจเป็นหนทางในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจได้อีกแนวทางหนึ่งเช่นกัน (เพราะตามสมการ $P = D/S$ ถ้าผลผลิตลดหรือ $S \downarrow$ อันส่งผลทำให้ปัญหาในชีวิตของผู้คนขยายตัวเพิ่มขึ้น หรือ $P \uparrow$ จะมีหนทางแก้ปัญหาได้

๒ ทางเลือก คือ หาทางเพิ่มค่า $S \uparrow$ หรือลดค่า $D \downarrow$ เพื่อลดค่า $P \downarrow$)*

ลองจินตนาการดูว่าในระบบสังคมแห่งหนึ่ง ถ้าผู้คนต้องแข่งขันกันทำงานวันละ ๑๐ ชั่วโมง สัปดาห์ละ ๕ วัน เพื่อให้มีรายได้เดือนละ ๑๐๐ หน่วย จึงพอเพียงที่จะตอบสนองความต้องการส่วนเกินความจำเป็น (หรือเกินความพอเพียง) ในชีวิต เพื่อซื้อหาสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ ที่จะทำให้ “ชีวิตมีความสุข”

เปรียบเทียบกับอีกระบบสังคมหนึ่งที่ใช้วิถีลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของผู้คนให้ได้ดุลยภาพกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ (ที่ลดลง) โดยผู้คนอาจจะทำงานเหลือวันละ ๕ ชั่วโมง สัปดาห์ละ ๕ วัน เพื่อให้มีรายได้เดือนละ ๕๐ หน่วย สำหรับซื้อหาสินค้าหรือบริการที่ “พอเพียง” แก่ความต้องการในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขตามอัตภาพ แล้วใช้เวลาที่เหลืออีกวันละ ๕ ชั่วโมง อย่างเป็นอิสระ (จากการถูกบีบคั้นโดยนายจ้าง) สำหรับการอ่านหนังสือหาความรู้เพิ่มเติมในสาขาที่ตนสนใจ ชื่นชมงานศิลปะ อยู่กับครอบครัวเพื่อช่วยเหลือลูก ออกกำลังกายที่สวนสาธารณะ หรือเป็นอาสาสมัครไปช่วยรัฐทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม ตลอดจนไปศึกษาปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาที่ตนศรัทธานับถือ เป็นต้น วิถีชีวิตแบบนี้จะมีความสุขและก่อให้เกิดคุณภาพชีวิตที่ดีกว่ากัน

ทางเลือกสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง

แน่นอนว่าการพัฒนาเศรษฐกิจตามกระบวนทัศน์ใหม่แบบนี้จะทำให้ผลผลิตมวลรวมประชาชาติลดลง แต่ก็หมายถึงการทำลายทรัพยากรธรรมชาติลดลง ตลอดจนเผาผลาญพลังงานและปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมาทำให้โลกร้อนลดน้อยลงด้วย ฯลฯ

แล้วจะแปลกอะไรที่ถึงแม้เรามี “เงิน” น้อยลง แต่ชีวิตมีความสุขมากขึ้น มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เพราะ

*ดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับตรรกะของกระบวนทัศน์ใหม่ในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาความยากจนตามสมการของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ได้ ใน สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, The New Paradigm of Development and Poverty Reduction based on the Sufficiency Economy Philosophy: กระบวนทัศน์ใหม่ของการพัฒนาและแก้ปัญหาความยากจนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง, (กรุงเทพฯ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด, ๒๕๕๐)

แม้แต่คนอย่างพระพุทธเจ้าที่ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คนจำนวนมากมาต่อเนื่องมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปี ก็ยังทิ้งความมั่งคั่งจากการอยู่ในปราสาท ๓ ถดู และได้นอนบนบรรจถรณ์ที่อ่อนนุ่ม มาใช้ชีวิตนอนตามโคนไม้ที่แข็งกระด้าง โดยไม่มีทรัพย์สินสมบัติติดตัวเลย แล้วทำไมเราถึงยกย่องคนที่ไม่มีเงินอย่างท่าน

ถ้าหากเป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจอยู่ที่การทำให้ผู้คนมี “เงิน” มากขึ้น แต่ไม่มีความสุขและไม่สามารถลดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตได้แล้ว วิธีทางในการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่นนั้นจะมีประโยชน์อะไรสำหรับมนุษย์

หากเปรียบเทียบระหว่างกระบวนการทัศน์ของแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจที่ช่วยให้ผู้คน “มีเงินมาก ๆ” แต่ไม่สามารถลดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต กับกระบวนการทัศน์ของการพัฒนาเศรษฐกิจที่ถึงแม้จะไม่ได้ช่วยให้ผู้คน “มีเงินมาก ๆ” แต่สามารถ “ลดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต” กระบวนการทัศน์ของการพัฒนาแบบไหนควรจะถือได้ว่าเข้าถึง “แก่นแท้” (Essence) หรือ “บรรทัดสุดท้าย” ของเป้าหมายในการพัฒนาทางเศรษฐกิจมากกว่ากัน

นอกเหนือจากนี้ ถึงแม้เมื่อผลิตผลมวลรวมที่ลดน้อยลงจะทำให้ผู้คน “ยากจนลง” โดยรวม (เพราะมีรายได้จากผลผลิตที่ลดลง) แต่ความยากจนดังกล่าวก็เป็นเพียงความ “จนลง” ของเศรษฐกิจมหภาค ส่วนใหญ่ที่เป็นเจ้าของธุรกิจผลิตสินค้า หรือบริการที่เกินความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต (อาทิ เหล้า เบียร์ บุหรี่ สถานบริการอาบอบนวด รถยนต์หรูราคาแพง เสื้อผ้าแบรนด์เนม ฯลฯ) ที่ไม่ใช่ความ “จนลง” ของคนจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้คนมีรายได้ลดน้อยลง ก็จะเลือกซื้อสินค้าหรือบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต มากกว่าจะไปซื้อสินค้าฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นในชีวิต ฉะนั้นจึงไม่มีผล

กระทบอะไรที่จะทำให้เกษตรกรซึ่งเป็นคนยากจนส่วนใหญ่ของประเทศที่ผลิตอาหารซึ่งผู้คนจำเป็นต้องบริโภคได้รับความเดือดร้อน

ผลที่สุด ถึงแม้ผลิตผลมวลรวมและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอาจจะดูเหมือนลดลงบ้าง แต่ตามกฎหมายการถดถอยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย การ “จนลง” เพียงเล็กน้อยของเศรษฐกิจมหภาคที่มีความมั่งคั่ง จะทำให้อรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของผลประโยชน์ที่ลดลงเล็กน้อยเหล่านั้น ไม่ส่งผลกระทบต่อประโยชน์สุขมวลรวมของสังคมมากนัก ขณะที่อรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมจะได้เพิ่มขึ้นมา จากวิถีชีวิตที่มีคุณภาพมากกว่าเดิมเพราะการบริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ รวมกันแล้วย่อมกลายเป็นประโยชน์สุขมวลรวมของสังคมที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมมากมาย

ตัวอย่างเช่น สมมติมหาเศรษฐีเจ้าของกิจการการผลิตเครื่องตีแอลกอฮอล์ซึ่งเคยมีทรัพย์สินอยู่ ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ได้รับผลกระทบจากผลิตผลมวลรวมที่ลดลง เพราะการลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในการบริโภคเครื่องตีแอลกอฮอล์ของผู้คนในสังคม คิดเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท ทำให้เหลือทรัพย์สินอยู่ ๙๐,๐๐๐ ล้านบาท และทำให้ประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมสูญเสียไปคิดเป็นมูลค่า ๑๐,๐๐๐ หน่วยประโยชน์สุข

ขณะเดียวกันสมมติมีคนไทย ๑ ล้านครอบครัวบริโภคเครื่องตีแอลกอฮอล์ลดลง คิดเป็นเงินครอบครัวละ ๑๐,๐๐๐ บาท (อันเท่ากับผลิตผลมวลรวมของเครื่องตีแอลกอฮอล์ที่ลดลงนั้น) แต่เงิน ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับคนยากจนที่ได้เพิ่มขึ้นมาในทางอ้อมจากการเลิกบริโภคเครื่องตีแอลกอฮอล์ที่เป็นสิ่งเกินความพอเพียงในชีวิต (ยังไม่นับรวมคุณภาพชีวิตของครอบครัวที่ดีขึ้นจากการเลิกดื่มเหล้า เบียร์) ย่อมมีคุณค่าความหมายต่อชีวิต หรือมี “อรรถประโยชน์” (Utility) มากกว่าอรรถประโยชน์ของเงินจำนวนเท่ากันที่มหาเศรษฐี (ซึ่งมีเงินอยู่แล้ว ๙๐,๐๐๐ ล้านบาท) จะได้เพิ่มมาอีก ๑๐,๐๐๐ บาท หลายร้อยหลายพันเท่าแน่นอน **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

• ภาพจากอินเทอร์เน็ต

คนเสมือนไร้ความสามารถ

ม ำตรา ๓๒ บัญญัติว่า “บุคคลใดมีกายพิการ หรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือประพฤติดังร้ายๆ ร้ายเสเพลเป็นอาชญา หรือติดสุรายาเมา หรือมีเหตุอื่นใดทำนองเดียวกันนั้น จนไม่สามารถ จะจัดทำกรางานโดยตนเองได้ หรือจัดกิจการไป ในทางที่อาจจะเสื่อมเสียแก่ทรัพย์สินของตนเอง หรือครอบครัว เมื่อบุคคลตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๘ ร้องขอต่อศาล ศาลจะสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้

บุคคลซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถตามวรรคหนึ่งต้องจัดให้อยู่ในความพิทักษ์ การแต่งตั้งผู้พิทักษ์ให้เป็นไปตามบทบัญญัติบรรพ ๕ แห่งประมวลกฎหมายนี้”

คนที่ถูกศาลสั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถนั้นจะต้องมีเหตุบกพร่องประการใด ประการหนึ่งตามที่มาตรา ๓๒ บัญญัติไว้ ส่วนผู้พิทักษ์นั้นมีขึ้นเพื่อทำหน้าที่ให้ความยินยอมแก่ผู้ ที่ศาลสั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถในการทำนิติกรรมสำคัญที่กฎหมายบัญญัติไว้ หากคนเสมือนไร้ความสามารถทำนิติกรรมดังกล่าวโดยไม่ได้รับความยินยอม นิติกรรมนั้นจะเป็นโมฆะ

๑. ลักษณะ

คนเสมือนไร้ความสามารถก็คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจหรือความประพฤติ จนไม่อาจจัดการงานโดยตนเอง (โดยไม่เสียหาย) ได้ หรือการงานที่บุคคลนั้นทำอาจ

เสียหายต่อทรัพย์สินของตนเองหรือครอบครัว บุคคลที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๒๔ ก็อาจร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งเปลี่ยนแปลงสถานะในทางกฎหมายของบุคคลดังกล่าวก็ได้

๒. ขั้นตอนในการทำให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

๒.๑ มีการร้องขอต่อศาลจากบุคคลตามมาตรา ๒๔ อันได้แก่ คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครองดูแล หรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี

๒.๒ ศาลมีคำสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

๒.๓ การโฆษณาคำสั่งศาลในราชกิจจานุเบกษาเพื่อเป็นที่รู้กันโดยทั่วไป

๓. ผลของการที่บุคคลถูกศาลสั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ

๓.๑ หลัก บุคคลที่ถูกศาลสั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถนั้นทำนิติกรรมได้เองโดยลำพัง โดยไม่ต้องมีใครให้ความยินยอมหรือดูแล

๓.๒ ข้อยกเว้น เฉพาะนิติกรรมตามมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นนิติกรรมที่สำคัญ ผู้เสมือนไร้ความสามารถจะทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากผู้พิทักษ์ก่อนที่จะทำนิติกรรม

นิติกรรมตามมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ได้แก่

- (๑) นำทรัพย์สินไปลงทุน
- (๒) รับคืนทรัพย์สินที่ไปลงทุน ต้นเงินหรือทุนอย่างอื่น
- (๓) กู้ยืมหรือให้กู้ยืมเงิน ยืมหรือให้ยืมสังหาริมทรัพย์อันมีค่า

(๔) รับประกันโดยประการใด ๆ อันมีผลให้ตนต้องถูกบังคับชำระหนี้

(๕) เช่าหรือให้เช่าสังหาริมทรัพย์ที่กำหนดระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน หรือสังหาริมทรัพย์ที่กำหนดระยะเวลาเกินกว่าสามปี

(๖) ให้โดยเสนหา เว้นแต่การให้ที่พอควรแก่ฐานะานุรูป เพื่อการกุศล การสังคม หรือตามหน้าที่ธรรมจรรยา

(๗) รับการให้โดยเสนหาที่มีเงื่อนไขหรือค่าภาระติดพัน หรือไม่รับการให้โดยเสนหา

(๘) ทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อจะได้มาหรือปล่อยไปซึ่งสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ หรือในสังหาริมทรัพย์อันมีค่า

(๙) ก่อสร้างหรือตัดแปลงโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น หรือซ่อมแซมอย่างใหญ่

(๑๐) เสนอคดีต่อศาลหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ เว้นแต่การร้องขอตามมาตรา ๓๕ หรือการร้องขอถอนผู้พิทักษ์

(๑๑) ประนีประนอมยอมความ หรือมอบข้อพิพาทให้อนุญาตตุลาการวินิจฉัย

นิติกรรมดังกล่าวข้างต้นนั้น คนเสมือนไร้ความสามารถจะกระทำต่อเมื่อผู้พิทักษ์ได้ให้ความยินยอมเสียก่อน หากกระทำไปโดยไม่ได้รับความยินยอม นิติกรรมนั้นจะเป็นโมฆียะ ตามที่วรรคสุดท้ายบัญญัติไว้ว่า “การใดกระทำลงโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรานี้ การนั้นเป็นโมฆียะ”

อย่างไรก็ตามวรรคสองของมาตรา ๓๔ ได้บัญญัติว่า “ถ้ามีกรณีอื่นใดนอกจากที่กล่าวไว้ในวรรคหนึ่ง ซึ่งคนเสมือนไร้ความสามารถอาจจัดการไปในทางเสื่อมเสียแก่ทรัพย์สินของตนเองหรือครอบครัว ในการสั่งให้บุคคลใดเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเมื่อผู้พิทักษ์ร้องขอในภายหลัง ศาลมีอำนาจสั่งให้คนเสมือนไร้ความสามารถนั้นต้องได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์ก่อนจึงจะทำการนั้นได้”

บทบัญญัติมาตรา ๓๔ วรรคสาม บัญญัติเพิ่มเติมจากกฎหมายเดิมว่า “ในกรณีที่คนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่สามารถจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่กล่าวมาในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองได้ด้วยตนเอง เพราะเหตุมีกายพิการหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ศาลจะสั่งให้ผู้พิทักษ์เป็นผู้มีอำนาจกระทำการนั้นแทนคนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้นำบทบัญญัติที่เกี่ยวกับผู้อนุบาลมาใช้บังคับแก่ผู้พิทักษ์โดยอนุโลม” ในกรณีที่บุคคลที่มีกายพิการ หรือ

จิตฟื้นเพื่อนไม่สมประกอบถูกศาลสั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ ปรากฏว่าคนคนนั้นไม่สามารถจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง และวรรคสองของมาตรา ๓๔ ได้ด้วยตนเอง ศาลก็ยังมีอำนาจสั่งให้ผู้พิทักษ์เป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนคนเสมือนไร้ความสามารถได้ ซึ่งการที่จะให้ผู้พิทักษ์ทำการแทนคนเสมือนไร้ความสามารถได้ ไม่ใช่นิติกรรมทุกอย่าง แต่เฉพาะนิติกรรมตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่งและวรรคสองเท่านั้น ถ้าศาลสั่งเป็นพิเศษอย่างนี้แล้ว คนที่เป็นผู้พิทักษ์นั้นแทนที่จะให้ความยินยอมแก่คนเสมือนไร้ความสามารถให้ไปทำนิติกรรมตามวรรคหนึ่งและวรรคสองก็จะเป็นคนทำนิติกรรมนั้นเสียเองแทนคนเสมือนไร้ความสามารถ ในกรณีเช่นนี้กฎหมายให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับผู้อนุบาลมาใช้บังคับแก่ผู้พิทักษ์โดยอนุโลม

๓.๓ ข้อยกเว้นของ ๕.๓.๒ กฎหมายให้อำนาจศาลที่จะสั่งให้ผู้พิทักษ์ทำนิติกรรมแทนคนเสมือนไร้ความสามารถเสียทีเดียวก็ได้ ถ้าคนเสมือนไร้ความสามารถไม่อาจที่จะทำนิติกรรมตาม ๕.๓.๒ ด้วยตนเองได้ตามมาตรา ๓๔ วรรคสาม

๓.๔ ถ้าคนเสมือนไร้ความสามารถทำนิติกรรมฝ่าฝืนข้อ ๕.๓.๒, ๕.๓.๓ นิติกรรมที่คนเสมือนไร้ความสามารถทำจะต้องตกเป็นโมฆียะตามมาตรา ๓๔ วรรคสุดท้าย

ผู้พิทักษ์ สำหรับคนเสมือนไร้ความสามารถนั้น ผู้พิทักษ์จะเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ของคนเสมือนไร้ความสามารถ โดยเฉพาะในกรณีที่สำคัญ ๆ คือคอยดูแลให้ความยินยอมให้คนเสมือนไร้ความสามารถทำนิติกรรมตามมาตรา ๓๔ ที่เป็นประโยชน์กับเขา หรือทำนิติกรรมแทนคนเสมือนไร้ความสามารถเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล และเป็นผู้มีหน้าที่บอกล้างนิติกรรมที่คนเสมือนไร้ความสามารถทำไปโดยไม่ได้รับความยินยอม หากพิจารณาเห็นว่าจะเป็นการเสียแก่คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือให้สตัยบันแก่นิติกรรมที่คนเสมือนไร้ความสามารถได้ทำไปโดยไม่ได้รับความ

ยินยอม หากเห็นว่าจะเป็นการโยชน์แก่คนเสมือนไร้ความสามารถ

ผู้พิทักษ์ ได้แก่

(ก) ผู้ที่ใช้อำนาจปกครองถ้าคนเสมือนไร้ความสามารถเป็นผู้เยาว์ (มาตรา ๑๕๖๙)

(ข) ถ้าคนเสมือนไร้ความสามารถเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว

(ข.๑) คนเสมือนไร้ความสามารถนั้นมีคู่สมรสแล้ว โดยหลักปกติแล้ว คู่สมรสย่อมเป็นผู้พิทักษ์ เว้นแต่เมื่อผู้มีส่วนได้เสียหรืออัยการร้องขอ และถ้ามีเหตุสำคัญศาลจะตั้งผู้อื่นเป็นผู้พิทักษ์ก็ได้ (มาตรา ๑๕๖๓)

(ข.๒) คนเสมือนไร้ความสามารถนั้นไม่มีคู่สมรส ให้บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดาแล้ว แต่กรณีเป็นผู้พิทักษ์เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น (มาตรา ๑๕๖๙/๑ วรรคสอง)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ความพอ ต้องเพียรพอ จนพอเพียง

(โศลกประจำคณะบริหาร
สาขาเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ปรองดอง.....มาซิปรองดอง

ปรองดองประดุกู้ก้อง
ประหนึ่งหมายปรารภ
ใจจริงมุ่งมา
เพียงเพื่อนักโทษ
อาชีพกรรมก่อไว้
วิบากยังหยัดคง
หวังหลากเล่ห์จักหลง
บังอาจคิดคืนหล้า

สภาไทยสภาทาสไชร์
มีต่างลัทธิลัทธิสรรรค์
พึงสำเหนียกสำคัญ
เสียดชาติเกิดชนพ้อง

ลืมตนหลงผิดสิ้น
จมปลักสุดหัวใจ
กิเลสหยั่งฝังใน
ยากจักถอดถอนสิ้น

ยินยอมรับโทษต้อง
ตามวิถียุติธรรม
เชิดชูเยี่ยงชัฒนำ
ควรแก่อภัยคลายข้อง

เพรียกหา ยุติธรรม
มันชี้
ลวงโลก หลงนา
เหตุต้องทัณฑ์จำ
ยื่นยง เคียงโลก
คู่ฟ้า
หลุดรอด ได้ฤ
ลุ่มล้าศาลไทย !

ปานกัน
เสพล้อง
สำนึก มนุษย์แฮ
ชื่อซี้คือ "คน"

หลงไหล
สุดดิน
จิตมัน คงนา
สุดไร้มลทิน

จงจำ
ถูกต้อง
ปรากฏ ฉะนี้
ชุ่นค้ำ.....ปรองดอง